

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΗΣ. blog. 2012

Δευτέρα, 9 Ιανουαρίου 2012, σελ.3.

Ο Παναγιώτης Μπάρκας για την 21η επέτειο της «Ομόνοιας»
Ο Ντούλες πέτυχε μια ακόμη πύρρεια νίκη (έχει λησμονήσει το κεραμίδι)

Πέμπτη, 2 Φεβρουαρίου 2012, σελ.6.

Ήρθε στα χέρια με υπάλληλο του ΙΚΑ επειδή τον είπε Αλβανό!

Κυριακή, 5 Φεβρουαρίου 2012, σελ.7.

Ο κρυφός πόλεμος για την ιδιοκτησία και οι κίνδυνοι για την Ελληνική Μειονότητα

Παρασκευή, 10 Φεβρουαρίου 2012, σελ.9

Η Δρόπολη της ιστορίας, του κάλους, της δόξας, και η Δρόπολη του τοπικισμού και της ταπείνωσης

Παρασκευή, 17 Φεβρουαρίου 2012, σελ.12.

Μόνο λαογραφικά και καταχρηστικά προσεγγίζουμε την επέτειο της Αυτονομίας.

Παρασκευή, 16 Μαρτίου 2012, σελ.15.

Τα σχολικά εγχειρίδια στη μητρική γλώσσα,- το μεγάλο μαρτύριο για τα ελληνόπουλα.

Δευτέρα 19 Μαρτίου 2012, σελ.18.

Η Εθνική Ελληνική Μειονότητα υπάρχει μόνο ιδεολογικά

Πέμπτη, 22 Μαρτίου 2012, σελ.23.

Ποιος και γιατί αφήνει τον ελληνισμό της Β. Ηπείρου χωρίς εθνική μνήμη.

Τρίτη, 17 Απριλίου 2012, σελ.26.

Χορταίνουμε με το χουλιάρι άδειο!

Σχόλιο του Παναγιώτη Μπάρκα στην εισήγηση του Ν. Λυγερού «Στρατηγική Β. Ηπείρου»

Σάββατο, 28 Απριλίου 2012, σελ.30.

Γιατί τα πολιτικά κόμματα στην Ελλάδα αγαπούν τόσο πολύ τα καλά μας παιδιά.....;!

Τετάρτη, 2 Μαΐου 2012, σελ.34.

Ποιο θα μπορούσε να ήταν το πλαίσιο δράσης και αιτημάτων, των Βορειοηπειρωτών πολιτευτών στην Ελλάδα

Όταν πρόκειται για τα δικά μας εθνικά συμφέροντα, θα πρέπει να αποφύγουμε τον πολιτικό κομφορμισμό.

Σάββατο, 26 Μαΐου 2012, σελ.36.

Γιατί ο Ντούλες εξαφάνισε το Υπόμνημα της Ομόνοιας του 1999 και τις 14.000 υπογραφές Βορειοηπειρωτών για το περιουσιακό;!

Κυριακή, 1 Ιουλίου 2012, σελ.40.

Η δίωξη μου δεν είναι προσωπική αλλά έχει πολιτική και εθνική διάσταση

Με βαριές κατηγορίες και αποκαλύψεις η τοποθέτηση του Παναγιώτη Μπάρκα για τη δικαστική του διαμάχη με τον πρύτανη Αργυροκάστρου.

Δευτέρα, 16 Ιουλίου 2012, σελ.44.

Αμερικανοί προωθούν την ιδέα της Μεγάλης (ή Φυσικής) Αλβανίας!

Δευτέρα, 16 Ιουλίου 2012, σελ.46.

Η απογραφή της Ομόνοιας είναι μία νέα "κορώνα" χωρίς κανένα εθνικό όφελος

Σάββατο, 28 Ιουλίου 2012, σελ.49.

Κραυγή αγωνίας για τον ιστορικό ναό της Παναγίας στην Επισκοπή της Δρόπολης

Κυριακή 29.07 -Τετάρτη 01.08.2012, σελ.53.

Διάλογος σε σχόλια με την Έφη Σέλλιου σε ανάρτηση του «Βορειοηπειρώτη»
Παρασκευή, 3 Αυγούστου 2012, σελ.57.

Χρειάζεται κάθαρση της ΟΜΟΝΟΙΑΣ από κάποια πρόσωπα για να απεγκλωβιστεί η ΕΕΜ από την εσωστρέφεια, διάσπαση και ανούσια αντιπαράθεση

Πέμπτη, 9 Αυγούστου 2012, σελ.60.

Το κόμμα των Βλάχων της Αλβανίας επιδοτείται από τη Ρουμανία
- *Μέλη του, και κάτοχοι ελληνικής ταυτότητας!!!*
- *Την ώρα που τα ελληνικά ΜΜΕ στη Βόρειο Ήπειρο είναι ανύπαρκτα οι ρουμάνοι εκπαιδεύουν βλάχους για εκπομπές στα ρουμανοβλάχικα σε αλβανικά μέσα.*

Τετάρτη, 5 Σεπτεμβρίου 2012, σελ.63.

Τα πανηγύρια τέλειωσαν...

Το σχόλιο του Βορειοηπειρώτη

Τρίτη, 11 Σεπτεμβρίου 2012, σελ.67.

Οι σχέσεις της ορθοδοξίας με τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό στην περιοχή της Βορείου Ηπείρου.

Σάββατο, 15 Σεπτεμβρίου 2012, σελ.70.

Η πύλη της Κακαβιάς... ως απειλή για την ταυτότητα Ελληνισμού. Η διαχρονική διάσταση της κρίσης

Κυριακή, 30 Σεπτεμβρίου 2012, σελ.74.

Ο ΚΕΑΔ-δίτης «ΔΙΑΣ» και ο ΓΙΑΝΝΗΣ Γ.

Τετάρτη, 10 Οκτωβρίου 2012, σελ.77.

Αναψαν οι μηχανές των κομμάτων για τις βουλευτικές εκλογές στην Αλβανία
Τα δικά μας πρόσωπα και σχήματα περιμένουν στη στάση, κάποιος να τα πάρει...

Δευτέρα, 15 Οκτωβρίου 2012, σελ.81.

Δεροπολίτισσα - Η Αγιά-Σοφιά της Βορείου Ηπείρου

Δευτέρα, 29 Οκτωβρίου 2012, σελ.85.

Βορειοηπειρωτικό και Χρυσή Αυγή

Τρίτη, 13 Νοεμβρίου 2012, σελ.89.

Ντούλες και αλβανικός εθνικισμός

Δευτέρα, 19 Νοεμβρίου 2012, σελ.92.

Εθνικισμός, ανθελληνισμός και αντιαλβανισμός

Απάντηση στον Αλβανό ανθέλληνα «ιστορικό» Α. Λάλα, στον αλβανικό τύπο

Δευτέρα, 26 Νοεμβρίου 2012, σελ.98.

Να αποβάλουμε την εσωστρέφεια και να χτίσουμε γέφυρες επικοινωνίας

Δευτέρα, 3 Δεκεμβρίου 2012, σελ.101.

Τίρανα: Ακτίνα ήλιου, στην καταιγίδα του αλβανικού εθνικισμού

Παρουσίαση βιβλίων ελληνοαλβανικού ενδιαφέροντος (φώτο)

Τρίτη, 4 Δεκεμβρίου 2012, σελ.103.

Η στάση της μειονότητας και του ελληνισμού γενικότερα στις δηλώσεις Μπερίσα και του αλβανικού εθνικισμού

Ομόνοια και ΜΕΓΚΑ ζητούν δάφνες και προσοχή από την ανούσια εθνοφοροσύνη στην Ελλάδα

Πέμπτη, 27 Δεκεμβρίου 2012, σελ.106

Η Εθνική διάσταση της αφαίρεσης των συντάξεων του ΟΓΑ από τους Βορειοηπειρώτες και οι ευθύνες των "εκπροσώπων"

Βορειοηπειρώτης

Η αλήθεια είναι πικρή αλλά λυτρώνει... Θέλουμε να είμαστε χρήσιμοι και ευχάριστοι. Επειδή δεν το καταφέρνουμε, αντί του ευχάριστοι και άχρηστοι προτιμούμε το χρήσιμοι και δυσάρεστοι.

[ΑΡΧΙΚΗ ΣΕΛΙΔΑ](#)

[ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ](#)

[ΑΠΟΨΕΙΣ](#)

[ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ](#)

[ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ](#)

[ΙΣΤΟΡΙΚΑ](#)

[ΑΝΕΚΔΟΤ](#)

Δευτέρα, 9 Ιανουαρίου 2012

Ο Παναγιώτης Μπάρκας για την 21η επέτειο της «Ομόνοιας»

Ο Ντούλης πέτυχε μια ακόμη πύρρεια νίκη (έχει λησμονήσει το κεραμίδι)

Τι έγινε στις 8 Γενάρη 2012 στη Δερβιτσιάνη; Αντικρίσαμε όλοι πόσο μακριά και ενάντια στα εθνικά συμφέροντα της ε. ε. μειονότητας οδήγησε την ΟΜΟΝΟΙΑ η νυν ηγεσία της. Ως ο άνθρωπος που συνέταξα το πρώτο πρόγραμμά της και υπέγραψα πρώτος την ιδρυτική της πράξη και υπηρέτησα ως ένας από τους πέντε βουλευτές της το 1991, το λέω αυτό με πολύ πόνο.

Έχω επίσης να πω ότι από τις 5 Γενάρη που συγκεντρώθηκε για πρώτη φορά επίσημα η εξάδα για την ίδρυση της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, μέχρι της 22 Φλεβάρη 1991 καταφέραμε να ιδρύσουμε μια Εθνικό-πολιτική οργάνωση για να ενώσει όλους τους έλληνες ανεξαρτήτως ιδεολογικού πιστεύω.

Την ίδια περίοδο άρχισε ένας σκληρός αγώνας για να τεθεί υπό έλεγχο η ΟΜΟΝΟΙΑ. Πρώτα από τα Τίρανα και μετά από την Αθήνα. Ο έλεγχος αυτός έχει οδηγήσει την ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, κατά των συμφερόντων της ε.ε.μ. το αποκορύφωμα σημειώθηκε στο θέμα της απογραφής του πληθυσμού οπότε αυτή η ηγεσία που εξυπηρέτησε άμεσα τους ακραίους εθνικιστικούς αλβανικούς κύκλους.

Για την απουσία μου στην επέτειο ίδρυση της ΟΜΟΝΟΙΑΣ είχα μια μόνο απάντηση. Προτιμώ να μη μετάσχω στην επέτειο της οργάνωσης που αγωνίστηκα να ιδρυθεί, ορθοποδήσει και ανθρωθεί, παρά να μετάσχω για να ενισχύσω την ηγεσία της, η οποία για τα μικροσυμφεροντά της έχει κατακερματίσει την ενότητα μας και κατασπαράζει τις εθνικές μας διεκδικήσεις.

Ο Βαγγέλης Ντούλης, διοργάνωσε την επέτειο της ΟΜΟΝΟΙΑΣ σε μια αίθουσα χωρίς ηλεκτρικό ρεύμα και δεν ντράπηκε διόλου να μιλήσει για εθνική ενότητα και εθνικούς στόχους.

Εκμεταλλεούμενος την επέτειο θέλησε να αντιστρέψει το βαρύ κλίμα στην ε.ε.μ και σε βάρος της ίδιας της ΟΜΟΝΟΙΑΣ που ο ίδιος δημιούργησε για να σώσει πολιτικά το τομάρι του.

Τόσα χρόνια μιλάει για ενότητα στόχων. Και το λέει αυτό αδιάντροπα πάνω στα συντρίμια των εθνικών οραμάτων ίδρυσης της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, που ο ίδιος γκρέμισε. Ποιους εθνικούς στόχους λοιπόν. Την ισοπεδωμένη και ανύπαρκτη πλέον παιδεία στην μητρική μας γλώσσα; Τις ανυπεράσπιστες περιουσίες μας, οι οποίες μια μετά την άλλη αλλάζουν χέρια; Τις επιχειρήσεις των παιδιών μας που κλείνουν η μια μετά την άλλη διότι δεν μπορούν να αντέξουν

στον άνισο ανταγωνισμό; Την δημογραφική, οικονομική, πολιτιστική και εθνική αλλοίωση ακόμα και των περιοχών με αμιγή ελληνικό πληθυσμό; Την διάσπαση, εσωστρέφεια και το κυνήγι των μαγισσών, που ο ίδιος έκανε πραχτική για την πολιτική του επιβίωση; Τις ουρές για την κατοχύρωση των δικαιωμάτων μας στην Ελλάδα;...;...;

Οι εθνικές του ευθύνες είναι τέτοιες που η ιστορική μνήμη του βορειοηπειρωτικού ελληνισμού θα έχει γι' αυτόν μόνο ένα μέτρο:- Τον στιγματισμό για την εθνική μας φθορά.

Οι υπεράνθρωπες προσπάθειες που καταβάλλει για να αφήσει τον τόπο αυτό χωρίς μνήμη και η δημαγωγία του να κάνει το άσπρο μαύρο δεν θα μπορέσουν να τον βοηθήσουν για να μη αποδειχτεί αυτός που είναι. (Μιλάω για το Ντούλε, επειδή τα άλλα άτομα γύρω του είναι απλώς νεροκουβαλητές. Τα ικανά στελέχη, έστω και αργά τον εγκαταλείψαν, τόσο που η 15-χρονη ηγετική του πορεία χαρακτηρίζεται μόνο ως πορεία εγκατάλειψης στελεχών και συνεργατών).

Στις εκδηλώσεις για την 21-η επέτειο της ΟΜΟΝΟΙΑΣ ο Ντούλες επανέλαβε την ίδια κατάχρηση. Μπήκε κάτω από την ιδέα της ΟΜΟΝΟΙΑΣ για να σώσει ξανά πολιτικά το τομάρι του.

Κατάφερε μόνο να παρασύρει στο παιχνίδι αυτό πολιτικούς εκπροσώπους της μάνα Ελλάδας. Δλδ, ποιος είπε σ' αυτούς ότι οι Έλληνες Βορειοηπειρώτες δεν θέλουν την ΟΜΟΝΟΙΑ; Το μήνυμα τους είναι ότι δεν θέλουν πλέον αυτή την ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Μη μπερδεύουμε τα πράγματα. Αν οι πολιτικοί εκπρόσωποι από την Αθήνα θέλουν όντως την ΟΜΟΝΟΙΑ και τον Βορειοηπειρωτικό Ελληνισμό, το ελάχιστο που πρέπει να κάνουν είναι να καταδικάσουν το έργο αυτής της ηγεσίας. Διαφορετικά κινούνται και αυτοί στην ίδια πορεία φθοράς με το Ντούλε και είναι έτοιμοι να θυσιάσουν ένα εθνικό θέμα για μια ηγετική κλίκα.

Στις εκδηλώσεις της Κυριακής στο όνομα της ενότητας ακούστηκε και η άποψη για την μετατροπή της ΟΜΟΝΟΙΑΣ σε «Άτυπη Βουλή», δλδ, το ίδιο το όραμα με το οποίο η ΟΜΟΝΟΙΑ ιδρύθηκε το 1991.

Ο Ντούλες δεν διαφώνησε. Αλλά αντιτάχτηκε εκ' νέου με τον τρόπο του και στην ιδέα αυτή ενότητας. Εξαπόλυσε φαρμακερά βέλη κατά όλων των πολιτικών του αντιπάλων, που βρίσκονται στ' αλβανικά κόμματα, «τα οποία καταφέρονται, κατά τον Ντούλε, κατά των συμφερόντων της ε.ε.μ». Δεν ακούει τι λέει ο άνθρωπος. Διότι πρώτος αυτός επί 15 χρόνια τώρα συμμαχεί με το εκάστοτε αλβανικό κόμμα στην κυβέρνηση για τα συμφέροντα της ομάδας του. Επί 15 χρόνια ηγείται ενός παναλαβανικού κόμματος, το οποίο δυστυχώς το έχει ταυτίσει με την ΟΜΟΝΟΙΑ. (!!!) Τώρα, βρίσκεται στο συνασπισμό ενός αλβανικού κόμματος, το οποίο πασχίζει να έρθει στην εξουσία αναπτύσσοντας έναν αλβανικό εθνικισμό που θυμίζει τον XIX αιώνα και που στηρίζεται στον ανθελληνισμό μέχρι παραλογισμό!

Ωστόσο, ενώ διερωτήθηκε γιατί δεν βρίσκονταν στη Δερβιτσιάνη εκείνοι που απουσίαζαν, λησμόνησε ότι για να παρευρεθούν στην επέτειο της ΟΜΟΝΟΙΑΣ πολιτικοί εκπρόσωποι από την Ελλάδα κίνησε γη και ουρανό. Ενώ για να πραγματοποιήσει «την ενότητα εθνικών στόχων» δεν τόλμησε να σηκώσει τουλάχιστον ένα τηλέφωνο, σε ιδρυτές της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, πρώην στελέχη, σε έλληνες βουλευτές σε άλλα κόμματα ...!!! Σίγουρα που έτριψε τα χέρια από χαρά που εκείνοι δεν ήταν εκεί για να κοκορευτεί, να τους επιπλήξει, να καρπωθεί μια ακόμα πύρρεια νίκη. (Και μετά έρχεται και το κεραμύδι!).

Ο Ντούλες με τους δικούς του δεν θέλει την ενότητα που ο ίδιος διατυπώνει ή που στη Δερβιτσιάνη εισακούστηκε. Ακούει την ιδέα αυτή 15 χρόνια τώρα και αντιστέκεται.

Το 1998, μεταξύ εμού και του Ντούλε επιτεύχθηκε πολιτική συνεργασία σε περίπτωση που εκείνος αποδεχόταν ώστε η ΟΜΟΝΟΙΑ να επανερχόταν στο ιδρυτικό της όραμα. Παρέδωσα στο Ντούλε ένα 8-σελιδο κείμενο για το πώς θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί το όραμα της ΟΜΟΝΟΙΑΣ - άτυπη Βουλή. Μόλις όμως ο Ντούλες βγήκε πρόεδρος της ΟΜΟΝΟΙΑΣ αθέτησε τον όρο συνεργασίας. Σε ένα χρόνο εγώ παραιτήθηκα απ'όλα τα αξιώματα στην ΟΜΟΝΟΙΑ.

Το 2000-2001 με ένα 25-σέλιδο κείμενο, με υπογραφές έπαρχων, στελεχών, βουλευτών και πρώην βουλευτών, ξεκινήσαμε το κίνημα εθνικής ενότητας με την ονομασία «ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΤΥΠΗ ΒΟΥΛΗ». Ζητήσαμε πρώτα να το συζητήσει και εφαρμόσει το Γενικό Συμβούλιο της ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Όχι μόνο που ο Ντούλες το απέρριψε, αλλά κάλεσε και τους θεούς να αποτραπεί το κίνημα. Ευεργέτης του στάθηκε το ελληνικό διπλωματικό σώμα στην Αλβανία και οι.... Το 2003, ο τότε πρόεδρος της Δημοκρατίας Κ. Στεφανόπουλος επισκεπτόμενος τα πάτρια εδάφη του στη Βόρειο Ήπειρο, επισήμανε με τον δικό του τρόπο την ίδια ιδέα, προκαλώντας τις σθεναρές αντιδράσεις εναντίον του της Ντουλοπαρέας.

Λίγα χρόνια αργότερα, 2007 παρόμοια πρωτοβουλία ανέλαβε το Υπουργείο Εξωτερικών της Ελλάδας. Ο Ντούλες αρνήθηκε να παρευρεθεί στη συζήτηση για την εξεύρεση λύσης στο αδιέξοδο που είχε οδηγήσει την ΟΜΟΝΟΙΑ και την ε.ε. μειονότητα η ηγεσία του. Στη συνέχεια όχι μόνο έκλεισε τις πόρτες τις ΟΜΟΝΟΙΑΣ, αλλά συνεχίζει να έχει έναν πρόεδρο διορισμένο και να μη σέβεται πλέον καταστατικά και δημοκρατικούς κανονισμούς και αρχές.

Η συνέχεια έφερε την ίδρυση του ΜΕΓΑ, το οποίο τόσο πολύ φοβάται τώρα ο Ντούλες. Και αν προχθές αποδέχτηκε την ιδέα της ΟΜΟΝΟΙΑΣ άτυπη Βουλή, (τουλάχιστον δεν αντέδρασε στα χειροκροτήματα) το έκανε διότι ή πιστεύει ότι η άτυπη Βουλή θα έχει και το βασιλιά της που θα είναι ίδιος, ή βλέπει την ιδέα της άτυπης βουλής ως μέσο να εξοντώσει όλους τους αντιπάλους που έστω και έτσι σκορπισμένοι έγιναν πολλοί, δυνατοί και απειλητικοί για την μονοκρατία του στον βορειοηπειρωτικό ελληνισμό.

Παναγιώτης Μπάρκας για τον Βορειοηπειρώτη
Posted by Βορειοηπειρώτης

Πέμπτη, 2 Φεβρουαρίου 2012

Ήρθε στα χέρια με υπάλληλο του ΙΚΑ επειδή τον είπε Αλβανό!

Ο πολύ γνωστός και σοβαρός Βορειοηπειρώτης δημοσιογράφος Παναγιώτης Μπάρκας ήρθε σχεδόν στα χέρια με υπάλληλο του ΙΚΑ Ιωαννίνων, επειδή τον είπε Αλβανό. Όπως καταγγέλλει ο ίδιος, επί τρεις μέρες μια υπάλληλος του ΙΚΑ Ιωαννίνων του ...κολλούσε την ταμπέλα του αλλοδαπού (!), αποφεύγοντας να διορθώσει το όνομα της συζύγου του στο βιβλιάριο υγείας. Μάλιστα, το λάθος είχε κάνει

το ίδιο το υποκατάστημα! Παράλληλα, όπως αναφέρει ο κ. Μπάρκας, γνώστης του θέματος έγινε

και ο Διευθυντής του ΙΚΑ κ. Γρηγορίου, ο οποίος –σύμφωνα με την καταγγελία του δημοσιογράφου- κάλεσε το «100»! Και όλα αυτά, τη στιγμή που η σύζυγος του κ. Μπάρκα βρισκόταν στο χειρουργείο του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου Ιωαννίνων. Ο κ. Μπάρκας επισημαίνει ότι "εκείνο που με βγάζει από τα ρούχα μου είναι η ετικέτα που σου βάζει στα Γιάννινα υπάλληλος ότι είσαι «αλλοδαπός». Και απ' εκεί και πέρα, όχι απλώς σου έχει αρνηθεί τόσο αυθαίρετα την εθνικότητά σου, για την οποία έχεις υποστεί τόσες στερήσεις να την κρατήσεις αλώβητη, αλλά εξοργίζεσαι, επειδή αυτός είναι ένας τρόπος να σε εντάξουν σε έναν νέο Γολγοθά ταλαιπωριών και ταπείνωσης. Και αυτό τους δίνει εξαιρετική ικανοποίηση. Έχουν ξεπεράσει και τον δικτάτορα Χότζα. Εκείνος αναγνώριζε έστω και εν μέρει, έστω και τυπικά, την ελληνική εθνικότητα. Αλλά σου αφαιρούσε πρακτικά τα δικαιώματα. Οι συγκεκριμένοι υπάλληλοι του ελληνικού δημοσίου, σου αφαιρούν αυθαίρετα την εθνικότητα για να σου αφαιρέσουν μετά τα δικαιώματα. Και όταν δεν τα καταφέρνουν, καλούν το 100... να τους σώσει»... Και προσθέτει: "Δεν είναι δυνατόν να αντιμετωπίζονται ως αλλοδαποί, οι Βορειοηπειρώτες που είναι ασφαλισμένοι στο ΙΚΑ και που πληρώνουν κανονικά τις εισφορές τους! Και βέβαια, δεν μπορεί να θεωρείται αλλοδαπός και να ταλαιπωρείται, όποιος ασφαλισμένος πληρώνει τις υποχρεώσεις του προς το Ίδρυμα. Εξάλλου, από τα χρήματα αυτά πληρώνονται και οι υπάλληλοι του ΙΚΑ!". Ωστόσο οι αρμόδιοι στην Ελλάδα υποστηρίζουν ότι "οι Έλληνες της Αλβανίας είναι Αλβανοί πολίτες".

ΚΑΤΟΨΗ

Posted by Βορειοηπειρώτης

Κυριακή, 5 Φεβρουαρίου 2012

**Αλβανία: Ο κρυφός πόλεμος για την ιδιοκτησία και οι κίνδυνοι για την
Ελληνική Μειονότητα**

Το πρόβλημα δεν είναι απλώς δύσκολο, αλλά γίνεται απελπιστικά δισεπίλυτο και από τις ίδιες τις κρατικές δομές

Παναγιώτης Μπάρκας για το skai.gr

Έναν από τους ανεκπλήρωτους όρους της Αλβανίας στην διαδικασία για την ενταξιακή της πορεία στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αποτελεί η επίλυση του ιδιοκτησιακού καθεστώτος, κυρίως επί της γης. Το πρόβλημα δεν είναι απλώς δύσκολο, αλλά γίνεται απελπιστικά δισεπίλυτο και από τις ίδιες τις κρατικές δομές. Χαρακτηριστική περίπτωση της οικογένειας του Προέδρου της Δημοκρατίας **Μπαμίρ Τόπι**. Το Ανώτατο Δικαστήριο της χώρας εκδικάζει αυτές τις μέρες έφεση του κυρίου Τόπι κατά της κρατικής Επιτροπής για την Επιστροφή των Περιουσιών, η οποία αφαίρεσε αδίκως από την οικογένεια Τόπι έντεκα στρέμματα γης σε τουριστικό σημείο έξω από την Πρωτεύουσα τα Τίρανα. (Η οικογένεια Τόπι κληρονομούσε στο ίδιο σημείο είκοσι τρία στρέμματα.). Το προηγούμενο Καλοκαίρι, στην πόλη της Αυλώνας ο νεαρός δικαστής Σκείντιραλντ Κονόμη, ανατινάχτηκε με εκρηκτικά μαζί με το αυτοκίνητό του. Αφορμή στάθηκε ξανά η ιδιοκτησία επί της γης. Το χτύπημα έγινε ενόψει απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου για μερικές δεκάδες στρέμματα γη στην παραθαλάσσια περιοχή του Δυρραχίου. Από τότε το Ανώτατο Δικαστήριο δεν εκφράστηκε και ούτε οι δολοφόνοι βρέθηκαν. Η αστυνομία αριθμοί μερικές δεκάδες θύματα, περισσότερα από 120, συνέπεια των άλυτων προβλημάτων με τη γη. Το φαινόμενο έχει τινάξει στο ζενίθ το έγκλημα εντός της οικογένειας σε όλη τη χώρα, κυρίως στο Βορά. Οι εκθέσεις της Επιτροπής Συμφιλίωσης στη Βεντέτα αναφέρουν ότι βασική αιτία για την τρομαχτική αναβίωση και επέκταση της Βεντέτας, είναι οι αντιπαραθέσεις και διαφωνίες σε ιδιοκτησιακά θέματα επί της γης. Αιχμηρό και πολύπλευρο παρουσιάζεται το πρόβλημα στις περιοχές με αμιγή πληθυσμό στην εθνική ελληνική μειονότητα. 70-100 χιλιάδες στρέμματα λιβάδια και βοσκοτόπια στις περιοχές αυτές διεκδικούνται από αλλοεθνείς δήθεν πρώην ιδιοκτήτες. Λέμε δήθεν πρώην ιδιοκτήτες, διότι στην πλειοψηφία τους παρουσιάζουν στις αρχές, διοικητικές και δικαστικές πλαστά χαρτιά. Παραταύτα δικαιώνονται. Επί 15 χρόνια τώρα, οι ελληνικές κοινότητες και οι θρησκευτικές ενορίες βρίσκονται σε αγώνα δρόμου στα δικαστήρια. Και στις περιπτώσεις όμως, που κερδίζουν τα δικαστήρια δυσκολεύονται να πάρουν τους τίτλους ιδιοκτησίας. Ακόμα πιο δύσκολο το πρόβλημα στη Χιμάρα, όπου οι ντόπιοι κάτοικοι δυσκολεύονται να πάρουν τις ιδιοκτησίες τους, τις οποίες καθημερινά βλέπουν να αλλάζουν χέρια.

Οι Έλληνες μειονοτικοί κινδυνεύουν να χάσουν και τα κεκτημένα επί της καλλιεργήσιμης γης, την οποία επωφελήθηκαν από την εφαρμογή του νόμου 7501 του 1991 «για την καλλιεργήσιμη γη». Λόγω της μετανάστευσης στην

Ελλάδα, ένα μέρος εξ' αυτών δεν έχει πάρει ακόμα τους επίσημους τίτλους ιδιοκτησίας.

Λόγω του ότι γη τους δεν καλλιεργείται σε αρκετές περιπτώσεις μεσολάβησαν και μεσολαβούν οι δημοτικές αρχές για να ενοικιάσουν την ακαλλιέργητη γη των Ελλήνων, σε Αλβανούς. Σε αρκετές ελληνικές μειονοτικές επαρχίες των Αγίων Σαράντα και Δελβίνου, το φαινόμενο έχει επεκταθεί μέχρι και στο 50 τοις εκατό της καλλιεργήσιμης γης.

Εντούτοις, ο Αλβανικός τύπος δημοσιεύει «απόρρητα» έγγραφα του κράτους, τα οποία, κατά τα δημοσιεύματα επιβεβαιώνουν ότι η καλλιεργήσιμη γη των Ελλήνων ανήκει σε Αλβανούς πρώην ιδιοκτήτες, μπέηδες και αγάδες.

Υπάρχουν επίσης, περιπτώσεις ώστε χωράφια σε ιδιοκτησία Ελλήνων καλλιεργούνται αυθαιρέτως από Αλβανούς.

Στο νομό Αργυροκάστρου, παρατηρείται το φαινόμενο πώλησης από Έλληνες της αγροτικής γης τους σε αλλοεθνείς. Τα πουλημένα χωράφια

χρησιμοποιούνται για την ανέγερση βιοτεχνικών επιχειρήσεων και κατοίκηση.

Παρατηρητές στο χώρο αναφέρουν ότι το φαινόμενο θα πάρει διαστάσεις στο μέλλον, διότι οι Έλληνες μειονοτικοί στην Ελλάδα, θα χρειαστούν χρήματα για να αντιμετωπίσουν τη ζωή τους στην Ελλάδα.

Posted by Βορειοηπειρώτης

Παρασκευή, 10 Φεβρουαρίου 2012

Η Δρόπολη της ιστορίας, του κάλους, της δόξας, και η Δρόπολη του τοπικισμού και της ταπείνωσης

Με αφορμή το [δημοσίευμα](#) του «Βορειοηπειρώτη», με τις φωτογραφίες των Αλβανών ηγετών που επισκέπτονται τη Δρόπολη και τα σχόλια που δημοσιεύτηκαν σε αυτήν την ανάρτηση, ο καθηγητής – δημοσιογράφος κ. Παναγιώτης Μπάρκας, μας έστειλε ένα εξαιρετικό άρθρο. Δεν περιορίζεται μόνο στις σκέψεις του για τον τοπικισμό που αναπτύσσεται στο «διάλογο» των ανώνυμων αναγνωστών μας, αλλά μας ξεναγεί πολύ ευχάριστα στα κάλλη της ιστορίας της Δρόπολης, χωρίς να παραλείπει και τα μελανά της σημαία. Δυστυχώς ο τοπικισμός στην κοινότητα μας απέκτησε ριζάρια και δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί αγνοώντας τον. Για το ζιζάνιο αυτό, δεν γνωρίζουμε τη συνταγή (ενδεχομένως και να μην υπάρχει) αλλά ρεαλιστικά άρθρα σαν και αυτό, βοηθούν στη λύτρωση (όπως λέει και ο υπότιπλός μας) και κάνουν έναν Έλληνα μη-δροπολίτη να αισθανθεί περήφανος και για Δρόπολη.

Ακολουθεί το άρθρο:

Πριν μερικές μέρες «Ο Βορειοηπειρώτης» δημοσίευσε κάποιες φωτογραφίες, με Αλβανούς ηγέτες, από τους πιο πρόσφατους μέχρι και το δικτάτορα Χότζα, σε επισκέψεις τους στη Δρόπολη, όπου τους καλωσορίζουν οι Δροπολίτισες με την ξακουστή παραδοσιακή νυφιάτικη ενδυμασία.

Θα επανέλθω επί του συγκεκριμένου.

Εντυπωσιάζουν τα σχόλια στη συγκεκριμένη ανάρτηση. Δεν στάθηκαν στο συγκεκριμένο φαινόμενο. (Καταδικαστέο ασφαλώς). Ούτε στο γεγονός ότι ένας έπαρχος με πλήρες έλλειμμα μόρφωσης και τις γνώσεων σε σχέση με τον εθνικό μας πολιτισμό, παρουσία και του προέδρου του κόμματός του, του ΚΕΑΔ, μας προσέβαλε στο εθνικό μας φιλότιμο. Τόσο το περισσότερο όταν δεν έθεσαν στον Αλβανό Πρόεδρο της Δημοκρατίας κανένα πρόβλημα εθνικής υπόστασης.

Οι σχολιαστές βρήκαν την ευκαιρία να προβάλουν μια ακόμα διάσταση της εθνικής μας διάσπασης,- αυτή μεταξύ Δρόπολης και Βούρκου. Διαπιστώθηκε μάλιστα και άγριο μίσος κατά των Δροπολιτών. Στις γνωστές κόντρες δεξιό-αριστεροί, πατριώτες-προδότες, Ομονίτες-σοσιαλιστές, Ομονίτες-δημοκράτες, πράκτορες-μη πράκτορες, απόχτησε έδαφος και η μεταξύ μας φυλετική διάκριση, Βουρκάριδες-Δροπολίτες.

Στα χρόνια της μεταπολίτευσης ακούγαμε νυν ηγέτες της ΟΜΟΝΟΙΑΣ να εκδηλώνουν έντονη δυσφορία κατά των Βουρκάριδων. Όπως ακούγαμε και ενστάσεις Βουρκάριδων για τη διαρκή διοίκηση της ΟΜΟΝΟΙΑΣ από Δροπολίτες... Όσο, όμως και το θέμα να κρίνεται ανεδαφικό και παράδοξο, τουλάχιστον στην πολιτική σκέψη της ε. ε. Μειονότητας έχει μετατραπεί σε μέσο αντιπαράθεσης και άσκησης πολιτικής. Δεν μπορεί να αποσιωπηθεί το γεγονός ότι η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ για να περιθωριοποιήσει την επιρροή του ΜΕΓΑ, το χαρακτήρισε, (ασφαλώς με τα μέσα του ράδιου αρβύλας) Κόμμα των Βουρκάριδων.

Δυστυχώς, και στην προκειμένη περίπτωση παίζουμε στους όρους που μας επιβάλουν για την διοικητική μας διάσπαση και αντιπαράθεση. Έτσι από το 1922, δεύτερη διοικητική διαίρεση του νεοσύστατου αλβανικού κράτους, η Χιμάρα αποσπάστηκε διοικητικά από τον υπόλοιπο όγκο αμιγούς ελληνικού πληθυσμού. Στη συνέχεια όλες οι αλβανικές κυβερνήσεις, μέχρι και μετά την

μεταπολίτευση του 1990, πόνταραν πολύ στην διοικητική απομόνωση των Ελλήνων. Χαρακτηριστικό είναι ότι ο Χότζα δεν επέτρεπε καμιά επικοινωνία, εθνική, πολιτιστική, οικονομική είτε ανθρωπιστική (ακόμα και γάμους εμπόδιζε), μεταξύ Βούρκου και Δρόπολης. Κρατούσε τον Βούρκο και τα Ριζά υποβαθμισμένα και πρόβαλε τη Δρόπολη.

Το 1993, σημειώνεται ένα ακόμα αποκορύφωμα. Τα Τίρανα αποφασίζουν για πρώτη φορά στην ιστορία να ξεκόψουν διοικητικά το Δέλβινο και Αγίους Σαράντα από την περιφέρεια Αργυροκάστρου και να τους ενώσουν στην Φαίνεται ότι τα Τίρανα γνώριζαν καλά τις διαθέσεις μας, ότι στους κόλπους μας κυοφορούσε η μεταξύ μας αντιπαράθεση. Η πολιτική μας ηγεσία ούτε αντέδρασε, ούτε αντιδράει σχετικά με το γεγονός, ανεξαρτήτως που παραβιάζονται τόσο το ίδιο το σύνταγμα της χώρας, όσο και οι διεθνείς συμβάσεις, κυρίως η σύμβαση πλαίσιο για τις μειονότητες. Πραχτικά μια τέτοια διαίρεση διαιρεί την εκλογική μας δύναμη, τον συντονισμό και την διοικητική και ανθρώπινη επικοινωνία μεταξύ μας. Το αποτέλεσμα χειροπιαστό. Στην εθνική μας κοινότητα οργιάζει η αντιπαράθεση τοπικισμού αγγίζοντας την φυλετική δυσφήμιση και αντιπαράθεση. Θέλω να πιστεύω ότι οι πολιτικοί μας ανταμείφθηκαν γι' αυτή τη σιωπή για να θερίσουμε εμείς τώρα τις συνέπειες. Μας επιβεβαιώνει και το γεγονός ότι η ηγεσία (ΟΜΟΝΟΙΑΣ-ΚΕΑΔ), όχι μόνο δεν εμποδίζει και δεν αποτρέπει την ανεπίτρεπτη αυτή αντιπαράθεση, αλλά την υποκινεί και υποδαυλίζει.

Να επανέλθουμε τώρα στο απαράδεκτο του έπαρχου της Πάνω Δρόπολης που ποζάρει με τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας της Αλβανίας, ανάμεσα σε Δροπολίτικα κορίτσια με την παραδοσιακή μας νυφιάτικη στολή.

Είναι γνωστό από την αρχαιότητα ότι κάθε κοινότητα, (σήμερα χώρες, έθνη και κράτη) δημιουργούν, καλλιεργούν και εμπλουτίζουν τον δικό τους θησαυρό. Είτε είναι περιουσιακός, είτε πνευματικός, είτε συμβολικός, ή πολιτιστικός. Αποτελεί επένδυση γενεών ανά τους αιώνες και συνεπώς πραχτικά την ταυτότητά της. Την εκπροσωπεί στις πιο σημαντικές και χαρμόσυνες στιγμές της οικογενειακής και κοινοτικής ζωής.

Για τη Δρόπολη, η νυφιάτικη ενδυμασία αποτελεί αυτόν ακριβώς το θησαυρό. Σε περίπτωση όμως που η εθνική ελληνική μειονότητα δηλώνει ότι η κρατική μηχανή παραβιάζει τα εθνικά της δικαιώματα, τότε πώς είναι δυνατόν να δεχτεί τον αρχηγό αυτού του κράτους με ο, τι πολυτιμότερο έχει;! Πως γίνεται αυτό όταν ο Αλβανός Πρόεδρος της Δημοκρατίας σου έρχεται στο σπίτι και εσύ αντί να του καταθέσεις και υποβάλεις τα εθνικά σου προβλήματα, τον υποδέχεσαι με τον εθνικό σου θησαυρό;! Εδώ λοιπόν έγκειται η τραγικωμικότητα της υπόθεσής μας. Εκείνο που μας νοιάζει είναι να δείξουμε στα πραγματικά αφεντικά μας ότι «είμαστε μια χαρά και χαιρόμαστε που σας έχουμε ανάμεσά μας». Ξεχνούν όμως ότι η ιστορία γράφει, ότι οι παράγοντες που αποφασίζουν για τα ανθρώπινα και τα εθνικά δικαιώματα όταν βλέπουν τέτοιες εικόνες πολλαπλασιάζουν με μηδέν κάθε διεκδίκησή μας.

Κάποιος μπορεί να πει ότι τη συνήθεια αυτή την κληρονομήσαμε από το καθεστώς Χότζα. Δεν αληθεύει. Ο Χότζα, απλώς το πάει στ' άκρα, και ακριβώς για τα όσα αναλύσαμε. Να δείξει ότι «οι μειονοτικοί δεν έχουν κανένα πρόβλημα και ζουν ευτυχισμένοι στο σοσιαλιστικό του παράδεισο»

Όταν λέω δεν αληθεύει έχω υπόψη μου ότι η συμπεριφορά αυτή έχει μεγαλύτερο βάθος χρόνου. Κάποιος ανώνυμος ανάρτησε στην ιστοσελίδα του Βορειοηπειρώτη τις φωτογραφίες που Δροπολίτισες, υποδέχτηκαν στο Αργυρόκαστρο τον Francesko Jacomoni, τοποτηρητή του βασιλιά της Ιταλίας

στην Αλβανία, τον Οκτώβριο 1939. Υπάρχει μια ακόμη φωτογραφία που δείχνει Δροπολίτισες να υποδέχονται τις «πριγκίπισσες» του Αλβανικού Βασιλείου.

Ασφαλώς και είναι πέρα από δυσάρεστο αυτό. Για να είμαστε όμως αντικειμενικοί θα πρέπει να το δούμε ως δείγμα ότι κατά καιρούς, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο η Δροπολίτισα, (κατ' επέκταση οι Έλληνες, διότι η Δροπολίτισα φέρεται ιστορικά ως η αρχόντισσα του τόπου της) υπέκυπτε και στρέφονταν εναντίον του ίδιου του «είναι της». Είναι λυπηρό διότι συμβαίνει στη Δροπολίτισα την αντίσταση της οποίας στο εξισλαμισμό ύμνησαν με τραγούδι ομογενείς άλλων περιοχών, που υπέκυψαν στους εξωμότες. Εξηγούμε λοιπόν ότι, κατά το χρονικό της Δρόπολης, γραμμένο στις αρχές του 18-ου αιώνα, (δεν το θεωρούμε ιστορικό ντοκουμέντο, αλλά ανθρωπολογικό τεκμήριο), η ταυτότητα των Δροπολιτών, από τότε που ρίζωσαν στον τόπο αυτό, (μετά τον Τρωικό πόλεμο) χαρακτηρίζεται από την διγένεια, προϊόν αμφίπλευρης επιγαμίας με άλλα φύλα προς Βορά τους. Ιστορικό χαρακτηριστικό παραμένει το γεγονός ότι τη διγένεια αυτή αξιοποίησαν σε όφελος της ελληνικότητας της φυλής τους. (Μπορούμε άνετα να κάνουμε τον παραλληλισμό με το φαινόμενο του Διγενή Ακρίτα) Και αυτός είναι ένα πόλεμος που δόθηκε επί αιώνες. Είχε ασφαλώς και τα κρίσιμα σημεία. Πχ. Ο Άγιος Κοσμάς θα απαλλάξει τις Δροπολίτισες από το φόρο γάλακτος. Δλδ θα τους δώσει τη δύναμη να αρνηθούν στους μπέηδες Αργυροκάστρου να τους βυζαίνουν τα παιδιά για να γίνουν και εκείνα όμορφα, όπως οι Δροπολιτισες.

Δυστυχώς, οι στιγμές αυτές κάμψης τις τελευταίες δεκαετίες έχουν αυξηθεί. Η Δρόπολη... Όταν οι ανώνυμοι άνδρες της έγραφαν το χρονικό της, το έθνος εντόπιζε την αφετηρία της νέας εθνικής ιδεολογίας στις σελίδες του και οι καθηγητές της ακαδημίας της Μοσχόπολης, του πρώτου τυπογραφείου στην Οθωμανική Αυτοκρατορία δεν πίστευαν ότι οι Δροπολίτες μπορούσαν να γράψουν τέτοια έργα. Η Δρόπολη ... με τα δεκάδες μοναστήρια της αποτελούσε το δικό της Άγιο Όρο, σήμερα κατεδαφισμένο, με μόνο μνημείο το τραγούδι για τη Δροπολίτισα. Αυτή η Δρόπολη χρυσοκέντησε και την νυφιάτικη αυτή στολή...

Τώρα ... αυτοί που την διοικούν μοιάζουν με μύκητες στο πελώριο της δέντρο και κάνουν κατσούλι την Δροπολίτικη φορεσιά και τη Δροπολίτισα για να βολευτούν οι ίδιοι προσωπικά.

Κάποτε την διγένεια, δλδ την συνύπαρξη οι Δροπολίτες και οι Έλληνες την βλέπανε ως δυνατότητα να προκόψει η εθνική μας ταυτότητα. Σήμερα την δική μας ταυτότητα τη θέσαμε στην υπηρεσία της υπερίσχυσης άλλης ταυτότητας

Δεν είναι τυχαίο, αλλά μοιραίο το γεγονός ότι η πλειοψηφία των ηγετικών στελεχών της δήθεν αυθεντικής ηγεσίας ελληνισμού έχουν «διγενή» οικογένεια, ή σχέσεις. Αλλά η εθνική μας ταυτότητα αποσύρεται στις μνήμες.... Οι μνήμες δεν αρκούν να επιβιώσει εθνικά ο τόπος, αλλά η τραγική αυτή κατάσταση δεν δικαιολογεί αδελφικό μίσος.

Παναγιώτης Μπάρκας για το «Βορειοηπειρώτη»
Αργυρόκαστρο 07.02.2012

Posted by Βορειοηπειρώτης

Παρασκευή, 17 Φεβρουαρίου 2012

**Μόνο λαογραφικά και καταχρηστικά προσεγγίζουμε την επέτειο της
Αυτονομίας.**

Το οίκημα που εγκαταστάθηκε η Κυβέρνηση της Αυτονόμου Ηπείρου

Του Παναγιώτη Μπάρκα

Αυτές τις μέρες είναι η επέτειο της Αυτονομίας της Βορείου Ηπείρου. Για την σημερινή εθνική ελληνική μειονότητα, το γεγονός αποτελεί ένα ακόμα ιστορικό κεκτημένο, το οποίο, στο ελάχιστο, θα πρέπει να στιγματίζει το μέγεθος και τη σημασία του ελληνισμού στην Αλβανία. Δυστυχώς όμως. Ο Ελληνισμός της Αλβανίας το γεγονός αυτό, πρώτο το έχει εκτοπίσει. Δλδ, διαδραματίστηκε σ' αυτόν τον τόπο από τους προγόνους μας Έλληνες. Υπενθυμίζεται εκτός της γεωγραφίας των Ελλήνων που το γέννησαν.

Δεύτερο. Το αντιμετωπίζουμε καταχρηστικά και λαογραφικά.

Όσο αναφορά την πρώτη διάσταση.

Μας επιβεβαιώνει κάλλιστα η φωτογραφία του οικήματος όπου στέγασε την κυβέρνηση της αυτόνομης Βορείου Ηπείρου το 1914.

Σ' αυτό το σπίτι λοιπόν στεγάστηκε η κυβέρνηση της αυτόνομης Βορείου Ηπείρου το 1914. Βρίσκεται ακριβώς κάτω από το ανατολική πλευρά του φρούριο του Αργυροκάστρου, στη κορυφή της συνοικίας της Πλάκας. Λίγο πιο κάτω, το 1925 στεγάστηκε το Γενικό Προξενείο της Ελλάδας στο Αργυρόκαστρο. Μέσα σε δέκα χρόνια υποχωρήσαμε, από κυβέρνηση αυτόνομης περιοχής σε ένα Προξενείο.(!!!) Σήμερα σώζεται αυτό το ερειπωμένο χτίριο. Το κομμουνιστικό καθεστώς το είχε παραχωρήσει σε οικογένεια Έλληνα, ο οποίος από χρόνια το εγκατάλειψε σ' αυτή τη μοίρα και έφυγε στην Ελλάδα. Έτσι εγκαταλελειμμένη και η σημασία του ιστορικού μας γεγονότος.

Μας επιβεβαιώνει ακόμα η πραγματικότητα. 22 χρόνια μεταπολίτευση στην Αλβανία και ο Ελληνισμός δεν μπόρεσε να διοργανώσει εδώ, έστω και μια μικρή εκδήλωση μνήμης προς τιμή του κινήματος Αυτονομίας..

Συνυπεύθυνη στην υποβάθμιση και εκτοπισμού της μνήμης του ιστορικού γεγονότος είναι η Ελλάδα. Στην εξωτερική και εθνική της πολιτική επέτρεψε την υποβάθμιση του ιστορικού αυτού κεκτημένου. Παράλληλα φρόντισε να προσφέρει στέγη στην προσφυγιά του. Στη διάρκεια του Μεσοπολέμου, μαζί με τους 20 χιλιάδες Έλληνες της Βορείου Ηπείρου, που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τις εστίες, λόγω ανασφάλειας, οι Ελληνικές κυβερνήσεις απέσυραν και μετέφεραν στην Ελλάδα (ελληνικό έδαφος) όλη την διαχρονική ελληνική πνευματική και πολιτιστική υποδομή, (ταυτόσημη λογική ακολούθησε η Αθήνα και μετά το 1990). Μέσα σ' αυτή την υποδομή συμπεριλαμβάνεται και το ιστορικό γεγονός της αυτονομίας της Βορείου Ηπείρου. Η κάθε επέτειο, ή όποια άλλη σχετική εκδήλωση διοργανώνεται στο ελληνικό έδαφος, - από τη ελληνο-αλβανική μεθόριο, μέχρι την Αθήνα και Θεσσαλονίκη, ή ακόμα στην Κύπρο, την Αμερική, τον Καναδά, την Αυστραλία. Στην Αλβανία έμεινε το ερειπωμένο σπίτι. Το κομμουνιστικό καθεστώς φρόντισε να βγει εντελώς από την μνήμη, με αποτέλεσμα σήμερα να μη γνωρίζει σχεδόν κανείς Έλληνας ότι ακριβώς εδώ στεγάστηκε η κυβέρνηση αυτονομίας του Ζωγράφου.

Γιατί καταχρηστικά και λαογραφικά.

Το 1914 το ελληνο-ορθόδοξο στοιχείο στο σημερινό Νότο της Αλβανίας, ή στο Βόρειο Τμήμα της Ηπείρου, που προβλέπονταν να παραχωρηθεί στην Αλβανία, με τη στήριξη και μεγάλου τμήματος του μουσουλμανικού στοιχείου, με μεγάλες θυσίες πέτυχε το καθεστώς αυτονομίας στις περιφέρειες Αργυροκάστρου–Κορυτσάς. Οι θυσίες στέφτηκαν με την διεθνή αναγνώριση της μέσω υπογραφής του πρωτοκόλλου της Κέρκυρας, το οποίο υπέγραψε και η αλβανική πλευρά. Οι ιστορικές εξελίξεις που μεσολάβησαν με τη στάση βέβαια και της Ελλάδας, από την μια υποβάθμιζαν και ξέφτιζαν το συγκεκριμένο καθεστώς αυτονομίας. Από την άλλη έπλεκε ένα μύθο, το γνωστό μύθο «της μικρής αδερφής». Η ιστορική πραγματικότητα και εθνική προσδοκία παραχωρούσαν τη θέση τους σ' έναν μύθο. Πρόκειται έτσι για μια λαογραφική προσέγγιση της ιστορικής πραγματικότητας. Έτσι, αντί το ιστορικό αυτό πολιτικό και εθνικό γεγονός να προκαθόριζε την στάση της Αθήνας σε σχέση με την εθνική ελληνική μειονότητα στην Αλβανία, αξιοποιούνταν στην Ελλάδα με την άψογη λαογραφική λειτουργία για να εμψυχώσει εθνικά και πατριωτικά της μετέπειτα γενιές. Ιδίως μετά την Συνδιάσκεψη των Παρισίων του 1946.

Οι εορτασμοί αποτελούν στην ουσία μια προσπάθεια εθνικού αυτοπροσδιορισμού για τους Έλληνες, οι οποίοι δεν έχουν βρει κάτι άλλο για να τους εξασφαλίζει την διεκδίκηση ελληνικότητας. Το κάνουν όμως με ένα λαογραφικό και εθιμοτυπικό τρόπο.

Εδώ ακριβώς οφείλεται και η κατάχρηση.

Αυτό διότι, όσοι σήμερα και διαχρονικά ή και στο μέλλον επικαλούνται την πραγματικότητα της Αυτονομίας του 1914, γνωρίζουν πολύ καλά τόσο ρεαλιστικά, όσο και πολιτικά ή εθνικά δεν πρόκειται να επανέλθει ως ταυτόσημη πραγματικότητα στον ιστορικό μελλοντικό ορίζοντα.

Η αρνητική πλευρά του προβλήματος δεν εστιάζεται ακριβώς εδώ.

Περισσότερο στο γεγονός ότι για τον εθνικό μας θέμα δεν υπήρξε κάποια άλλη προσέγγιση σε ανταπόκριση τόσο των ιστορικών κεκτημένων όσο και των σύγχρονων εξελίξεων. Από την άλλη πλευρά οι φορείς που έχουν καταπιαστεί από το γεγονός της Αυτονομίας της Βορείου Ηπείρου δεν επιτρέπουν οποιαδήποτε άλλη προσέγγιση επί του εθνικού μας θέματος ανεξαρτήτως που έχει αποδειχτεί ότι είναι λάθος και με μεγάλο κόστος για τις τύχες του εδώ Ελληνισμού. Η εμπειρία των πρώτων χρόνων μετά το 1990 μας επιβεβαιώνει πλήρως.

Επίσης, όσες φορές προσπαθήσαμε να συγκεράσουμε την ιστορική πραγματικότητα και το γεγονός της Αυτονομίας στις σημερινές εξελίξεις και διεθνή ντοκουμέντα, προσκρούσαμε στο όραμα του μύθου «της μικρής αδερφής». Ανεξαρτήτως που βλέπαμε ότι η μικρή αδερφή γινότανε μπροστά στα μάτια μας μια τεράστια μαύρη τρύπα για τους επιτήδειους και το νέο κατεστημένο, με αποτέλεσμα όλα τα ιδανικά, οι ιστορικές προσδοκίες και θυσίες των προγόνων μας να μετατρέπονταν σε χρήματα, κέρδη και οφέλη για μερικούς.

Το ζήτημα είναι απλό. Αν προσέξουμε σήμερα το Αλβανικό σύνταγμα και τις διεθνείς συμβάσεις που υπέγραψε και η Αλβανία, τα εθνικά δικαιώματα που κατοχυρώνουν για την ε.ε. μειονότητα, ξεπερνούν κατά πολύ το πρωτόκολλο της Κέρκυρας. Γιατί λοιπόν δεν ζητούμε να εφαρμοστούν τα σύγχρονα αυτά νομικά ντοκουμέντα, αλλά καταπιανόμαστε με λαογραφικό τρόπο στο ιστορικό αυτό γεγονός και τον ηχηρό όρο της Αυτονομίας;!

Οι άλλες πραγματικότητες που καταστούν το ιστορικό αυτό γεγονός σε μύθο

και καταχραστική αξιοποίηση λένε ότι:

Το όραμα της Αυτονομίας της Βορείου Ηπείρου του 1914, σε σχέση με τα εθνικά δημογραφικά στρώματα αλλοιώθηκε. Δλδ. ολόκληρες περιοχές οι οποίες έχυσαν άφθονο αίμα για την αυτονομία και την ελληνικότητα του Βόρειο Τμήματος της Ηπείρου, σήμερα δεν νιώθουν διόλου έτσι. Μάλιστα, αποτάσσονται από το ιστορικό αυτό γεγονός, διότι νιώθουν ότι τους ενοχοποιεί και θέτει σε κίνδυνο την νέα τους ταυτότητα και εδαφική ακεραιότητα. Δεν νιώθουν Έλληνες ούτε οι απόγονοι του Ζωγράφου, ούτε του Δούλη, ούτε του Καραπάνου και άλλων υπουργών και στελεχών της κυβέρνησης αυτής

Μεταξύ των «εναπομεινάντων» Ελλήνων η αναφορά στο Βορειοηπειρωτικό έχει χρησιμοποιηθεί και χρησιμοποιείται για να δηλώσει τον καθαρόαιμο και πατριώτη Έλληνα από τον «μη πατριώτη», «μη Έλληνα» ή «φιλαλβανό Έλληνα». Στην ουσία απόχτησε το ρόλο της «εθνικής κολυμπήθρας» και όποιος είχε ανάγκη να επωφεληθεί προσωπικά πουλώντας πατριωτισμό, βαφτίζονταν εκεί και προχωρούσε. Το ίδιο έκαναν μετά το 1990 πολλοί Αλβανοί. Εξαγόραζαν την ταυτότητα αυτή με δραχμές και Ευρώ από τα σωματεία των βορειοηπειρωτών για να πετύχουν μια καλύτερη μοίρα στον ξένο γι' αυτούς τόπο, την Ελλάδα.

Η ίδια η Αλβανική πλευρά και ο Αλβανικός εθνικισμός εκμεταλλεύεται το παραδοσιακό εθνικιστικό δόγμα του κομμουνιστικού καθεστώτος περί του δήθεν κινδύνου διαμελισμού της Αλβανίας, που εμπεριέχει από μόνος του ο όρος Βόρειος Ήπειρος. (Άσε μετά το κορυφαίο ιστορικό γεγονός που εδραιώνει τον όρο, όπως είναι η Αυτονομία του 1914.) Με το όπλο αυτό, λοιπόν από την μία εμψυχώνει εθνικιστικά τον αλβανισμό, από την άλλη εκφοβίζει τους Έλληνες να απωθήσουν και λησμονήσουν τα ιστορικά τους εθνικά κεκτημένα.

Συνεπώς, οι Έλληνες εντός και εκτός Βορείου Ηπείρου εκμεταλλεύονται τις εκδηλώσεις για την επέτειο της Αυτονομίας απλώς για να καθησυχάσουν την εφήμερη συνείδησή τους απατώντας την εθνική ιστορική τους μνήμη και προσδοκία. Στο πλαίσιο αυτό είναι δύσκολο να διεκδικήσει κανείς εορταστικές εκδηλώσεις για ένα ιστορικό γεγονός στην γεωγραφία του όπου διαδραματίστηκε, τόσο το περισσότερο να περιμένει κανείς από τους σημερινούς εκπρόσωπους της ε.ε. μειονότητας, ΟΜΟΝΟΙΑ-ΚΕΑΔ, είτε και ΜΕΓΑ να αξιοποιήσουν το γεγονός αυτό στην διαμόρφωση του χάρτη των εθνικών μας αιτημάτων, τόσο προς την Αλβανία όσο και προς τους διεθνείς οργανισμούς.

Παναγιώτης Μπάρκας για το «Βορειοηπειρώτη»

Αργυρόκαστρο 14.02.2012.

Posted by Βορειοηπειρώτης

Παρασκευή, 16 Μαρτίου 2012

Άλλη εκδοχή για το πρόβλημα με τα σχολικά εγχειρίδια της ΕΕΜ δίνει ο Π. Μπάρκας

**Η «Ομόνοια» δεν ενδιαφέρεται για την ουσία αλλά για αυτούς που εμπορεύονται την παιδεία μας
Του Παναγιώτη Μπάρκα**

Η ανακοίνωση «εκ' του γραφείου τύπου» της ΟΜΟΝΟΙΑΣ της 15^{ης} Μαρτίου 2012, αποτελεί μια ακόμη τρανταχτή μαρτυρία της αισχρής εκμετάλλευσης της πολιτικής οργάνωσης της ΟΜΟΝΟΙΑΣ για προσωπικά οφέλη, τα οποία δυστυχώς στην προκειμένη περίπτωση στρέφονται αγρίως κατά των συλλογικών συμφερόντων της εθνικής ελληνικής μειονότητας στον πιο ευαίσθητο τομέα, όπως είναι το εκπαιδευτικό.

Συγκεκριμένα άτομα, με συμπεριφορά μελών σπείρας στην κεφαλή της ηγεσίας της ΟΜΟΝΟΙΑΣ χρησιμοποιούν τη σφραγίδα της ΟΜΟΝΟΙΑΣ για να προστατεύσουν τα οικονομικά τους συμφέροντα συνεχίζοντας να αφήνουν τα ελληνόπουλα χωρίς βιβλία στη μητρική τους γλώσσα.

Το θάρρος τους ξεπερνάει ανθρώπινη λογική στο έγκλημα που διαπράττουν τόσα χρόνια σε βάρος της παιδείας μας στη μητρική γλώσσα.

Είναι πλέον γνωστό ότι από την περίοδο 1998-2000, η δημόσια παιδεία στη μητρική γλώσσα, στην εθνική ελληνική μειονότητα εισήλθε σε πορεία μααρασμού. Η ίδια, τότε και νυν ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ-ΚΕΑΔ αποτέλεσε τον αρωγό της εξέλιξης αυτής. Ακριβώς τότε η σημερινή ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ αρνήθηκε επίμονα να προβούμε στην οργάνωση σύγχρονων σχολικών κέντρων. Τότε αριθμούσαμε περίπου τρεις χιλιάδες μαθητές (στις αυθαιρέτως αναγνωρισμένες μειονοτικές ζώνες). Με το προτεινόμενο σύγχρονο σύστημα υποδομής των σχολικών κέντρων και με τη στήριξη της Ελλάδας είναι σίγουρο ότι θα συγκρατούσαμε στο χώρο μας τουλάχιστον τον διπλάσιο από σήμερα αριθμό μαθητών.

Στη συνέχεια άρχισε η υποβάθμιση της παιδείας αυτής και η ενθάρρυνση της ιδιωτικής παιδείας στη μητρική γλώσσα με ίσες ή και χειρότερες αναλογίες (ελληνικά –αλβανικά μαθήματα) απ' ό,τι στα σχολεία στη μητρική γλώσσα στο αλβανικό δημόσιο. Μιλούμε συγκεκριμένα για τις περιοχές που υπήρχε ιστορικά παιδεία στη μητρική γλώσσα και όχι για την ευρύτερη αλβανική επικράτεια. Πίσω από την πρωτοβουλία αυτή ξανά η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ ή και θεσμοί που στηρίζουν σθεναρά τη συγκεκριμένη ηγεσία. (Τα είδαν ως κερδοφόρες επιχειρήσεις εφόσον την χρηματοδότηση είχε αναλάβει η επίσημη Ελλάδα και άλλοι «ιδιωτικοί» φορείς.

Βασικό όπλο υποβάθμισης εφεύραν την μη έκδοση των σχολικών κειμένων στην μητρική γλώσσα. Το παιχνίδι αυτό συνεχίστηκε μέχρι το 2009-2010, οπότε στην αλβανική Βουλή ξέσπασε το σκάνδαλο ότι για τα βιβλία των μειονοτικών σχολείων χορηγούνταν 500 εκατομμύρια λεκ, αλλά που δεν έφταναν ποτέ στο σκοπό αυτό. Υπήρχε, όπως και υπάρχει μια «ιδιωτική» ομάδα, «εκδοτικός οίκος» σχολικών βιβλίων με Έλληνες μειονοτικούς που είχε αναλάβει μονοπωλιακά την επιχείρηση έκδοσης των μειονοτικών σχολικών εγχειριδίων, οι οποίοι δεν έβγαζαν μηλιά για την κατάχρηση αυτή. Ήταν επιλεγμένοι από τον αλβανικό υπουργείο Παιδείας και ταυτόχρονα είχαν την κάλυψη της ηγεσίας της ΟΜΟΝΟΙΑΣ όπως και την έχουν.

Μετά από ποικίλες αντιδράσεις, λόγω του ότι τα ελληνόπουλα έπαιρναν τα μαθήματα στη μητρική γλώσσα με σημειώσεις, όπως στο μεσαίωνα, αναγκάστηκε να παρέμβει η Ελλάδα. Ανέλαβε την έκδοση των τίτλων βιβλίων στην μητρική γλώσσα, (πλην εκείνων που περιείχαν αλβανικές εθνικιστικές διεκδικήσεις σε βάρος της Ελλάδας), μια προσπάθεια η οποία συνεχίζεται για την ολοκλήρωση της έκδοσης όλων των τίτλων, αλλά που δεν διεκπεραιώνεται...

Όπως αναφέρουν οι πληροφορίες μας, υπάρχει και εδώ κάτι πολύ σημαντικό. Η έκδοση των βιβλίων χρηματοδοτούνταν και από την Ελλάδα και από τα Τίρανα. Γέννησε και ο πέτος που λέμε. Πιθανόν εδώ να οφείλεται η περίσσια ετοιμότητα της συγκεκριμένης ομάδας για να ανασκουμπωθεί στη δουλειά...

Τώρα γιατί τους τσίμπησε το φίδι...

Η πρωτοβουλία την οποία κατηγορεί με την συγκεκριμένη ανακοίνωσή της η ΟΜΟΝΟΙΑ, έχει σχετικά ως εξής.

Λόγω των προβλημάτων και των περιπετειών για την έκδοση των βιβλίων στην μητρική μας γλώσσα το Υπουργείο Παιδείας της Αλβανίας, αποφάσισε να εμπιστευτεί την έκδοσή τους σε εναπομείναντα δημόσιο εκδοτικό οίκο σχολικών βιβλίων.

Το Υπουργείο υποδεικνύει ώστε την ευθύνη και την καθοδήγηση της διαδικασίας για την προετοιμασία των σχολικών βιβλίων στην μητρική γλώσσα να αναλάβει ένα επίσης εξειδικευμένο ελληνικό ίδρυμα, που να έχει και τη συγκατάθεση της Ελλάδας. Συγκεκριμένα το Τμήμα Ελληνικής γλώσσας, Λογοτεχνίας και Ελληνικού Πολιτισμού στο Πανεπιστήμιο Αργυροκάστρου.

Το Αλβανικό Υπουργείο Παιδείας δέχτηκε ακόμα ώστε να αξιοποιηθούν, με κάποιες τροποποιήσεις, τα σχολικά βιβλία που χρησιμοποιούνται στα σχολεία της Ελλάδας.

Όπως πολύ εύκολα μπορεί να διαπιστώσει κανείς, πρόκειται για μια κίνηση η οποία έχει μερικά καλά ταυτόχρονα.

Πολιτικά δίνει πραχτικά την ευκαιρία στο Τμήμα Ελληνικής Γλώσσας Λογοτεχνίας και Ελληνικού Πολιτισμού στο Πανεπιστήμιο Αργυροκάστρου να αναλάβει συγκεκριμένα και πραχτικά τον ηγετικό ρόλο στο σύνολο της παιδείας στη μητρική γλώσσα. Τόσο το περισσότερο τώρα που έμεινε και χωρίς φοιτητές.

Όντως υπάρχει μια καθυστέρηση στην έμπρακτη εφαρμογή της πρωτοβουλίας αυτής. Και οφείλεται πραχτικά στις αντιδράσεις της συγκεκριμένης ομάδας «του ιδιωτικού» εκδοτικού οίκου σχολικών βιβλίων κοντά στην ΟΜΟΝΟΙΑ. Ο πρόεδρος του Τμήματος Ελληνικών στο πανεπιστήμιο Αργυροκάστρου και υψηλόβαθμο στέλεχος στην ΟΜΟΝΟΙΑ - ΚΕΑΔ αρνείται να αναλάβει το ρόλο αυτό. Διότι πρόκειται πρώτα για ευθύνες και εκείνος δεν έχει αναλάβει ποτέ ευθύνες. Θέλει να τρώει από πίσω... Έτσι εξηγείται που εντελώς ανεύθυνα ο ίδιος είχε αναλάβει την μετάφραση της γεωγραφίας της Αλβανίας που έδειχνε τα σύνορα της Αλβανίας μέχρι την Πρέβεζα και ότι η Ήπειρος είναι αλβανική...

Δεύτερο ο ίδιος είναι μέλος του «ιδιωτικού» οίκου από τον οποίον, απ' ο, τι φαίνεται βολεύονταν οικονομικά τόσα χρόνια.

Απ' την άλλη πλευρά η ΟΜΟΝΟΙΑ γνωρίζοντας πολύ καλά ότι η ομάδα που έχει αναλάβει την πρωτοβουλία για την εφαρμογή της πρότασης του Αλβανικού Υπουργείου Παιδείας, έχει δείξει ότι μπορεί να παράγει έργο,

αντιδρά και όχι μόνο με τον προαναφερόμενο τρόπο. Αντιδρά διότι θέλει υποβαθμισμένα τα σχολεία στην μητρική γλώσσα στο Αλβανικό δημόσιο, (Διότι έχει καταπιαστεί, όπως είπαμε, πίσω από τα ιδιωτικά. Όλοι οι δικοί τους εκεί τρώνε ψωμί). Από την άλλη δεν θέλουν ώστε πολιτικοί τους αντίπαλοι να επωφεληθούν πολιτικά για το εθνικό αυτό έργο. Ασφαλώς και επειδή τους φεύγουν κάποια εκατομμύρια από τις τσέπες...

Δεν θα κάνω κανένα σχόλιο, γιατί δεν χρειάζονται.

Θέλω να κάνω όμως μια ρητορική ερώτηση. Ποιος θα τους σταματήσει;!

Πρέπει κάποιος να τους σταματήσει.

Παναγιώτης Μπάρκας για το Βορειοηπειρώτη

Αργυρόκαστρο 15.03.2012.

Posted by Βορειοηπειρώτης

Δευτέρα 19 Μαρτίου 2012
Του Παναγιώτη Μπάρκα Για τον Βορειοηπειρώτη
Η Εθνική Ελληνική Μειονότητα υπάρχει μόνο ιδεολογικά
<https://www.himara.gr/epikairotita/504-mparkas-meionotita-stin-alvania>

Πρωινός Λόγος

Κάπου λίγο πριν το τέλος της ζωής του, ο αείμνηστος Σεβαστιανός, απογοητευμένος από την ανικανότητα των «ηγετών» της εθνικής ελληνικής μειονότητας να κάνουν πράξη την εκπλήρωση του ρόλου τους, καθώς και από την φυλλορροή των Ελλήνων προς Ελλάδα, είπε οργισμένος. «Και σάμπως ένας Βορειοηπειρώτης να μείνει στη Βόρεια Ήπειρο εμείς θα φωνάζουμε για το Βορειοηπειρωτικό»

Βέβαια η συνειδησή του δεν ήθελε να αποδεχτεί μια τέτοια πραγματικότητα. Όμως η προαίσθηση ότι μια σύντομη ημέρα το βορειοηπειρωτικό θα μεταλλάσσονταν σε μια ιδέα και ότι πραχτικά δεν θα υπήρχε, ήταν ισχυρότερη από την πίστη της συνειδησης.

Σήμερα ζούμε ολημερίς την ουσιαστική ανυπαρξία της εθνικής ελληνικής μειονότητας. Και αντί να αντιδράσουμε στο αντίκρισμα «των βαρβάρων», ή τους περιμένουμε με πλήρη αδράνεια να «νομοθετήσουν» για λογαριασμό μας, ή φιλονικούμε μεταξύ μας «αν πρέπει να βάλουμε προζύμι στην νεκρώσιμη καρβέλα».... τέλος ως μια λύση ευθανασίας.

Η εθνική ελληνική μειονότητα στην Αλβανία δεν έχει ένα νομικό καθεστώς διεθνώς αναγνωρισμένο ούτε σε διμερή επίπεδο.

Η μόνη αναγνώριση είναι η μονομερή δήλωση του εκπροσώπου της κυβερνήσεως του νεοσύστατου αλβανικού κράτους Θεοφάνη Στυλιανού Νόλη στην Κοινωνία των Εθνών το 1920. Η αλβανική πλευρά αναγνωρίζει κατά τη δήλωση αυτή την ύπαρξη «μιας μικρής ελληνόφωνης ορθόδοξης μειονότητας» όπως την αποκαλεί ο Νόλη. Η Ελλάδα δεν υιοθέτησε την αλβανική δήλωση στην κοινωνία των Εθνών, αφήνοντας σε ισχύ ότι έχει προηγηθεί. Το αποκορύφωμα αποτελεί το πρωτόκολλο της Κέρκυρας, τον Μάιο του 1914, το οποίο όμως δυστυχώς η ελληνική πλευρά και οι διεθνείς οργανισμοί δεν τον επικαλούνται ενώ η Αλβανία το θεωρεί νουλ, ανύπαρκτο και συχνά το έχει σημείο αναφοράς για τις εθνικιστικές της εξάρσεις σε βάρος της ίδιας της ε.ε μειονότητας.

Υπάρχουν ωστόσο μια σειρά άλλα ντοκουμέντα και πράξεις, τα οποία ή δεν είναι κατοχυρωμένα διεθνώς ή διμερώς, ή είναι μονομερή, ή δεν αποτελούν ύψιστης σημασίας αναγνώρισης, ή είναι σχετικά.

Σας παρουσιάζουμε όλα τα σχετικά έγγραφα και πράξεις

Το Πρωτόκολλο της Φλωρεντίας, καθορίζει τα νότια όρια του νέου αλβανικού κράτους βάση πορίσματα διεθνούς επιτροπής των Μεγάλων Δυνάμεων, 17.12.1913.

Απόφαση κυβέρνησης Στεφ. Σκουλούδη να κάμει δεκτούς στην Βουλή των Ελλήνων τους 9 εκλεγμένους τοπικώς βουλευτές εκ' Βορείου Ηπείρου. Νοέμβρης 1916 (Με την αντίδραση της Ρώμης οι Μεγάλες Δυνάμεις υποχρεώνουν την Ελλάδα να διακόψει την συμμετοχή Βορειοηπειρωτών στο αθηναϊκό Κοινοβούλιο).

Αίτημα του Ελ. Βενιζέλου στις Βερσαλλίες των Παρισίων για την προσάρτηση της Β. Ηπείρου στην Ελλάδα βάση του επιχειρήματος της ελληνικής συνειδήσεως Ιούλης 1919.

Η μυστική Συμφωνία Βενιζέλου -Τιτόνι, Ιούλης 1919.

Συμφωνία της Καπεστίτσας, 1920. (Χαμηλόβαθμου επιπέδου, μιλάει για εν' μέρη μειονοτικά και όχι εθνικά δικαιώματα. Δεν αναγνωρίστηκε ποτέ από το Αλβανικό κράτος)

Η επαναφορά του πρωτοκόλλου Φλωρεντίας στη Συμμαχική Συνδιάσκεψη Παρισίων 1921.

Νεότερο πρωτόκολλο Φλωρεντίας καθορίζει τα νότια και ανατολικά αλβανικά σύνορα βάση του πρωτοκόλλου του 1913, Ιαν. 1925.

Μεταπολεμικά το Αλβανικό Σύνταγμα του 1946, (άρθρο 39) αναφέρει ότι οι εθνικές μειονότητες απολαμβάνουν όλα τα δικαιώματα σχετικά με την προστασία της πολιτισμικής τους ανάπτυξης και της ελεύθερης χρήσης της γλώσσας τους. Στο άρθρο 42 του Συντάγματος του 1976 αναφέρεται: «Στις εθνικές μειονότητες εξασφαλίζεται η διαφύλαξη και η ανάπτυξη του λαϊκού πολιτισμού και των παραδόσεων, η χρήση της μητρικής γλώσσας και η εκμάθησή της στα σχολεία, η ισότιμη ανάπτυξη σε όλα τα παιδεία της κοινωνικής ζωής».

Τον Μάρτιο του 1996 υπογράφεται στα Τίρανα το Σύμφωνο Φιλίας, Συνεργασίας, Καλής γειτονίας και Ασφάλειας μεταξύ Ελλάδας και Αλβανίας. Στο περιεχόμενό της η Εθνική Ελληνική μειονότητα περιλαμβάνει περιθωριακή θέση. Αναφέρει συγκεκριμένα ότι « Η Ελληνική Εθνική Μειονότητα στην Αλβανία συνέβαλε και εξακολουθεί να συμβάλλει σημαντικά στη ζωή της κοινωνίας της Αλβανίας και αποτελεί παράγοντα για την ανάπτυξη της φιλίας μεταξύ των δύο χωρών».

Η συμφωνία αυτή αποτελεί και το μόνο κοινό επίσημο ντοκουμέντο όπου οι δύο χώρες αναγνωρίζουν την ύπαρξη της εθνικής ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία.

Το σύνταγμα του 1998, στο άρθρο 20 αναφέρει: «Τα άτομα που ανήκουν στις εθνικές μειονότητες ασκούν σε πλήρη ισοτιμία ενώπιον του νόμου τα δικαιώματα και ελευθερίες τους. 2. Έχουν δικαίωμα να εκδηλώνουν ελεύθερα ανεμπόδιστα και χωρίς απαγορεύσεις την εθνική, πολιτιστική, θρησκευτική και γλωσσική τους καταγωγή. Δικαιούνται να διαφυλάσσουν και αναπτύσσουν αυτά, να διδάσκουν και διδάσκονται στην μητρική τους γλώσσα, καθώς και να ενώνονται σε οργανώσεις και συλλόγους για την υπεράσπιση των συμφερόντων και ταυτότητάς τους».

Δεν αναφέρουν ονομαστικά για ποιες εθνικές μειονότητες πρόκειται. Σήμερα, περισσότερο σε ακαδημαϊκό επίπεδο, παρά επίσημο, αναγνωρίζονται ως εθνικές μειονότητες η ελληνική, η σλαβομακεδονική και η σερβομαυροβουνιώτικη.

Η έμπρακτη αναγνώριση της εθνικής ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία

Έμπρακτη αναγνώριση της Εθνικής Ελληνικής Μειονότητας στην Αλβανία αποτελεί η απόφαση του Διαρκούς Δικαστηρίου Διεθνούς Δικαιοσύνης της Χάγης, 1935, που κατοχύρωσε το δικαίωμα στην Ελληνική Μειονότητα να διατηρεί και ιδρύει εκπαιδευτικά και αγαθοεργά ιδρύματα και να χρησιμοποιεί ελεύθερα τη γλώσσα και τη θρησκεία της.

Δεύτερο σημαντικό πρακτικό βήμα αποτελεί η Συνδιάσκεψη της Ειρήνης των Παρισίων Ιούλιο-Νοέμβριο 1946 των 21 νικητών κρατών στον Β Παγκόσμιο

Πόλεμο. Στις 30 Αυγούστου εγγράφεται στην ημερήσια διάταξη το αίτημα της Ελλάδας για το Βορειοηπειρωτικό. Δεν συζητείται και αναβάλλεται για τη συνεδρία της 28-ης Σεπτεμβρίου για να επανέλθει το Νοέμβριο, όπου αποφασίζεται για οριστική απόφαση όταν λυθεί το Γερμανικό ζήτημα (λύθηκε το 1988-9)

Στην έμπρακτη αναγνώριση της ύπαρξης της εθνικής ελληνικής μειονότητας υπάρχουν σωρεία από δηλώσεις, αποφάσεις, της Αλβανικής και Ελληνικής πλευράς, ανακοινώσεις, εκθέσεις ψηφίσματα των διεθνών οργανισμών, **Όπως υπάρχει και η πραγματικότητα της εθνικής ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία, δυστυχώς στα μεγέθη και όρια που αποφασίζει η Αλβανική πλευρά.**

Η έμπρακτη αναγνώριση με σημείο αναφοράς την πραγματική παρουσία της εθνικής ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία, αποτελούσε στις συνθήκες μεταπολίτευσης της Αλβανίας την χρυσή ευκαιρία ώστε η εθνική ελληνική μειονότητα, χωρίς να αγνοήσει και παραμελήσει τα ιστορικά της κεκτημένα, να διεκδικούσε τα εθνικά δικαιώματά της βάση των κατοχυρωμένων διεθνών ντοκουμέντων και σε συνάρτηση με τις άλλες εξελίξεις στην περιοχή.

Δεν το πέτυχε διότι:

Η Ελλάδα έδειξε ότι δεν είχε μια σταθερή, συγκεκριμένη και σε εξέλιξη θέση, στάση, πολιτική και διεκδικήσεις σε σχέση με την εθνική ελληνική μειονότητα. Μέχρι το 1990 περιπλανιότανε στο δίλημμα αν θα πρέπει να διατηρεί το σλόγκαν της «μικρής αδερφή», ή να το καταργήσει. (λαογραφική περίπτωση) Κάπου το 1985-6, όταν ο Κάρολος Παπούλιας άνοιξε την σκουριασμένη πόρτα της Κακαβιάς, χρησιμοποίησε για την εθνική ελληνική μειονότητα το όρο της «γέφυρας φιλίας» μεταξύ των δύο χωρών. Στο κενό μιας ανύπαρκτης πολιτικής της Αθήνας για την εθνική ελληνική μειονότητα, ο όρος αυτός δημιούργησε ένα νέο λαογραφικό στερεότυπο, σε δεξιά και αριστερά Υπουργεία Εξωτερικών της Αθήνας. Στο φραστικό αυτό στερεότυπο βρήκε το κατάλληλο έδαφος, η πραχτική ώστε ο δρόμος της Αθήνας προς την εθνική ελληνική μειονότητα να περνάει από τα Τίρανα και όχι το αντίθετο, δλδ ο δρόμος της Αθήνας προς τα Τίρανα να περνάει από την ικανοποίηση των δικαιωμάτων της εθνικής ελληνικής μειονότητας.

Έτσι, βαρόμετρο για τα δικαιώματα της εθνικής ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία για την Ελλάδα ήταν η προώθηση των οικονομικών και λοιπών συμφερόντων της Ελλάδας στην Αλβανία.

Το στερεότυπο «της γέφυρας» καλλιέργησε ένα κατεστημένο το οποίο συμπεριέλαβε την ηγεσία της εθνικής ελληνικής μειονότητας.

Η συγκεκριμένη ηγεσία της μειονότητας, η οποία έχει πλέον συγκεκριμένα πρόσωπα, δεν μπόρεσε ποτέ να αρθρώσει λόγο και άποψη στην Αθήνα. Από την μία γνώριζε ότι η πολιτική της καριέρα εξαρτάται από το σύμπλεγμα των ελληνικών συμφερόντων στην Αλβανία. Από την άλλη κάθε φορά που επικοινωνεί με την Αθήνα έχει στο πίσω μέρος της κεφαλής της την σκιά των Τιράνων και των έλεγχου αυτών.

Κερδισμένα βγήκαν τα Τίρανα που κατόρθωσαν σήμερα να έχουν ντε γιούρε και ντε φάκτο μια ανύπαρκτη εθνική ελληνική μειονότητα στα όρια του αλβανικού κράτους και, δυστυχώς, υπό πλήρη έλεγχο τους παράγοντες που εκπροσωπούν έστω και ιδεολογικά αυτή.

Το 2011 ήταν μοιραίο για τις τύχες της εθνικής ελληνικής μειονότητας. Το Αλβανικό κράτος κατάφερε να απαγκιστρώσει από τα επίσημα έγγραφα του την εθνική ελληνική μειονότητα. Ξεκίνησε με την κυβερνητική απόφαση για να

μη αναγράφεται στα πιστοποιητικά η εθνικότητα, το Γενάρη 2011, η οποία εφαρμόστηκε το Μάη. Η εκστρατεία των εθνικιστικών κύκλων και η απόφαση της ΟΜΟΝΟΙΑΣ για την μη συμμετοχή στην απογραφή του πληθυσμού, παρά τους ευνοϊκούς όρους, οδήγησε στην επισημοποίηση της δημογραφικής ανυπαρξίας της εθνικής ελληνικής μειονότητας. Το κερασάκι στην τούρτα ήρθε με την απόφαση του Συνταγματικού Δικαστηρίου, που καταργεί την εθνικότητα από τα ληξιαρχικά στοιχεία των ατόμων. Συνεπώς σήμερα, ένας Έλληνας Βορειοηπειρώτης για να κάνει την πολιτογράφηση στην Ελλάδα θα πρέπει να έχει μια παλιά, εκτός χρήσης, αστυνομική ταυτότητα της εποχής Χότζα.

Δημογραφικά είναι γεγονός ότι το ελληνικό στοιχείο έχει απορροφηθεί στην Ελλάδα και εδώ μένουν κάποιοι παρήλικες, οι οποίοι, με τους γραφειοκρατικούς νόμους της Ελλάδας θα πρέπει να εγκαταλείψουν τις εστίες τους. Αλλά και αν μείνουν σε λίγα χρόνια θα φύγουν φυσιολογικά. Οι περιοχές, ακόμα και με αμιγή ελληνικό πληθυσμό έχουν αλλοιωθεί. Τα σημαντικά αστικά κέντρα των περιοχών αυτών κατοικούνται επί το πλείστον από αλλοεθνείς.

Ο κοινοτικός ιστός της εθνικής μας κοινότητας δεν λειτουργεί πλέον ως τέτοιος. Βασικό της χαρακτηριστικό είναι η ανίερη πολυδιάσπαση. Λειτουργούμε ως μεμονωμένες μονάδες, ενώ ελληνικοί θεσμοί και άτομα αναζητούν στηρίγματα στους Αλβανούς για να καταδιώξουν τους Έλληνες ιδεολογικούς αντιπάλους τους.

Πολιτικά Διακρίνεται για ένα επίσης πολύμορφο σχήμα, χωρίς στόχους και οράματα, το οποίο περισσότερο κινείται προς εφήμερες εξυπηρετήσεις ξένων και αντεκδικήσεις στο εσωτερικό μας. Άτομα στην πολιτική μπορεί να πιστεύουν και να ασκούν εθνική πολιτική, θεσμοί όμως όχι.

Εκπαιδευτικά, οι Έλληνες μαθητές στα δημόσια σχολεία στην μητρική γλώσσα έχουν αποδεκατιστεί. Η πλειοψηφία των σχολείων έχουν κλείσει. Συνεπώς το αλβανικό κράτος σε λίγα χρόνια δεν θα έχει καμιά εκπαιδευτική υποχρέωση προς την εθνική ελληνική μειονότητα. Συμβάλλει αποφασιστικά σ' αυτό η σιωπηρή, αλλά ισχυρή κίνηση για άνοιγμα ιδιωτικών δίγλωσσων σχολείων, στο πρόγραμμα των οποίων συμπεριλαμβάνεται και η ελληνική. Ο φόβος του εθνικού λάθους δεν επέτρεψε ποτέ τους συγκεκριμένους υπευθύνους να εξηγήσουν τους λόγους των ενεργειών τους, που ασφαλώς δεν εστιάζεται στην προσωπική φιλοδοξία και προσωπικά οικονομικά οφέλη.

Πολιτιστικά, έχουμε πέσει από καιρό. Όχι μόνο που δεν αναπτύξαμε μια στρατηγική, αλλά απεναντίας, οι αρμόδιοι φορείς ξαπόλησαν άγρια εκστρατεία κατά κάθε προσπάθειας για τον εντοπισμό και προβολή του πολιτισμού μας. Ταυτόχρονα έδειξαν αξιοζήλευτη οικειότητα σε εκείνους τους ξένους παράγοντες που παραχάραξαν και σφετερίζονται τον πολιτισμό μας αναδεικνύοντάς τον ως δικό τους.

Οικονομικά, έχουμε παραδοθεί. Δεκάδες χιλιάδες στρέμματα λιβαδιών και βοσκοτόπων των περιοχών μας έχουν περάσει σε χέρια δήθεν πρώην ιδιοκλήτων Αλβανών.

Πάνω από το 50 τοις εκατό του κάμπου του Βούρκου έχει ενοικιαστεί από Έλληνες που βρίσκονται στην Ελλάδα σε Αλβανούς, με τον κίνδυνο να μη επιστραφούν ξανά ποτέ. Δεκάδες περιπτώσεις μαρτυρούν ότι αυτό θα είναι το άμεσο μελλοντικό φαινόμενο. Στη Δρόπολη και το Βούρκο Έλληνες πουλούν σε αλλοεθνείς οικόπεδα και αγροτικές εκτάσεις. Με βεβαιότητα μπορούμε να πούμε ότι η κρίση στην Ελλάδα θα αναγκάσει πολλούς Έλληνες να

διευρύνουν το φαινόμενο αυτό με σκοπό να συγκεντρώσουν κάποια λεφτά για την αντιμετώπιση των οικονομικών προβλημάτων στην Ελλάδα.

Οι Έλληνες βιοτέχνες και έμποροι, από τη στιγμή που βλέπουν ότι η αγορά είναι η Αλβανία, προσαρμόζονται στα γούστα των αλβανών που σε θέλουν με μειωμένοι την εθνική συνείδηση. Συχνά αυτοί Επίσης ο καθένας από τους Έλληνες ζητάει τον Αλβανό προσάτη του σε κάθε κύτταρο του αλβανικού κράτους και κοινωνίας.

Που υπάρχει λοιπόν η εθνική ελληνική μειονότητα. Ντε γιούρε και ντε φάκτο, εκεί που έπρεπε να ήταν δεν υπάρχει. Δεν υπάρχει, δυστυχώς ούτε στην Ελλάδα

Του Παναγιώτη Μπάρκα .

Posted by Βορειοηπειρώτης

Πέμπτη, 22 Μαρτίου 2012

Ποιος και γιατί αφήνει τον ελληνισμό της Βορείου Ηπείρου χωρίς εθνική μνήμη

https://www.echedoros-a.gr/2012/03/blog-post_4467.html

http://ximara.blogspot.com/2012/03/blog-post_23.html#more

<http://amina-politiki.blogspot.com/2012/03/poios-kai-giati-afinei-ton-ellinismo.html>

http://ellinonea.blogspot.com/2012/03/blog-post_9886.html

Του Δρ. Παναγιώτη Μπάρκα

Λέει μια λαϊκή παροιμία ότι "αν θέλεις να περιφρονήσεις κάποιον, αγνόησέ τον". Η γνωστή Γαλλίδα εθνολόγος κοινωνιολόγος για θέματα Βαλκανικής, Nathalie Clayer, στην προσπάθειά της να εντοπίσει και ερευνήσει την πορεία της Αλβανικής εθνογέννησης, θεωρεί ως την πιο αποτελεσματική πηγή τον αλβανικό τύπο (τέλη ΧΙΧ αρχές ΧΧ αιώνα). Ο τύπος στην Ήπειρο, αρκετά πλούσιος, αποτελεί το βασικό τεκμήριο για να παρακολουθήσουμε την υποχώρηση του Ελληνισμού στο Βόρειο της Τμήμα μετά την ίδρυση του αλβανικού κράτους και κατά τον Μεσοπόλεμο. Η μοναδική εφημερίδα το «Λαϊκό Βήμα», ανεξαρτήτως του κομμουνιστικό ιδεολογικό του περιεχόμενο, αποτέλεσε και αποτελεί μια σημαντική πηγή για την παρακολούθηση εκείνων των ιδεολογικών γεγονότων... στην εθνική ελληνική μειονότητα.

Από την άλλη πλευρά, ο τύπος και γενικώς οι εκδόσεις, όπως αναφέρει και η Clayer, αποτελεί ένα σημαντικό μέσο ζύμωσης της κοινής γνώμης. Και από κοινού με τα υπόλοιπα συστατικά: παράδοση, ήθη και έθιμα, αποτελούν το συλλογικό σύστημα και οπλοστάσιο κοινής εθνικής, κοινωνικής, πολιτιστικής, οικονομικής συμπεριφοράς, σχέσεις με τους άλλους κλπ.

Δεν είναι λοιπόν απλώς μνήμη, καταγραφή, αλλά και ένα ενεργό μέσο, επεξεργασίας, καθοδήγησης, προσανατολισμού, μιας κοινότητας κλπ. Αυτό ισχύει περισσότερο για τον τόπο μας, όπου καθετί γραμμένο έχει ισχύει εξουσίας, είναι για την ανθρώπινη συνείδηση αδιαμφισβήτητο.

Μετά το 1990, φάνηκε ότι η κοινότητα της εθνικής ελληνικής μειονότητας θα ακολουθούσε τη δική της ιστορική και πλούσια παράδοση. Ήταν η κοινότητα με την πιο πλούσια ζωή όσον αφορά τα έντυπα ΜΜΕ στην Αλβανία.

Ακολούθησε στη συνέχεια η αυθόρμητη προσπάθεια έκδοσης βιβλίων για την αναθεώρηση της ιστορίας του κομμουνιστικού καθεστώτος και για την αναγκαία ελληνική αυτογνωσία. Θύμιζε ακριβώς την παράδοση διαφωτισμού του ΧΙΧ και ΧΧ αιώνα.

Σήμερα των ημερών όμως βρισκόμαστε στην αντίπερα όχθη αυτής της παράδοσης που εμπλούτισε ακόμα και την νεοελληνική ιδεολογία που διαφώτισε και ενέπνευσε την πορεία του νέου ελληνικού κράτους έθνους.

Ο Ελληνισμός της Βορείου Ηπείρου δεν έχει σήμερα σχεδόν κανένα έντυπο.

Η «άνθιση» ήταν πρόσκαιρη. Γρήγορα η κάθε υψηλή προσδοκία επιδίδονταν σε φαινόμενα πεζοδρομίου, κουτσομπολιού και αλληλοκατηγορίας. Σήμερα δεν έχουμε πλέον κανένα ΜΜΕ. Τόσο το περισσότερο σοβαρό, που να απευθύνεται στην συλλογική και επιμέρους πραγματικότητα του ελληνισμού της Βορείου Ηπείρου, να αγγίζει τα πραγματικά εθνικά προβλήματά του, να χαράζει χνάρι των εθνικών μας προσδοκιών και διεκδίκησης δικαιωμάτων.

Δεν είναι εμπάθεια, αλλά μια πικρή αλήθεια. Η πολιτική ηγεσία του τόπου, που ακούει στο όνομα της νυν ηγεσίας της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, από τότε που ανέλαβε μετά το 1998, μεθοδεύτηκε το κλείσιμο των ΜΜΕ. Δύο είναι οι λόγοι.

Πρώτο είναι ότι η συγκεκριμένη ηγεσία, ενώ δεν μπορεί και δεν θέλει να παράγει εθνικό έργο, έχει φροντίσει να μην υπάρχουν ΜΜΕ που να βλέπουν, καταγράφουν ή να ασκούν κριτική στο ανύπαρκτο έργο, στη διαφθορά και στο αντεθνικό της έργο. Το σκεπτικό αυτό πάει πακέτο με τις αστείρευτες ενέργειες που ξόδεψε η συγκεκριμένη ηγεσία για να φιμώσει και εξουδετερώσει τον αντιπολιτευόμενο λόγο και την οργανωμένη αντιπολίτευση στο χώρο της εθνικής ελληνικής μειονότητας. Δεν θα μπω στην ανάλυση των συνεπειών, αλλά θα υπογραμμίσω το γεγονός ότι ο πόλεμος αυτός έφερε τον μεταξύ μας σπαραγμό, διάσπαση και εσωστρέφεια.

Δεύτερο και σημαντικό λόγο που έχει η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ για την εξουδετέρωση των ΜΜΕ, είναι να μη φέρνει ευθύνες στο ιστορικό μέλλον. Μ' αυτό συνδέεται και το γεγονός ότι η πολιτική της ΟΜΟΝΟΙΑΣ είναι μονίμως ανεπίσημη. Για τις αποφάσεις της δεν υπάρχουν επίσημα έγγραφα. Δημαγωγικά και για δημόσια κατανάλωση βγάζει ανακοινώσεις τύπου «εκ' του γραφείου τύπου». Ουσιαστικά δεν υπάρχουν επίσημα έγγραφα.

Η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ δεν έχει ένα σοβαρό αρχείο για τη δράση της. Αλλού είναι το αρχείο της ίδρυσης της ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Εκείνο μέχρι το 1994 βρίσκεται στα χέρια των μυστικών υπηρεσιών της Αλβανίας. Δεν υπάρχουν ντοκουμέντα για τέτοια σοβαρά γεγονότα όπως η δεκαπενθήμερη αποχή από τα σχολεία το 1991, που έφερε τη διεξαγωγή όλων των μαθημάτων στην υποχρεωτική εκπαίδευση στην μητρική γλώσσα και το άνοιγμα ελληνικών σχολείων στα μικτά χωριά, όπως και στις πόλεις Αργυροκάστρου, Αγίων Σαράντα και Δελβίνου.

Τα γεγονότα με την δίκη των πέντε, τα γεγονότα του 1997. Δεν υπάρχουν αρχεία και πραχτικά για τις συνδιασκέψεις της ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Έχει εξαφανιστεί το υπόμνημα του 1999 με 14 χιλιάδες υπογραφές για το θέμα της υφαρπαγής των χιλιάδων στρεμμάτων βοσκότοπων και δασών από αλλοεθνείς δήθεν πρώην ιδιοκτήτες. Κανένα επίσημο ντοκουμέντο για την διπλή υπηκοότητα. Καμιά επίσημη απόφαση για το θέμα αποχής από την απογραφή του 2011. Κανένα έγγραφο σχετικά με τα δρώμενα στη Χιμάρα και πώς έγινε που σήμερα των ημερών οι περιουσίες των ντόπιων κατοίκων (σε οικόπεδα και κτήματα) ακόμα και στους Δρυμάδες και την ίδια τη Χιμάρα παραδόθηκαν σε χέρια αλλοεθνών, τις θητείες ακριβώς που ήταν δήμαρχος ο νυν πρόεδρος της ΟΜΟΝΟΙΑΣ.

Ένας από τους λόγους που η Αθήνα δεν έχει συγκεκριμένες θέσεις για καίρια ζητήματα του βορειοηπειρωτικού ελληνισμού είναι το γεγονός ότι για τα θέματα αυτά δεν υπάρχουν επίσημες θέσεις της ΟΜΟΝΟΙΑΣ.

Για κανένα σοβαρό θέμα λοιπόν η ΟΜΟΝΟΙΑ, ούτε έχει λάβει αποφάσεις, ούτε, συνεπώς, έχει επίσημα ντοκουμέντα. Είναι η πρώτη φορά στην ιστορία, που αυτός ο τόπος δεν έχει μνήμη. Πλήχτηκε ενσυνείδητα μια παράδοση που έχει ριζώσει από την εποχή του Βυζαντίου.

Από την άλλη πλευρά η επίσημη πολιτική στάση της ΟΜΟΝΟΙΑΣ ήταν από απαθή μέχρι σφόδρα αντίθετη σε κάθε προσπάθεια ανάδειξης των πολιτιστικών αξιών του τόπου μας, ιστορικών γεγονότων, ξεχωριστών και έξοχων προσωπικοτήτων κλπ Θα έλεγα ότι ξεπεράστηκε σε αρκετές περιπτώσεις και το ίδιο το κομμουνιστικό καθεστώς.

Θυμάμαι, σε μια τηλεοπτική αντιπαράθεση, ο γνωστό εθνικιστής ποιητής Αγκίμ Σέχου έχει πει ότι η εθνική ελληνική μειονότητα δεν έχει γνωστές προσωπικότητες στα γράμματα και τις τέχνες. Το «επιχείρημα» σερβίρονταν στο κοινό ως επιβεβαίωση ότι οι Έλληνες της Αλβανίας είναι οι

κουβαλημένοι κολίγοι, χαμηλού επιπέδου, χωρίς δικό τους πολιτισμό που δανείστηκαν τον αλβανικό πολιτισμό, όπως το πολυφωνικό τραγούδι. Το γεγονός αποτέλεσε το κίνητρο να ασχοληθώ χρόνια για να δώσω μια απάντηση. Η διδακτορική μου διατριβή ανάγκασε τα μέλη της επιτροπής του Πανεπιστημίου Τιράνων όχι μόνο να την βαθμολογήσουν με άριστα, αλλά να πουν ότι υποκλινόμαστε με σεβασμό σε έναν αξιέπαινο πολιτισμό που δεν γνωρίζαμε. Τι συνέβη όμως, το τιμ της ΟΜΟΝΟΙΑΣ στο Τμήμα ελληνικής γλώσσας, λογοτεχνίας και ελληνικού πολιτισμού στο Πανεπιστήμιο Αργυροκάστρου; Αποφάσισε να μη δεχτεί στη βιβλιοθήκη του Τμήματος το σχετικό βιβλίο.

Το ίδιο συνέβη και με το ντοκιμαντέρ «Ήπειρος, ο μύθος στην πραγματικότητα». Αποτελεί μια προσπάθεια επιβεβαίωσης με στοιχεία ότι ο σημερινός ελληνισμός της Βορείου Ηπείρου είναι ο μόνιμος και νόμιμος κληρονόμος του αρχαίου διαχρονικού ελληνικού πολιτισμού στο Βόρειο Τμήμα της Ηπείρου. Για τους Ιταλούς και Αλβανούς το έργο αυτό αποτέλεσε ένα αγκάθι. Για τους πολιτικούς εκπροσώπους της εθνικής ελληνικής μειονότητας αποτέλεσε την ευκαιρία να χαρούν που και για το λόγο αυτό, οι αρχές του πανεπιστημίου με αρωγό την ηγεσία αυτή, με έδωξαν από το πανεπιστήμιο.

Το ίδιο μπορώ να πω για το έργο του Κώστα Λώλη για το πολυφωνικό τραγούδι. Τόλμησε ο κύριος Λώλης να πει σε μια εκδήλωση στο Αργυρόακτρο, ότι το πολυφωνικό τραγούδι είναι χαρακτηριστικό της Ηπείρου και τον ξέσκισαν κυριολεκτικά. Ο Κώστας κάθισε και έγραψε το πολυτιμότερο βιβλίο για το πολυφωνικό τραγούδι ως χαρακτηριστικό της ελληνικής Ηπείρου, τέτοιο που απορρίπτει άμεσα και την απόφαση της ΟΥΝΕΣΚΟ να αναγνωρίσει ως μέρος της παγκόσμιας πολιτιστικής κληρονομιάς πολυφωνικό τραγούδι ως αλβανική πολιτιστική κληρονομιά. Για το βιβλίο του Κώστα δεν έγινε καμιά παρουσίαση στο βορειοηπειρωτικό και αλβανικό χώρο. Η ΟΜΟΝΟΙΑ αδιαφορεί για το έργο του Κώστα, όπως αδιαφορεί για δεκάδες άλλα τέτοια βιβλία και έργα, για δεκάδες Έλληνες επιστήμονες και ανθρώπους των γραμμάτων και της τέχνης, της παράδοσης και της σημερινής πραγματικότητας.

Δεν μπορεί να λησμονήσουμε ότι ιστορικά ο τόπος μας, οι άνθρωποι των γραμμάτων και της τέχνης, παρήγαγαν ένα τεράστιο έργο για να προηγηθούν και να απαντήσουν στους ισχυρισμούς που είχε καλλιεργήσει η Οθωμανική Αυτοκρατορία και στη συνέχεια ο Αλβανικός εθνικισμός όσον αφορά την ελληνικότητα της Ηπείρου.

Σήμερα, ο ελληνισμός της Βορείου Ηπείρου βρίσκεται αντιμέτωπος στην έξαρση θέσεων αμφισβήτησης αυτής της ιστορικής πραγματικότητας, αλλοίωσης και ιδιοποίησης του δικού μας πολιτισμού. Η ηγεσία του ελληνισμού, που ακούει στο όνομα της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, δεν έχει βάλει ποτέ το νερό στη φωτιά για να ενθαρρύνει κάθε προσπάθεια ανάπτυξης των δικών μας πραγματικών και αντικειμενικών θέσεων για την προστασία των πολιτιστικών μας αξιών. Απεναντίας, ή αδιαφορεί, ή εξαπολύει πόλεμο εναντίον όλων εκείνων που δείχνουν ότι το ανάστημά τους ξεπερνάει εκείνο της ηγεσίας. Δεν γίνεται επίσης λόγος να ασχοληθεί με την έρευνα, εντοπισμό και προβολή του τεράστιου συγγραφικού έργου για την ελληνικότητά μας.

Για τον Βορειοηπειρώτη 22.03.2012

Posted by Βορειοηπειρώτης

Τρίτη, 17 Απριλίου 2012
Χορταίνουμε με το χουλιάρι άδειο!

Σχόλιο του Παναγιώτη Μπάρκα στην εισήγηση του Ν. Λυγερού «Στρατηγική Βόρειος Ήπειρος»

Η [εισήγηση του κ. Νίκου Λύγερου](#) στην ημερίδα της Νέας Δημοκρατίας «Βόρειος Ήπειρος Παρελθόν, Παρόν και Μέλλον», έτυχε μεγάλης προβολής και θετικού σχολιασμού από τα βορειοηπειρωτικά site. Πιστεύουμε πως ο λόγος αυτού του «ενθουσιασμού» είναι ότι μας θεωρεί παράγοντα στις εξελίξεις και ότι μας βγάζει από την περιθωριοποίηση που πιστεύουν πολλοί ότι ανήκουμε ως κοινότητα. Στο άρθρο του ο κ. Π. Μπάρκας συμφωνεί πως είμαστε παράγοντας αλλά θεωρεί πως οι βορειοηπειρωτική κοινότητα όχι μόνο δεν το «εκμεταλλεύτηκε» αλλά δεν το προσέγγισε ποτέ έτσι. Το επιβεβαιώνει (και το υπογραμμίζουμε) με το γεγονός ότι δεν είμαστε στην ατζέντα της Ε.Ε. για την πρόσκληση της Αλβανίας αφού στα περίφημα 11 σημεία-όρους της Ε.Ε. δεν συμπεριλαμβάνεται σε κανένα από αυτά η ελληνική μειονότητα.

Διαφωνούμε όμως με τον τρόπο που προσεγγίζει τον παράγοντα Ορθόδοξη Εκκλησία γιατί 1) Μπορεί να είναι στοιχείο της εθνικότητας αλλά η αποστολή της εκκλησίας είναι (ή τουλάχιστον θα έπρεπε να ήταν) πέρα και πάνω από την πολιτική, και 2) η εκκλησία δεν μπορεί ούτε να αλβανοποιηθεί ούτε να ελληνοποιηθεί, το γεγονός ότι ο Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος κράτησε κάποιες αποστάσεις από αυτά τα θέματα, είχε σαν αποτέλεσμα να κατηγορηθεί από αλβανούς ότι ελληνοποιεί την Ορθόδοξη Εκκλησία και από κάποιους Έλληνες ότι την αλβανοποιεί. Ένα από τα θέματα που χωράει ίσως κάποια συζήτηση είναι στο κατά πόσο θα έπρεπε να προστατευτεί παραπάνω το ελληνικό στοιχείο γιατί αυτό είναι που βρίσκεται σε εχθρικό περιβάλλον και διώκεται.

Ο τίτλος «Χορταίνουμε με το χουλιάρι (κουτάλι) άδειο» είναι δικός μας.

Στη συνέχεια το άρθρο του Δρ. Παναγιώτη Μπάρκα

Παρακολούθησα με ιδιαίτερη προσοχή την εισήγηση του κυρίου Ν. Λυγερού «Στρατηγική Βόρειος Ήπειρος» στην εκδήλωση που οργάνωσε για τον ελληνισμό της Βορείου Ηπείρου η ΝΔ στο Κάραβελ στις 8.4.2012.

Εξαρχής θέλω να επισημάνω ότι «η λύση» του Βορειοηπειρωτικού που προτείνει, στο πλαίσιο ένταξης της Αλβανίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, ένταξη η οποία είναι δεδομένη λόγω της γεωστρατηγικής λογικής της Ευρώπης, όπου η ε.ε. μειονότητα αποτελεί τον αποφασιστικό παράγοντα, είναι εξωπραγματική. Το επίπεδο ανάλυσης του κ. Λυγερού είναι εντελώς διαφορετικό με την συγκεκριμένη πραγματικότητα της εθνικής ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία.

Δεν μπορούμε όμως να μη χαιρετίσουμε τον ομιλητή. Μετά από τη δεκαετία του πενήντα του 20^ο αι, όπου το εθνικό μας θέμα έπαιξε για τελευταία φορά πραχτικά στη διεθνή σκακιέρα ως θέμα που απαιτούσε λύση από διεθνείς παράγοντες και σε διεθνείς κανόνες παιγνιδιού, το ξανά εντάσσει στη λογική των διεθνικών ευρωπαϊκών εξελίξεων, ή της γεωστρατηγικής στη λογική της Ενωμένης Ευρώπης.

Αυτή είναι μια θετική προσέγγιση, διότι όχι μόνο δίνει μια διεθνή διάσταση στο θέμα μας, αλλά αυτή αφορά το εντάσσει στο σύγχρονο όραμα ευρωπαϊκών εξελίξεων.

Έχει βέβαια σημασία για το γεγονός ότι σχεδόν σε όλη την μεταπολίτευση στην Αλβανία οι φορείς χάραξης της εθνικής μας πολιτικής ακολούθησαν ένα πλαίσιο αποπροσανατολισμού που κινούνταν από την αναχρονική εθνικιστική απομόνωση της ε.ε.μ. μέχρι την ενσωμάτωση στην Αλβανική κοινωνία αγνοώντας και απωθώντας την εθνική ταυτότητα, (δλδ αφομοίωση) ή τη άμορφη συγχώνευση του βορειοηπειρωτικού ελληνισμού στην ελληνική κοινωνία.

Στη γεωστρατηγική προσέγγιση του κ.Λυγερού, η ένταξη της Αλβανίας στην Ε.Ε, όπως και των Σκοπίων, Σερβίας και Μαυροβουνίου, είναι αναπόφευκτη. Οι λόγοι θα πρέπει να αναζητηθούν στο γεγονός ότι η Ε. Ένωση θέλει να κλείσει την τοπολογική τρύπα που δημιουργούν στη γεωγραφία των ορίων της οι προαναφερόμενες χώρες και να κλειδώσει την Αδριατική και τη Μεσόγειο.

Να μη έχει έτσι ανοιχτά ή γεωστρατηγικά σύνορα στο εσωτερικό της (τοπολογική τρύπα = γεωστρατηγικά σύνορα). Τόσο το περισσότερο όταν στην ίδια περιοχή η Τουρκία διεκδικεί και έχει μια από τις ισχυρότερες στρατιωτικές βάσεις στη Μεσόγειο, αυτή της Αυλώνας και οι ΗΠΑ διεκδικούν επίσης παρουσία στην Αλβανία, Σκόπια και Κοσσυφοπέδιο.

Για το Λυγερό το ατού της Αλβανίας για ένταξη στην Ευρώπη είναι η ύπαρξη της Βορείου Ηπείρου και το Ελληνικό χριστιανικό της στοιχείο.

Είναι γεγονός ότι η Ε.Ε αποτελεί μια χριστιανική οντότητα. Όπως επίσης, είναι γεγονός ότι η Αλβανία είναι μία πολυθρησκευτική χώρα με επικρατέστερο το μουσουλμανικό θρήσκευμα.

Η συγκεκριμένη ιδιαιτερότητα, ότι το θρήσκευμα δεν αποτελεί βασική προϋπόθεση καλλιέργειας της αλβανικής εθνικότητας, διακρίνει τον αλβανικό εθνικισμό, από τους υπολοίπους εθνικισμούς στη Βαλκανική και την Ευρώπη. Ωστόσο, τόσο διαχρονικά, από τότε που ιδρύθηκε ως κράτος, όσο και σήμερα, επιδιώκει να παρουσιάζει προς τη δύση ένα χριστιανικό ορθόδοξο και όχι καθολικό προφίλ. (Δεν γίνεται λόγος για μουσουλμανικό προφίλ, ανεξαρτήτως της πλειοψηφία του). Επέλεξε την ορθοδοξία, (και όχι τον καθολικισμό), διότι λόγω μακράς συμβίωσης με τον μουσουλμανισμό στην Οθωμανική Αυτοκρατορία επιτρέπει στον δεύτερο την εύκολη διατήρηση της κυριαρχίας επί του ορθόδοξου στοιχείου στο εσωτερικό της χώρας.

Επιτυγχάνεται αυτό πιο εύκολα και λόγω του ο, τι το ορθόδοξο στοιχείο, όταν πρόκειται για τον καλύτερο εθνικό αυτοπροσδιορισμό των Αλβανών, (που είναι ο ανθελληνισμός), το ορθόδοξο στοιχείο ταυτίζεται με τον ελληνισμό. Από την άλλη πλευρά, ο συγκεκριμένος συσχετισμός επιτρέπει στην Αλβανία να έχει χωρίς εσωτερικές αντιδράσεις ουσιαστικές και πολύπλευρες σχέσεις με τον μουσουλμανικό κόσμο. (Γεωστρατηγικά σημαίνει ότι η Τουρκία, από τη στιγμή που η ίδια δεν μπορεί να ενταχτεί στην Ευρωπαϊκή Ένωση έχει, έχει κάθε λόγο και δυνατότητα να μη επιτρέπει πραχτικά ούτε την Αλβανία.)

Από την ανάλυση αυτή κρατούμε το στοιχείο ότι η ορθόδοξη χριστιανική ταυτότητα της Αλβανίας προς τη Δύση, στο εσωτερικό της χώρας διατηρεί δευτερεύον ρόλο και φανερώνει εξάρτηση από το μουσουλμανικό θρήσκευμα, παρουσιάζοντας ταυτόχρονα υποβάθμιση αναφορικά με την Αλβανική εθνική υπόσταση.

Κατά την προσέγγιση Λυγερού, λοιπόν, το ατού της Αλβανίας για να ενταχτεί στην Ε. Ε είναι γεωγραφικά η Βόρειος Ήπειρος και ουσιαστικά το Χριστιανικό της στοιχείο, το οποίο έχει ακόμα ένα χαρακτηριστικό, - είναι και ΕΛΛΗΝΙΚΟ !!! Κάνουμε εδώ την διευκρίνιση ότι τουλάχιστον στη σημερινή πραγματικότητα αυτό δεν είναι αληθές. Το αλβανικό χριστιανικό στοιχείο στη γεωγραφία της Βορείου Ηπείρου αγγίζει σχεδόν το 50 τοις εκατό. Από την άλλη πλευρά, το ελληνικό ορθόδοξο στοιχείο είναι διοικητικά προσκολλημένο στην Αυτοκέφαλη Ορθόδοξη Εκκλησία της Αλβανίας και ποτέ τα 20 τελευταία χρόνια δεν έχει γίνει κάποια προσπάθεια αναγνώρισης του ελληνικού στοιχείου ως ξεχωριστή θρησκευτική οντότητα. (Κάτι που θα μας οδηγούσε στην μονομερή αναγνώριση της ε.ε. μειονότητας στην Αλβανία στην Κοινωνία των εθνών (1923) από αλβανικής πλευράς, ως ελληνόφωνη ορθόδοξη κοινότητα). Που σημαίνει ότι de Jure έχουμε μια αλβανοποίηση του ελληνικού ορθόδοξου στοιχείου. Εκείνο όμως που κάνει πιο έκδηλη την υπερίσχυση του αλβανικού ορθόδοξου στοιχείου και στο τμήμα της Βορείου Ηπείρου, ή και σχετικά de facto αλβανοποίησή του, είναι η πολυπληθής φυγή των Ελλήνων ορθοδόξων προς Ελλάδα.

Άρα, λοιπόν με το ατού του χριστιανικού θρησκευματος, δεν έχουμε το απαιτούμενο ειδικό βάρος και ρόλο, ως ελληνική μειονότητα.

Να εξετάσουμε λίγο το θέμα από την εθνική πλευρά.

Ο κ. Λυγερός αναφέρει ότι ο Ελληνισμός θα πρέπει να υπάρχει δυναμικά εθνικά εκεί, δλδ στη Βόρειο Ήπειρο. Δεν έχει υπόψη του απλώς το δημογραφικό όγκο, αλλά αναφέρεται σε άλλα σημαντικά στοιχεία διεθνών προδιαγραφών. Σημαντικό είναι η διεκδίκηση εθνικών δικαιωμάτων από τα Τίρανα και τους διεθνείς οργανισμούς, η διατήρηση της εθνικής ταυτότητας.

Να πούμε ότι τα τελευταία χρόνια κανένα ουσιαστικό εθνικό θέμα δεν διεκδικούμε από τα Τίρανα, με αποτέλεσμα να βγούμε εντελώς από την ατζέντα και των εκθέσεων των διεθνών οργανισμών. Από την άλλη τα Τίρανα, εκμεταλλευόμενα τους δικούς μας εκπροσώπους στις πολιτικές δομές του αλβανικού κράτους, είτε εκπροσωπούν την ΟΜΟΝΟΙΑ, είτε είναι σε αλβανικά κόμματα, συμπεριλαμβανομένου και του ΚΕΑΔ, δηλώνει ότι η ε.ε. μειονότητα χαίρει όλων των δικαιωμάτων, χωρίς αντεπιχείρημα

Μάλιστα, αν προσέξουμε την πολιτιστική κληρονομιά, (Κάτι το οποίο έδωσε το δικαίωμα στη Σερβία να έχει ένα γερό ατού παρουσίας στο Κοσσυφοπέδιο), οι παραχωρήσεις που η ε.ε. μειονότητα κάνει προς την Αλβανική πλευρά είναι χωρίς προηγούμενο και σε τέτοιο σημείο που δικαιολογεί πλήρως τους αλβανικούς ισχυρισμούς ότι ήρθαμε εδώ κάπου τον 17^ο -18^ο αιώνα.

Ο κ. Λυγερός αναλύει και έναν άλλο σημαντικό παράγοντα διεκδίκησης γεωστρατηγικού ρόλου: την επίτευξη της ενότητας μας. Την βλέπει σε δύο επίπεδα.

Πρώτο. Μας λέει ότι «Κρέντο της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι το- μας ενώνει η διαφορά μας»... 'Όταν δεχόμαστε ότι υπάρχει διαφορά, συνεχίζει, - τότε μπορούμε να εφαρμόσουμε στρατηγικές» Η Ευρώπη λοιπόν, διαφορετικά από τις ΗΠΑ, είτε την πρώην Σ.Ε, δέχεται τη διαφορά σε επίπεδο γλώσσας, πολιτισμού εθνικότητας και πάνω σ' αυτή τη διαφορά πετυχαίνει την ενότητα. Εμείς, οι Έλληνες Βορειοηπειρώτες, αφού πρώτα πετύχαμε με τα χέρια μας τη διάσπαση, διότι δεν αποδεχτήκαμε την διαφορετική άποψη και θέση, ούτε δλδ και αυτή την διαφορετικότητα, τώρα φωνάζουμε για ενότητα για να έχουμε περισσότερη διχόνοια....

Το δεύτερο επίπεδο αφορά τον ορισμό του «αντίπαλου δέους» για την καλύτερη γνώση του εαυτού σου, τον καλύτερο εθνικό αυτοπροσδιορισμό σου με αποτέλεσμα την καλύτερη εθνική ενότητα.

Είναι γεγονός ότι το Ελληνικό Γένος και όχι μόνο, επικράτησε σε αυτοκρατορικούς αφανισμούς και σταυροφορίες διότι έβρισκε συνεχώς τη διαφορά με τους αντιπάλους και εχθρούς του, πετυχαίνοντας έτσι την εσωτερική του ενότητα. Είναι γνωστή λόγου χάρη ελληνική αντίδραση στο κύμα των σταυροφοριών που κατέλυσαν ακόμα και την Πόλη. Το Βυζάντιο «στεγάστηκε» τότε στην Ήπειρο, επειδή εδώ οι Έλληνες ενώθηκαν με πρόσταγμα την διαφορετικότητα: -εμείς και οι ξένοι. Ξανά από την Ήπειρο ξεκίνησε την πορεία της η νεοελληνική ιδεολογία που ενέπνευσε την επανάσταση του 1821 και την ίδρυση του ελληνικού εθνικού κράτους. Ξανά η ιδεολογία αυτή αναζήτησε τη διαφορά ανάμεσα στο Ελληνικό Γένος και την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Το ίδιο έκαναν επίσης οι Γερμανοί λόγιοι για να αντικρούσουν τα στρατεύματα του Βοναπάρτη στις αρχές του 19^{ου} (που οδήγησε στη συνέχεια στην ιδεολογία του εθνικού φυλετικού κράτους και της υπεροχής της γερμανικής άριας φυλής). Το ίδιο συνεχίζουν να κάνουν από τον 19^ο αιώνα μέχρι σήμερα οι Αλβανοί που αυτόπροσδιορίζονται εθνικά με βάση την αντιπαράθεση εμείς και οι γείτονες ορθόδοξοι, κυρίως οι Έλληνες. Η εθνική ελληνική μειονότητα όμως τι κάνει;!! Βλέπει ως αντίπαλο τον ομοεθνή της και συμμαχεί με εκείνον το παράγοντα που αποτελεί την απειλή της. (!!!) (Η ιστορία διδάσκει ότι της de facto Άλωσης της Πόλης προηγήθηκαν παρόμοιες καταστάσεις) Και το κάνει για την καλύτερη ενότητα «της ιδεολογικής» ομάδας. Μάλιστα, η διαίρεση, στην ουσία διάσπαση, δεν έχει καν ιδεολογικά κίνητρα. Έχει συχνά οικονομικά κίνητρα. Και επειδή αυτά εξασφαλίζονται στην εκάστοτε συγκεκριμένη ομάδα Ελλήνων από τις κρατικές δομές, (απ' όπου εμείς θα πρέπει να διεκδικούμε εθνικά δικαιώματα), η εκάστοτε ομάδα συνεργάζεται με την εκάστοτε κυβέρνηση των Τυράνων. Και για να έχει καλύτερη οικονομική μεταχείριση δείχνει περισσότερο ζήλο αντιπαλότητας κατά των «εθνικών» της αντιπάλων.

Συνεπώς, ευχάριστη η ανάλυση του κ. Λυγερού, αλλά εκτροχιασμένοι εμείς από την πορεία που χαράζει αυτή η προσέγγιση. Αν κάποτε η Αλβανία ενταχτεί στην Ε. Ένωση, η εθνική ελληνική μειονότητα θα αποτελεί μια ασήμαντη κοινότητα, την οποία η ένταξη θα την κάνει πιο ασήμαντη και την αφομοίωσή της στην αλβανική κοινωνία πιο εύκολη. Και το πρόβλημα εστιάζεται απλώς και μόνο στον εσκεμμένο αυτοπροσανατολισμό των πολιτικών μας.

Παναγιώτης Μπάρκας
για Βορειοηπειρώτη

Αργυρόκαστρο 14.04.2012

Posted by Βορειοηπειρώτης

Σάββατο, 28 Απριλίου 2012

παναγιώτης μπάρκας: Γιατί τα πολιτικά κόμματα στην Ελλάδα αγαπούν τόσο πολύ τα καλά μας παιδιά.....!;

http://borioirotis.blogspot.com/2012/04/blog-post_7730.html

Οι εκλογές στην Ελλάδα και η συμμετοχή αρκετών Βορειοηπειρωτών στα ψηφοδέλτια Κομμάτων προβάλλει μερικούς σημαντικούς προβληματισμούς που αφορούν τις σχέσεις και τις θέσεις του μητροπολιτικού κέντρου (μέσω των πολιτικών κομμάτων) σε ό, τι αφορά το εθνικό θέμα της εθνικής ελληνικής μειονότητας ή του Βορειοηπειρωτικού Ελληνισμού.

Πρώτο.

Τα πολιτικά κόμματα στην Ελλάδα στις εκλογές της ιστορικής υπέρβασης δεν φαίνεται να νοιάζονται για να χαράξουν μια νέα πολιτική, άμεσα εθνική, με πρόσωπα που προέρχονται από τις κοινωνικές ομάδες που έχουν όλα τα προσόντα για μια τέτοια πολιτική. (Τουλάχιστον απαλλαγμένα από τα διαπλεκόμενα που έχουν βάλει τη θηλιά στο λαιμό της Πατρίδας). Ούτε ακούμε κάποιο πρόγραμμα, το οποίο να έχει ως γνώμονα την υπέρβαση στηριζόμενο στο εθνικό συμφέρον της Ελλάδας και υπερασπιζόμενο τον απλό Έλληνα. Στο πλαίσιο αυτό είναι δύσκολο να ακούσουμε λέξη

για τα εθνικά δίκαια του Βορειοηπειρωτικού Ελληνισμού. Άρα, η «κοινή» απόφαση των πολιτικών κομμάτων στην Ελλάδα να προτιμήσουν πολλούς Βορειοηπειρώτες στα ψηφοδέλτιά τους, (κι αυτό συμβαίνει για πρώτη φορά στην ιστορία πολιτικής ύπαρξης του Βορειοηπειρωτικού) αποτελεί ένα ακόμα στοιχείο ότι καίριος στόχος τους είναι να συγκεντρώσουν υπέρ της πολιτικής τους ισχύς και την τελευταία ψήφο. (Πιο εύγλωττη περίπτωση η επιλογή του Πύρρο Δήμα)

Υπέρ της άποψης ότι τα πολιτικά κόμματα στην Ελλάδα δεν αρθρώνουν θέση για το εθνικό μας θέμα, αλλά θέλουν απλώς να συγκομίσουν την ψήφο μας, τάσσεται και το γεγονός ότι, εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις, τα καλά παιδιά της Βορείου Ηπείρου, μετέχουν σε ψηφοδέλτια σε θέσεις ανέλπιστας εκλογής. Απλώς, προσωπικά πολιτεύονται. (Να ευχηθούμε από καρδιάς να εκλεγούν όσοι περισσότεροι.) Σε γενικότερο πλαίσιο (ως εκπρόσωποι του Βορειοηπειρωτικού ελληνισμού) δυστυχώς μετατρέπονται σε μέσα εξυπηρέτησης συγκεκριμένων πολιτικών καταστάσεων.

Δεύτερο.

Όχι άσκοπα χρησιμοποίησα πιο πάνω τον όρο «τα καλά μας παιδιά». Έχει σημασία να προσέξουμε ότι οι δικοί μας υποψήφιοι είναι όντως διαλεγμένα παιδιά. Νέοι άνθρωποι, προκομμένοι, άφθαρτοι, οι οποίοι εντελώς αθόρυβα και χωρίς φανφάρες πέτυχαν πανεπιστήμια, τίτλους, έχουν τις δουλειές τους και ανέβηκαν στο σκαλί αυτό χωρίς τυμπανοκρουσίες περί υπέρμαχου εθνικού έργου. Αποτέλεσμα, δε μπορεί κάποιος να τα

κατηγορήσει για κάτι. (Καλά εμείς εδώ βρήκαμε να κατηγορήσουμε και τον Πύρρο Δήμα).

- Αν συγκρίνουμε, αυτά τα παιδιά με τους αιρετούς μας στη Βόρειο Ήπειρο, κυρίως

στην τοπική αυτοδιοίκηση, το επίπεδό τους είναι...για να μη αναφέρω συγκεκριμένο χαρακτηρισμό, θα πω απλά χαμηλότερο από το μέσο μορφωτικό επίπεδο του Έλληνα Βορειοηπειρώτη. Ενώ, όσον αφορά τα διαπλεκόμενα και τη διαφθορά, αν εξαιρέσουμε κάποιες ελάχιστες περιπτώσεις, δεν έχεις από πού να τους πιάσεις, η φοβάσαι να τους ακουμπήσεις.

Δυστυχώς κι αυτοί, μαζί με τους υπόλοιπους πολιτικούς εκπροσώπους της ε.ε.μ (δλδ το κατεστημένο ΟΜΟΝΟΙΑ ΚΕΑΔ), είναι επιλογή του εθνικού κέντρου. Το επίσημο εθνικό κέντρο, αν δεν τους επιλέγει άμεσα, τους εγκρίνει (η επιλογή γίνεται συχνά από αλβανικής πλευράς) και τους στηρίζει να εκλεγούν. Στη συνέχεια τους αναγνωρίζει ως εκπροσώπους μας. (!!!) Σε κάθε περίπτωση προσπάθειας για την αλλαγή εκ' των έσω της κατάστασης αυτής, ο Ελληνισμός του Β. Ηπείρου θα έχει να αντιμετωπίσει σε πρώτη γραμμή τις «αποφάσεις» του εθνικού κέντρου. Συμπέρασμα, αν τα πολιτικά Κόμματα στην Ελλάδα (για να συγκεντρώσουν όσο περισσότερους ψήφους) επιλέγουν μεταξύ μας τα καλύτερα παιδιά, στο χώρο μας, ο οποίος έχει περισσότερο ανάγκη από μορφωμένα, αφοσιωμένα και άφθαρτα παιδιά, το εθνικό κέντρο, αν δεν συμπράττει άμεσα στην προαναφερόμενη επιλογή εκπροσώπων μας «συμπορεύεται αθώα» μαζί τους.

Τρίτο

Τα κόμματα στην Ελλάδα μας προτιμούν, όχι για τίποτε ιδιαίτερο, αλλά για τις ψήφους μας. Προκύπτει, όμως ότι εμείς δεν ψηφίζουμε τις δικές μας υποψηφιότητες. (!) Δεν μας επιτρέπει να τους στηρίξουμε, ή ο εγωκεντρισμός στη μόρφωσή μας, ή επειδή θέλουμε τον ελλαδίτη πολιτικό που είναι σίγουρο ότι θα εκλεγεί και μέσω του οποίου θα λύσουμε τα προσωπικά μας προβλήματα. Δείχνουμε από την μία ότι δεν μας χαρακτηρίζει μια πραγματική συλλογική, ή εθνική γενική και πολιτική κουλτούρα και από την άλλη δεν μπορούμε να λειτουργήσουμε σαν μια οργανωμένη κοινότητα. Δεν καταλαβαίνουμε ούτε το πιο απλό. Ότι αν θα ψηφίζαμε όλοι τους δικούς μας υποψήφιους, εκείνοι, αν δεν εκλεγούν, θα συγκεντρώσουν σημαντικό ποσοστό σταυρών με αποτέλεσμα την επόμενη φορά να διεκδικήσουμε καλύτερες προϋποθέσεις εκλογής, μεγαλύτερες δυνατότητες επιρροής, υπολογίσιμο ρόλο στην πολιτική ζωή της Ελλάδας και στα κέντρα αποφάσεων της, ανεβασμένη αξιοπρέπεια στην κοινή ελληνική γνώμη.

Τέταρτο.

Η συμπεριφορά μας αυτή θυμίζει λίγο πολύ το παρακάτω αλβανικό ανέκδοτο. Ένας βασιλιάς θέλησε να ανταμείψει δύο αδέρφια αλβανών για κάποια πολύτιμη υπηρεσία που του προσέφεραν. Ό, τι ζητήσει ο ένας, είπε ο Βασιλιάς, στο δεύτερο θα δώσω το διπλάσιο. Να μου βγάλεις το ένα μάτι, είπε ο ένας ο αδερφός. Όταν ο Βασιλιάς ρώτησε έκπληκτος «γιατί;» Για να βγάλεις του αδερφού μου τα δύο, απάντησε εκείνος, όλο σιγουριά. Και εμείς κάνουμε το ίδιο πράγμα. Ποιο απαξιωτική είναι η περίπτωση του Πύρρο Δήμα. Για μας παραμένει τιμή και καμάρι, μια χρυσή θέση στο Πάνθεο των λαμπρών προσωπικοτήτων μας ανά τους αιώνες. Προσωπικά πιθανόν να έκανε λάθος που δέχτηκε να κατεβάσει το δάφνινο στεφάνι του ολυμπιονίκη για τη σημαία ενός κόμματος, γιατί στο τέλος-τέλος μπορεί με το

όνομά του να βοηθήσει ένα πολιτικό κόμμα, όχι όμως την Ελλάδα . Αυτή είναι επιλογή δική του. Εμείς όμως, το ελάχιστο που πρέπει να κάνουμε είναι η σιωπή. Μαθαίνω ότι στη Χιμάρα λένε πως δεν τον θέλουν τον Πύρρο Δήμα γιατί δεν έκανε τίποτε γι' αυτούς. Δλδ καμιά βρύση (!!).

Και να το κλείσω το θέμα. Οι Άγγλοι δίνουν το όνομα του Πύρρου Δήμα σε ένα σταθμό του μετρό στο Λονδίνο δίπλα στους Ολυμπιακές εγκαταστάσεις. Εμείς αντί να του κάνουμε έναν Ανδριάντα, τον πετροβολούμε από πάνω.

Πέμπτο

Οι υποψηφιότητες των παιδιών μας στις εκλογές αυτές στην Ελλάδα μαρτυρούν το μεγάλο ποσοστό ένταξης μας στην ελληνική κοινωνία. Πιθανόν τα επιτελεία των ελληνικών κομμάτων να υπερτιμούν τον αριθμό μας. Δεν έχει σημασία αυτό όσο το γεγονός ότι μας υπολογίζουν. (Όπως ολοένα στην ιστορία για τα δικά τους συμφέροντα). Όπως επίσης θα πρέπει και εμείς να υπολογίσουμε τον εαυτόν μας. Δυστυχώς όμως, όπως ανέφερα δεν λειτουργούμε ως κοινότητα, ούτε με το σύγχρονο, ούτε με τον παραδοσιακό όρο.

Η Ελλάδα στη σύγχρονη ιστορία της γνώρισε άλλες δύο μαζικές ελληνικές πληθυσμιακές εισροές. Η πρώτη σχετίζεται με την Μικρασιατική καταστροφή. Χρειάστηκε να περάσουν δεκαετίες ώστε η ελληνική κοινωνία να αποδεχτεί τη Μικρασιατική πραγματικότητα στους κόλπους της. Όμως οι Μικρασιάτες παρέμειναν μια ισχυρή κοινότητα. Έδωσαν στην Ελλάδα τα ερείσματα να γνωρίσει καλύτερα τον εαυτόν της και λειτούργησε ως μια ανανεωτική δύναμη, κυρίως όσον αφορά τον ελληνικό πολιτισμό.

Το δεύτερο κύμα αποτέλεσαν οι Πόντιοι στην τελευταία δεκαετία του προηγούμενου αιώνα. Παρά το γεγονός ότι εμείς θέλουμε να τους γνωρίζουμε ανεκδοτικά, η κοινότητά τους όχι μόνο μπόρεσε να κρατηθεί και να ισχυροποιηθεί, αλλά κατάφερε κι' αυτή με τη σειρά της να συμβάλει γενικότερα στο εσωτερικό γίγνεσθαι της Ελλάδας. Έχουν τα σωματεία τους, τα πολιτιστικά κέντρα και πάνω απ' όλα την δική τους ταυτότητα και την πανίσχυρη εσωτερική συνοχή.

Εμείς, ενταχτήκαμε στην ελληνική κοινωνία ως μεμονωμένες μονάδες και περισσότερο με εσωτερική εσωστρέφεια, προσωπική αντιπαράθεση και αντικρουόμενο τοπικισμό, χωρίς να κουβαλούμε περισσότερο πολιτισμό και παράδοση απ' αυτό που μας επέτρεψε το καθεστώς του Χότζα, χωρίς να καταβάλουμε προσπάθειες να γνωρίσουμε τον δικό μας παραδοσιακό πολιτισμό την ιστορία μας και πάνω σ' αυτή τη βάση να χτίσουμε την δική μας πανάρχαια και πανίσχυρη ταυτότητα. Δυστυχώς λειτουργούμε ισοπεδωτικά εις βάρος μας.

Έκτο.

Τα καλά μας παιδιά βάζουν υποψηφιότητες σε ένα προσωπικό τους ιδεολογικό κομματικό πλαίσιο. Δεν είναι απόρροια ούτε συλλογικών αποφάσεων βορειοηπειρωτικών υποδομών στην Ελλάδα, ούτε βέβαια έχουν σχέση με τους πολιτικούς φορείς εκπροσώπησης της ε. ε. μειονότητας στην Αλβανία. Ούτε παρουσιάζουν ένα πολιτικό πρόγραμμα, που να έχει στόχο την ε. ε. μειονότητα, είτε τον Βορειοηπειρωτικό ελληνισμό στην Ελλάδα. Η παρουσία των Ελλήνων Βορειοηπειρωτών σε πολλά ελληνικά κόμματα στην Ελλάδα αποτελεί δείγμα ότι εμείς προσπαθούμε ο καθένας ατομικά να αναδειχτούμε και επωφεληθούμε, (αξιοποιώντας γι' αυτό την αξιοπρεπή εθνική μας ταυτότητα για την οποία θυσιάστηκαν στους αιώνες οι πρόγονοί

μας) και όλοι μαζί να διατηρήσουμε το φαινόμενο διάσπασης στην Ελλάδα και εδώ.

Κατά βάθος είναι ένα δείγμα της πολυποίκιλης μορφής κατακερματισμού των δυνάμεων μας. Αποτελεί δείγμα της πολύμορφης διάσπασής μας.

Δεν θα ήταν ευνοϊκό, ή λογικό να ζητήσουμε την ευθύνη από τα ελληνικά κόμματα, αλλά θα πρέπει να δούμε ότι η συγκεκριμένη εξέλιξη φαίνεται να εξυπηρετεί τη διαιώνιση της διάσπασης που επικρατεί και συντηρεί το πολιτικό κατεστημένο στην ιδιαίτερη πατρίδα μας.

Επιπλέον, το κατεστημένο αυτό απαλλάσσεται από καλά μας παιδιά, (τα οποία απορροφούνται από τα ελληνικά Κόμματα) και έτσι δεν απειλούν τις σκουριασμένες καρέκλες τους που μετατράπηκαν στην βραχνά και καταστροφή για τον τόπο μας.

Παναγιώτης Μπάρκας Για το Βορειοηπειρώτη
Αργυρόκαστρο 27.04.2012

Posted by Βορειοηπειρώτης

Τετάρτη, 2 Μαΐου 2012

Ποιο θα μπορούσε να ήταν το πλαίσιο δράσης και αιτημάτων, των Βορειοηπειρωτών πολιτευτών στην Ελλάδα

Όταν πρόκειται για τα δικά μας εθνικά συμφέροντα, θα πρέπει να αποφύγουμε τον πολιτικό κομπορμιισμό.

http://borioirotis.blogspot.com/2012/05/blog-post_02.html

Του Παναγιώτη Μπάρκα.

Παρακολουθώ τελευταία τις πολιτικές τοποθετήσεις των δικών μας «καλών παιδιών» υποψηφίων στα ελληνικά κόμματα. Δεν θα κάνω καμιά έκπτωση στις εκτιμήσεις που τρέφω και εξέφρασα σε προηγούμενη τοποθέτησή μου στο

«Βορειοηπειρώτη». Η νέα μου παρέμβαση αφορά κάποιες νέες διαπιστώσεις και συμπεράσματα που προκύπτουν από τις δημόσιες εμφανίσεις και πολιτικές τοποθετήσεις τους σε υπεράσπιση του χρίσματος του υποψηφίου βουλευτή. Σχετίζονται κυρίως με την αντιμετώπιση απ' αυτούς του προβληματισμού που αντιμετωπίζει και των καταστάσεων που βιώνει (μέχρι δοκιμασία) ο Ελληνισμός της Βορείου Ηπείρου. Η αίσθηση που γεννιέται και το συμπέρασμα που προκύπτει είναι ότι οι δικοί μας υποψήφιοι δεν έχουν μια ολοκληρωμένη άποψη, ή ένα πλαίσιο θέσεων, αρχών, είτε απόψεων που να αφορά τον Βορειοηπειρωτικό ελληνισμό. Συμβαίνει έτσι την στιγμή, που είναι ακριβώς αυτή η ιδιαιτερότητα που έκανε γι' αυτούς εφικτό το χρίσμα του πολιτευτή.

Το γεγονός θα ήταν παρήγορο σε περίπτωση που «οι υποψήφιοί μας», θα έβγαζαν προς τα έξω μια τέτοια εικόνα λόγω του κομματικού ή ιδεολογικού πλαισίου που καλούνται να εκπροσωπίσουν. Προκύπτει ότι στη δική τους καριέρα (επαγγελματική, επιστημονική, διανοητική κλπ) κατέχει μικρό ποσοστό η αφοσίωση για τη γνώση της ιδιαίτερης Πατρίδας, τόσο σε σχέση με την ιστορία και την παράδοση, όσο και σε σχέση με την πορεία που διανύει σήμερα.

Είμαι βέβαιος ότι αν ήταν διαφορετικά δεν θα εξαντλούνταν οι ομιλίες τους στην κρίση της μητέρας Πατρίδας, (ούτε θα έβλεπαν τον εαυτόν τους παράγοντες όπου θα στηριχτεί η διέξοδός της), όταν η ιδιαίτερη Πατρίδα τους βιώνει την ιστορική κρίση που απειλεί με αφανισμό.

Αποτελεί ύψιστης σημασίας αλήθεια ότι ο βορειοηπειρωτικός ελληνισμός σήμερα τον ημερών που έχει ξεσπαθώσει ο αλβανικός εθνικισμός, ο οποίος εκδηλώνεται μεταξύ των άλλων και ως ανθελληνισμός, έχει πολύ ανάγκη από μια ισχυρή Ελλάδα. Αλλά σε πρώτη γραμμή μια Ελλάδα που να νοιάζεται για μας. Και όπως η πρόσφατη εμπειρία έχει αποδείξει το ενδιαφέρον αυτόν ήταν απόν, υπό την έννοια ότι διακατέχονταν από αυθορμητισμό και την εξάρτηση για την προώθηση άλλων ελληνικών συμφερόντων στην Αλβανία.

Επίσης, με αφορμή και μια παρατήρηση σχολιαστή στο προηγούμενο άρθρο μου, επιθυμώ να παρουσιάσω ένα πλαίσιο αρχών και διεκδικήσεων μας προς το Μητροπολιτικό κέντρο, το οποίο θα μπορούσε κάλλιστα (έτσι πιστεύω εγώ) να αποτελούσε τον δικό μας χάρτη αιτημάτων προς Ελλάδα. Πιστεύω επίσης ότι το πιο κάτω πλαίσιο αρχών να συμβάλλει πρακτικά στην έκκληση όλων για ενότητα. Όντος, πατριωτισμός σημαίνει ενότητα (και όχι διάσπαση που κρατούν αναμμένη και υποθάλλουν οι δικοί μας πολιτικοί για την προσωπική τους πολιτική επιβίωση) και ενότητα σημαίνει εθνικούς στόχους και αρχές.

Οι προτάσεις μου έχουν ως εξής:

1. Ψήφιση ενός πακέτου νόμων από την ελληνική βουλή για την κατοχύρωση και ρύθμιση όλων των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των Ελλήνων Βορειοηπειρωτών στο ελληνικό κράτος, ως άτομα και ως κοινότητα, στην Ελλάδα και Αλβανία. Ένα τέτοιο πακέτο νόμων και των σχετικών διατάξεων σε εφαρμογή τους, θα συμβάλει άμεσα στην κατάργηση της γραφειοκρατίας και την αντιμετώπισή μας ισότιμα και ομοιόμορφα από όλους τους θεσμούς και ιδρύματα του ελληνικού δημοσίου.
Μέχρι τώρα δεν υπάρχει ένας ξεχωριστός νόμος από την ελληνική Βουλή που να αφορά ειδικά την μοναδική εθνική μειονότητα που η Ελλάδα έχει ακόμα ενεργή και δυναμική, συνέχεια των εθνικών της συνόρων. Συνεπώς, οι Βορειοηπειρώτες, λύνουν τα προβλήματά τους με υπουργικές αποφάσεις οι οποίες αλλάζουν κατά καιρούς και βάση συγκεκριμένων πολιτικών συμφερόντων. (Γεγονός είναι ότι η πολιτογράφηση και όταν θα έχει ολοκληρωθεί δεν θα αποτελεί εγγύηση ισότιμης αντιμετώπισης στην Ελλάδα. Ενώ στην Αλβανία θα αποτελεί ένα ισχυρό όπλο αντιμετώπισης ως Ευρωπαίου πολίτη και τη διάσταση αυτή οφείλει να τη δώσει η Ελλάδα)
2. Παραχώρηση κινήτρων για την παραμονή του Βορειοηπειρωτικού ελληνισμού στην Αλβανία και για την επιστροφή συμπατριωτών μας στην ιδιαίτερη πατρίδα τους.
3. Προστασία των Ελλήνων Βορειοηπειρωτών στην παραβίαση των εθνικών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων, κυρίως από την Αλβανική δικαιοσύνη, μέσω ανάπτυξης στις διπλωματικές μας αρχές ειδικών νομικών κλιμακίων.
4. Στήριξη για την κατοχύρωση των περιουσιών μας σε όποια μορφή και αν είναι και από όπου κινδυνεύουν.
5. Στήριξη αναβαθμισμένης παιδείας σε μητρική γλώσσα στο Αλβανικό δημόσιο σε όλες τις βαθμίδες. Εξασφάλιση προγραμμάτων, βιβλίων, σχολικών κτιρίων, καταρτισμένου διδακτικού προσωπικού, αναβάθμιση των σχέσεων με την Ελλάδα.
6. Εξασφάλιση για όλους τους Έλληνες βορειοηπειρώτες που πληρούν τους όρους της σύνταξης του ΟΓΑ ανεξαρτήτως χώρας διαμονής και με απλή διαδικασία.
7. Επίσπευση και διευκόλυνση της διαδικασίας πολιτογράφησης αποφεύγοντας κάθε μεροληψία και πολιτική ή εκλογική σκοπιμότητα.
8. Επαναφορά του καθεστώτος ασφαλιστικών βιβλιαρίων υγείας για τους Έλληνες Βορειοηπειρώτες που μένουν στην Αλβανία.
9. Εξαίρεση των Ελλήνων Βορειοηπειρωτών από την πληρωμή κάθε είδους υπηρεσίας στις διπλωματικές μας αρχές στην Αλβανία.
10. Ανάπτυξη προγραμμάτων για τον εντοπισμό, προστασία και προβολή του ελληνικού πολιτισμού στη Βόρειο Ήπειρο.
11. Μετατροπή των διασυνοριακών διαβάσεων σε πύλη ανάπτυξης της των δύο τμημάτων της Ενιαίας Ηπείρου.
12. Κοινά προγράμματα ανάπτυξης με τη γείτονα χώρα.

Αυτή είναι η άποψή μου. Νομίζω ότι ο καθένας μπορεί να αφαιρέσει και προσθέσει δικές του απόψεις και εξειδικεύσεις στο πλαίσιο αυτό με στόχο τη βελτίωση και την εχέγγυα.

Όσο όμως, η κάθε προσπάθεια να αποτελούμε τον εκπρόσωπο του Βορειοηπειρωτικού Ελληνισμού χωρίς αρχές, αλλά με πολιτικό κομπορμιισμό, οδηγεί σε ματαιότητα και διαιώνιση της κρίσης.

Αργυρόκαστρο, 01.05.2012

Posted by Βορειοηπειρώτης

Σάββατο, 26 Μαΐου 2012

Παναγιώτης Μπάρκας: Γιατί ο Ντούλες εξαφάνισε το Υπόμνημα της Ομόνοιας του 1999 και τις 14.000 υπογραφές βορειοηπειρωτών

Σε προηγούμενα του άρθρα ο κ. Παναγιώτης Μπάρκας υποστηρίζει πως ο κ. Ντούλες, από το 1999 που «ανέλαβε» τους παραδοσιακούς πολιτικούς φορείς του Βορειοηπειρωτικού Ελληνισμού ΟΜΟΝΟΙΑ-ΚΕΑΔ, όχι μόνο δεν μερίμνησε για κάποιο από τα μεγάλα θέματα όπως το εκπαιδευτικό, περιουσιακό, ανάπτυξης, κλπ αλλά τα χρησιμοποίησε ως μοχλό πίεσης για διάφορα ελλαδικά πολιτικά και επιχειρηματικά συμφέροντα που συντελούσαν στη συνέχεια και

στην ευνόητη ενίσχυση του.

Ο κ. Π. Μπάρκας που ανήκει στην πρώτη πεντάδα των βουλευτών της «Ομόνοιας», για πολλά χρόνια στέλεχος της, αρθογράφος σε ελληνικές και αλβανικές εφημερίδες, καθηγητής πανεπιστημίου του Ελληνικού Τμήματος στο Αργυρόκαστρο κ.α. φαίνεται να γνωρίζει πολλά. Ο λόγος του όμως ακούγεται κάποιες φορές υπερβολικός, είτε γιατί εμείς δημιουργήσαμε άλλα «στάνταρτ» είτε γιατί πράγματι είναι υπερβολικός.

Η αντιπαράθεση του με την με την «ηγετική κλίκα» όπως αρέσκει να λέει ο ίδιος, άρχισε μετά την επάνοδο του κ. Ντούλε στην ηγεσία της Ομόνοιας. Ο κ. Ντούλες από την πλευρά του, συνήθως δεν του απαντάει και όταν το κάνει (όπως στην πρόσφατη συνέντευξη στο ΡΑΔΙΟ ΑΣΤΥ) δεν αναφέρει το όνομα του. Μία από τις αξιοσημείωτες απαντήσεις, ήταν ένα δελτίο τύπου που εξέδωσαν από κοινού το ΚΕΑΔ και η Ομόνοια (σύμφωνα με κάποιες πληροφορίες το συνέταξε ένα άλλος πολέμιος του Μπάρκα ο κ. Ριζόπουλος) στο οποίο κατηγορούν το Μπάρκα ότι είναι όργανο των αλβανικών υπηρεσιών. Αξιοσημείωτο δεν είναι μόνο για το περιεχόμενο αλλά γιατί ήταν το πρώτο γραπτό δελτίο τύπου του ΚΕΑΔ στα ελληνικά, μετά από 10 χρόνια προεδρίας του Ντούλε στο κόμμα.

Το νέο άρθρο του κ. Π. Μπάρκα, αφορά τις προσωπικές του ενέργειες για το περιουσιακό και υποστηρίζει με ημερομηνίες και γεγονότα πως αυτό το ζωτικής σημασίας θέμα για τον ελληνισμό όχι μόνο δεν αντιμετωπίστηκε ποτέ σοβαρά αλλά έγινε «μασάς» για άλλα θέματα.

Στη συνέχεια το άρθρο του κ. Μπάρκα όπως μας το έστειλε στο e-mail της σελίδας μας:

Δυστυχώς, για άλλη μια φορά δικαιώθηκα. Ο λόγος για τις διαστάσεις που έλαβε τελευταία η υφαρπαγή λιβαδιών και βοσκοτόπων.

Κρίνω ωστόσο τη σιωπή ενοχή γι' αυτό, παρά τη συμβουλή δικών μου ανθρώπων να μη αντιδράσω, θεωρώ εθνική υποχρέωση να πω ξανά την αλήθεια, η οποία αποκαλύπτει την μεγάλη εθνική μειοδοσία του Βαγγέλη Ντούλε και στο θέμα αυτό.

Το 1999, ο Βαγγέλης Ντούλες, αφού πρώτα εμπόδισε, στη συνέχεια εξαφάνισε υπόμνημα υπογεγραμμένο από 14 χιλιάδες έλληνες που διαμαρτύρονταν κατά της εκστρατείας και μεθοδεύσεων υφαρπαγής των περιουσιών μας

Εκτελούσα τότε χρέη Πολιτικού Γραμματέα στην ΟΜΟΝΟΙΑ. Με τον πρόεδρο της ΟΜΟΝΟΙΑΣ Βαγγέλη Ντούλε είχαν δημιουργηθεί τριβές για διάφορα σημαντικά εθνικά θέματα. Αναφέρω συγκεκριμένα, τη στάση για το εκπαιδευτικό. Εγώ επέμενα για την ίδρυση σχολικών κέντρων. Ο Ντούλες για τους γνωστούς πλέον λόγους, ήταν κατά. Για το θέμα της στάσης μας ως εθνική μειονότητα στις συγκεκριμένες εξελίξεις στην περιοχή. Για το θέμα της ανασφάλειας στις περιοχές μας, (είχε προηγηθεί υπόμνημα εκτός ΟΜΟΝΟΙΑΣ, που διενεργήσαμε με μια ομάδα πρωτοβουλίας διαμαρτυρούμενοι για την απαγωγή δέκα Ελλήνων και το βαρύ φόρο λύτρων άνω των 600 εκ. δραχμών, το οποίο δεν στήριξε ο Ντούλες). Η σύγκρουση αποκορυφώθηκε με το θέμα του επίμαχου υπομνήματος.

Το υπόμνημα συνέταξα προσωπικά και παρουσίασα προς έγκριση στο Γενικό Συμβούλιο της ΟΜΟΝΟΙΑΣ το Ιούλιο του 1999. Εγκρίθηκε και εγώ επιφορτίστηκα να συγκεντρώσω υπογραφές.

Το σχέδιο δράσης απόβλεπε ώστε να στέλλαμε αντίγραφο σε κάθε χωριό, στις πόλεις και στην Ελλάδα.

Ποια ήταν η κατάσταση που υπαγόρευε την άμεση αντίδραση της ΟΜΟΝΟΙΑΣ.

-Οι κλιμακωμένες διαστάσεις στην εκστρατεία υπαρπαγής από Αλβανούς δήθεν πρώην ιδιοκτήτες, βοσκοτόπων, λιβαδιών και εκκλησιαστικών περιουσιών.

Μέχρι το 1999 διεκδικούνταν από Αλβανούς δήθεν πρώην ιδιοκτήτες περισσότερα από 40 000 στρέμματα λιβάδια και βοσκοτόπια. Είχαν επιστραφεί σε τέτοιους ιδιοκτήτες περίπου 20 000 στρέμματα. Σήμερα τα νούμερα είναι τρεις φορές μεγαλύτερα.

Η παρούσα εκστρατεία είχε αρχίσει από το 1991-92. Θεσμοποιήθηκε το 1993 και στη συνέχεια με την ψήφιση αντίστοιχων νόμων και την εφαρμογή τους. Πρόκειται για τους νόμους αρ. 7698 ημερ 15.04.1993, αρ. 7699 ημερ 21.03.1994, αρ. 7998 ημερ 1995, με αντικείμενο την επιστροφή των λιβαδιών και βοσκότοπων στους πρώην ιδιοκτήτες και την αποζημίωση αυτών, οι οποίοι τροποποιούνται τμηματικά συνεχώς (νόμοι αρ. 9388, ημερ 4.5.200 και αρ. 9583, ημερ. 17.7.2006). Αποτέλεσμα ήταν ώστε αρκετά χωριά τα οποία είναι κυρίως κτηνοτροφικά απαλλάσσονταν από δικά τους λιβάδια.

Ταυτόχρονα αποτελούσε τον κίνδυνο ίδρυσης νέων θυλάκων αλλοεθνών στο συμπαγή όγκο των ελληνικών μειονοτικών περιοχών.

Η ΑΤΥΧΗ ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΟΣ

Λίγες μέρες μετά την έγκριση του περιεχομένου του Υπομνήματος, ο «άτυπος» σύμβουλος του Ντούλε Ο. Μπέτσης, ζήτησε να αφαιρεθεί η ουσία του, που ήταν η υποβολή στις αρμόδιες κρατικές αρχές πλαστών και άνομων εγγράφων από τους δήθεν πρώην ιδιοκτήτες. Δεν το επέτρεψα. Στη συνέχεια προσέκρουσα σε εμπόδια συγκέντρωσης των υπογραφών. Προκάλεσα δεύτερη σύσκεψη του Γενικού Συμβουλίου και απείλησα με παραίτηση σε περίπτωση που το Γενικό Συμβούλιο δεν συμβάλλει στην διεκπεραίωση του Υπομνήματος. Δεν εισακούστηκα και προχώρησα μόνος.

Γεγονός είναι ότι στα τέλη του Σεπτεμβρίου με τη βοήθεια των απλών Ελλήνων είχαμε καταφέρει να συγκεντρώσουμε 14 χιλιάδες υπογραφές. Ο πρόεδρος της ΟΜΟΝΟΙΑΣ απλώς αδιαφορούσε. Οπότε αναγκάστηκα να μεταβώ στα Ιωάννινα και να κάνω με δικά μου χρήματα από ένα αντίτυπο για κάθε παραλήπτη, συνολικά 15.

Μόλις τα παρέδωσα στον πρόεδρο εκείνος φρόντισε να κάνει τις τροποποιήσεις που είχε προτείνει ο σύμβουλός του. Όμως η υπόθεση υποβολής του υπομνήματος στους αποδέκτες δεν προχωρούσε. Την ίδια περίοδο, ο νέος πρωθυπουργός της Αλβανίας Ιλίρ Μέτα θα επισκέπτονταν την Ελλάδα. Ζητήσαμε «να πάρει παραμάσκαλα» το Υπόμνημα. Από τις διπλωματικές μας αρχές θεωρήθηκε ατόπημα και άρχισαν τις πιέσεις για να παραιτηθούμε του αιτήματος. Ο Ντούλες υπέδειξε εμένα ως υπαίτιο. Ο Γενικός πρόξενος με κάλεσε στο γραφείο του λέγοντάς μου ότι ο Μέτα έχει πολύ σημαντικότερα πράγματα να κάνει στην Αθήνα. Απάντησα ρητά. «Όχι πιο σημαντικό από το θέμα του Υπομνήματος». Σε τηλεφώνημά του ο Πρέσβης Μαλλιός μου είπε ότι το θέμα αυτό θα μπει στην ατζέντα, αλλά προφορικά. Του απάντησα ότι «μάθαμε μέχρι τώρα κάποια πράγματα από πολιτική και διπλωματία»

Ο Μέτα πάει στην Αθήνα να υπογράψει κυρίως την συμφωνία για την εγκατάσταση στο Δυράχειο των Ελληνικών Πετρελαίων. Δυο Υπουργοί που ήταν μαζί του, οι οποίοι ήθελαν να προωθήσουν τουρκικά συμφέροντα στην Αλβανία, διαφώνησαν άγρια. Ο Μέτα επέστρεψε στην Αλβανία και αναδιπλώθηκε.

Ο Πρέσβης Μαλλιός κάλεσε το Ντούλε στα Τίρανα και του έδωσε ένα χαρτί. Του είχε ετοιμάσει το υλικό για μια εφόλης της ύλης συνέντευξη τύπου «για την παραβίαση των εθνικών δικαιωμάτων της ε.ε. μειονότητας». Ο Ντούλες κάλεσε το προεδρείο για να πάρει έγκριση. Προσωπικά δεν με κάλεσε, λέγοντας «καλύτερα που δεν είναι αυτός».

Η συνέντευξη τύπου δεν δόθηκε. Προηγήθηκε η υπογραφή Μέτα στη συμφωνία. Οι δύο υπουργοί έφυγαν από την κυβέρνηση. Σε άρθρο μου στην εφημερίδα «Λαϊκό Βήμα» αποκάλυψα τότε εν' μέρη τι είχε συμβεί και δέχτηκα ξανά «τις φιλικές» επιπλήξεις του κυρίου Πρέσβη.

Ζήτησα αρκετές φορές να πληροφορηθώ από τον Ντούλε για το Υπόμνημα. Δεν πήρα ποτέ απάντηση. Ήταν καιρός που είχα υποβάλει γραπτώς την παραίτησή μου από Πολιτικός Γραμματέας της ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Συνεργάτες του Ντούλε μου είπαν εμπιστευτικά ότι το Υπόμνημα εξαφανίστηκε και δεν υπάρχει ούτε φυσικά.

Το 2003, αντιπροσωπεία Βορειοηπειρωτών που επισκέφτηκε επίσημα την έδρα του Συμβουλίου της Ευρώπης ζήτησε να μάθει για το υπόμνημα. Πληροφορήθηκε ότι δεν είχε φθάσει ποτέ ένα τέτοιο υπόμνημα από την ΟΜΟΝΟΙΑ.

Ο Πρόξενος Αργυροκάστρου, Κ. Κακιούσης με δική του πρωτοβουλία ίδρυσε παράλληλα και εκτός ΟΜΟΝΟΙΑΣ μια επιτροπή έρευνας, αντιμετώπισης και αναχαίτισης της δημιουργηθείσας κατάστασης. Γρήγορα έβαλαν το χέρι τους σ' αυτή άτομα του περιβάλλοντος του Ντούλε και της εκκλησίας και σε λίγο καιρό έχασε κάθε αξία.

ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΟΥ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΟΣ

Απευθύνεται:

Στις πολιτικές και δικαστικές αρχές της χώρας, στο Συμβούλιο της Ευρώπης, στον ΟΑΣΕ, στην πρεσβείας των ΗΠΑ και εκείνες των χωρών της Ε. Ένωσης.

Περιγραφή της κατάστασης στο υπόμνημα

Αναφέρει την απόδειξη «ιδιοκτησίας» με πλαστά χαρτιά, ή με αποδειχτικά τα οποία δεν χαίρουν εγκυρότητας του αλβανικού κράτους. Σημειώνει ότι τέτοια

χαρτιά αποτελούν τα ταπιά της οθωμανικής αυτοκρατορίας, τα οποία είναι ιστορικά βεβαιωμένα, ότι.

1. Αποτελούν πολιτικές αποφάσεις της Υψηλής Πύλης κατά των ΧΥΙΙΙ και ΧΙΧ αιώνα, διότι λήφθηκαν προς ικανοποίηση των εξισλαμισμένων που προσέφεραν τις υπηρεσίες τους υπέρ της Πύλης .

2. Δεν αποτελούν έγγραφα αναγνωρισμένα από το αλβανικό κράτος, εφόσον η μέχρι τώρα συνταγματική, ή άλλη ισοδύναμη νομοθεσία δεν αναγνώρισε ποτέ, ούτε την κατοχή της Οθ. Αυτοκρατορίας, ούτε το σύνολο ή μέρους της νομοθεσίας της.

Αναφέρει ακόμα την διεξαγωγή από τα αντίστοιχα πρωτοδικεία αυθαίρετων δικών, καταχρώντας σε βάρος μας μέχρι απροχώρητου την στοιχειώδη αρχή περί ουδέτερης και ανεξάρτητης δικαιοσύνης.

Τα αιτήματα του Υπομνήματος

1. Ο πρόεδρος της Δημοκρατίας και άλλες αρμόδιες αρχές να συμβάλουν ώστε να ξεπεραστεί αυτή η νέα κρίση στις σχέσεις της Ε.Ε. Μειονότητας με τμήμα του αλβανικού λαού, που προκάλεσαν και προκαλούν με τις ενέργειές τους κρατικοί και μη φορείς.

2. Το Συνταγματικό δικαστήριο βάση του άρθρου 131, παράγραφος (α) και άρθρου 134 παράγραφοι (ε, έ, ς και γ) του Συντάγματος, να αποφασίσει την ταύτιση, στο σύνολό τους ή τμηματικά, των αντίστοιχων νόμων με το Σύνταγμα.

3. Το πάγωμα των όλων των δικαστικών διαδικασιών μέχρι την διευκρίνιση του ιδιοκτησιακού καθεστώτος στη χώρα και της καταγωγής αυτού.

4. Την ακύρωση των μέχρι τώρα δικαστικών που λήφθηκαν βάση των αντίστοιχων νόμων ή ακόμα παραβαίνοντας αυτούς.

5. Την ποινική δίωξη όλων εκείνων που συνέβαλαν στην πλαστογράφηση των εγγράφων και των ανθρώπων της δικαιοσύνης που διεξήγαγαν δίκες βάση παραποιημένων εγγράφων και παραβαίνοντας τις συνταγματικές αρχές περί δικαιοσύνης.

6. Την παρέμβαση των αρμόδιων διεθνών οργανισμών στις Αλβανικές αρχές για να απαλλαγεί η Ε. Ε. Μειονότητα από τον κίνδυνο αυτό οικονομικής και δημογραφικής αλλοίωσης.

Από τότε έτρεξε πολύ νερό και η κατάσταση έφθασε εδώ που έφθασε. Στο τελευταίο σκαλοπάτι.

Του Παναγιώτη Μπάρκα, για Βορειοηπειρώτη

Αργυρόκαστρο, 23.05.2012

Posted by Βορειοηπειρώτης

Κυριακή, 1 Ιουλίου 2012

Μπάρκας: Η δικαστική μου δίωξη δεν είναι προσωπική αλλά έχει πολιτική και εθνική διάσταση

Με βαριές κατηγορίες και αποκαλύψεις η τοποθέτηση του Παναγιώτη Μπάρκα για τη δικαστική του διαμάχη με τον πρύτανη

Αργυροκάστρου.

<http://hellenicrevenge.blogspot.com/2012/07/2012.html>

http://borioirotis.blogspot.com/2012/07/blog-post_01.html

Αγαπητέ Βορειοηπειρώτη, με την αρχή του Καζαντζάκη που λέει «Δεν ελπίζω τίποτα. Δε φοβάμαι τίποτα. Είμαι λήφτερος», δεν θα ήθελα να δώσω δημοσιότητα στο θέμα της διένεξης μου με τον Πρύτανη του Πανεπιστημίου Αργυροκάστρου. Η αλήθεια είναι με το μέρος μου και δεν έχει γιατί να φοβηθώ. Δεν ήθελα τη δημοσιότητα διότι όσο περνάει ο καιρός από την απόλυσή μου από το Πανεπιστήμιο, τόσο περισσότερο πείθομαι ότι πληρώνω, εγώ και οικογένεια μου επειδή, μέσα από το πανεπιστήμιο θέλησα με επιστημονική έρευνα να αποδείξω την ελληνικότητα του πολιτισμού που κείται εγκαταλελειμμένος και ιδιοποιημένος από Αλβανούς και Ιταλούς στο Βόρειο Τμήμα της Ηπείρου και ότι, εμείς οι σημερινοί Έλληνες, είμαστε οι νόμιμοι και μόνιμοι κληρονόμοι του. Δυστυχώς. Οι αλβανοί στις διεκδικήσεις τους όχι μόνο ενώθηκαν, αλλά στη δίωξή μου βρήκαν αρωγό, της σιωπής του ελληνικού κοινού και τη συμπάρασταση αρκετών παραγόντων από την ελληνική μειονότητα και Ελλάδα. Οι Αλβανοί το έκαναν πείσμα και αποτελούν πλέον μια αλυσίδα που θα χρειαστεί το τσεκούρι του δικαστηρίου ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο Στρασβούργο να ηττηθεί. Οι Έλληνες αν δεν κάνουν σεχίρι, τρίβουν τα χέρια από χαρά, ή νιώθουν αδύναμοι να συμβάλουν στην αποκατάσταση της δικαιοσύνης.

II.

Η δίκη της προηγούμενης Παρασκευής, 29.06.2012, δεν ήταν μεταξύ εμού και του κυρίου Πρύτανη. Είναι μια ακόμα δικαστική αντιπαράθεση μεταξύ του εισαγγελέα και του Πρύτανη. Η εισαγγελία Αργυροκάστρου έκλεισε την ποινική υπόθεση εις βάρος μου, μετά από μήνυση του Πρύτανη, τρεις φορές. Το εισαγγελικό πόρισμα, δεν αφορά μόνο το γεγονός ότι η υπόθεση άρχισε με φωτοτυπίες εγγράφων. Μετά και από έρευνα των εισαγγελικών αρχών της Αθήνας στον Ελληνικό εταίρο του προγράμματος για το οποίο κατηγορούμε, δεν προκύπτουν στοιχεία υπέρ των ισχυρισμών του Πρύτανη.

Την τρίτη φορά η υπόθεση έκλεισε από τον εισαγγελέα μετά από έρευνα του εγκληματολογικού εργαστηρίου της αστυνομίας στα Τίρανα. Στο πόρισμά του αναφέρει ότι, παρά το γεγονός ότι εξέτασε φωτοαντίγραφα, (τα αποτελέσματα των οποίων μπορεί άμεσα να αμφισβητηθούν διότι απαιτούνται πρωτότυπα), συμπέρανε ότι τόσο η υπογραφή όσο και η σφραγίδα του πρύτανη είναι ταυτόσημα με τα πρωτότυπα δείγματα, που παρείχε στο εργαστήριο προς σύγκριση η εισαγγελία Αργυροκάστρου.

III.

Η απόφαση του πρωτοδικείου Αργυροκάστρου ήταν δεδομένη. Υπέρ του αιτήματος του Πρύτανη ...για να συνεχιστούν οι έρευνες.... Το εγκληματολογικό εργαστήριο στα Τίρανα δεν έφερε το ποθούμενο αποτέλεσμα υπέρ του προστατευόμενου από το δικαστήριο πρύτανη.

ΙΥ .

Παρακολούθησε τη δίκη και ο Προϊστάμενος του γραφείου του ΟΑΣΕ στο Αργυρόκαστρο και έτριψε τα μάτια. Δεν μπορούσε να το πιστέψει. Είχα παρουσιάσει τα παράπονά μου ζητώντας βοήθεια για να βγω από αυτόν το φαύλο κύκλο, όπου η εισαγγελία κλείνει την υπόθεση κατ' επανάληψη και το δικαστήριο ζητάει να συνεχιστούν οι έρευνες. Δεν μπορούσε να πιστέψει ούτε το φαύλο αυτό κύκλο, ούτε το γεγονός ότι η υπόθεση ήταν στημένη με φωτοαντίγραφα. Είχε ακούσει για τα στραβά της Αλβανικής δικαιοσύνης, αλλά όχι σ' αυτό το σημείο. Ήρθε και τα είδε... από κοντά, υποσχόμενος ότι θα παρακολουθήσει μέχρι τέλος την υπόθεση. Αν όμως υπάρξει ποτέ τέλος....

Υ

Παρόν στη δίκη και το Γενικό Προξενείο της Ελλάδας. Ο Κύριος Γενικός Πρόξενος, Νικόλαος Κοτροκόης στην προκειμένη περίπτωση έδειξε εμπράκτως δείγματα γραφής ότι βρίσκεται εδώ για να υπερασπίσει τα δικαιώματα των Ελλήνων Βορειοηπειρωτών. Ανταποκρίθηκε άμεσα στο αίτημά μου να παρευρεθεί στη δίκη. Δεν θέλω απλώς να τον ευχαριστήσω, για μένα προσωπικά αποτελεί μια σθεναρή ηθική στήριξη και αναγνώριση του έργου μου και της δράσης μου, αλλά και να πω ότι είναι ο πρώτος που αναλαμβάνει τέτοιες πρωτοβουλίες, σε μια κρίσιμη περίοδο όταν οι Έλληνες νιώθουν απροστάτευτοι κυρίως απέναντι στα αλβανικά όργανα δικαιοσύνης και ειδικά τώρα που η Ελλάδα διέρχεται την γνωστή κρίση.

ΥΙ.

Δυστυχώς, κανείς άλλος δεν παρευρέθηκε στη δίκη, παρά την διευρυμένη πρόσκλησή μου σε φίλους, δημοσιογράφους, πολιτικούς και λοιπούς παράγοντες. Επιβεβαιώθηκε η γαλλική παροιμία που λέει, μη θέτεις σε δοκιμασία φίλους διότι θα μείνεις χωρίς φίλους. Επίσης έδειξε ότι η δύναμη της αλβανικής εξουσίας, σε οποιαδήποτε μορφή εκδηλωθεί, έχει βαρύ ίσκιο για τον Έλληνα μειονοτικό, και ακόμα, ότι ο κοινοτικός ιστός της ε.ε. μειονότητας έχει πλέον διαλυθεί στο ακέραιο. Ο καθένας κλεινόμαστε στο καβούκι μας και τρίβουμε τα χέρια από χαρά που η «τύχη» αυτή δεν είναι στο τομάρι μας. Το λέω αυτό εγώ που μέχρι σήμερα συμπαραστάθηκα σε κάθε παραβίαση δικαιωμάτων Ελλήνων ως άτομα και ως σύνολο.

ΥΙ.

Γιατί ο Πρύτανης βρίσκει πάντα δίκιο στα δικαστήρια Αργυροκάστρου. Διότι, παραβιάζοντας κάθε διαδικασία και νόμο, προσέλαβε ως καθηγήτρια τη σύζυγο του προέδρου του δικαστηρίου, η οποία αποφοίτησε το πανεπιστήμιο Αργυροκάστρου επειδή ήταν αναμενόμενη σύζυγος του αρχιδικαστή και όχι διότι είχε την διανοητική ικανότητα να πάρει διαφορετικά πτυχίο. Επίσης, κάνοντας κατάχρηση το αξίωμα του πρύτανη, έχει παραχωρήσει διάφορα ρουσφέτια σε άλλους δικαστικούς, εξουσιαστές και αξιωματούχους σε σημαντικά κρατικά ιδρύματα....

ΥΙΙ.

Ο Πρύτανης καταναλώνει τόσες πολλές ενέργειες και βρίσκει στηρίγματα για να με κρατήσει μακριά από τη θέση μου στο πανεπιστήμιο διότι: Αυτός ο Μπάρκας, ο greku i mutit, δεν κατεβάζει το κεφάλι και με τις αλήθειες του χαλάει πολύ τη σούπα τους. Την υπόθεση Μπάρκα ο πρύτανης την έκανε υπόδειγμα στο Πανεπιστήμιο να τρομοκρατήσει τους πάντες και κυρίως τους Έλληνες καθηγητές. Φοβάται ότι μόλις πρυτανέψει η αλήθεια Μπάρκα, θα ξεπρυτανέψει ο ίδιος. Φοβάται ότι θα βγει στη φόρα η όλη βρώμικη ιστορία, σχετικά με το πώς αυτός ο πρύτανης που ήρθε στην εξουσία με τη στήριξη

των Ελλήνων καθηγητών, έχει αναλάβει από την πρώτη στιγμή την επίπληξη και τη διάλυση της κοινότητάς τους.

Επειδή, ειδική ερευνητική επιτροπή του Υπουργού Παιδείας έχει αποφανθεί από την πρώτη στιγμή ότι η απόλυση Μπάρκα έγινε κατά την αυθαίρετη παράβαση όλης της σχετικής νομοθεσίας

ΥΙΙΙ

Ποια είναι η αλήθεια στην υπόθεση «πλαστογράφησης»

Το γεγονός ότι το εγκληματολογικό εργαστήρι στα Τίρανα, συμπέρανε ότι τόσο η υπογραφή όσο και η σφραγίδα είναι ταυτόσημα με τα πρωτότυπα δείγματα, αποτελεί πλέον ένα ακόμα βασικό στοιχείο υπέρ της αλήθειας ότι ο Πρύτανης, για να κατασκευάσει το κατηγορητήριο εναντίον μου, αφαίρεσε εσκεμμένα το πρωτότυπο έγγραφο σε σχέση με το Ευρωπαϊκό πρόγραμμα και παρουσίασε ένα φωτοαντίγραφο. Τόσο το περισσότερο, όταν παραδέχεται ότι υπέγραψε σε ένα έγγραφο, αλλά όχι σε ένα δεύτερο με την ίδια ημερομηνία. Το ίδιο έκανε και με το ποσό των χρημάτων που άνηκαν στην Αλβανική πλευρά. Το συνολικό ποσό του προγράμματος ανέρχεται αλήθεια σε 380 χιλιάδες Ευρώ, αλλά αυτά αντιστοιχούν σε 6 εταίρους. Απ' αυτά τα λεφτά στην Αλβανία και την Ουκρανία, ως οι μοναδικές χώρες εκτός Ευρώπης ανήκουν μόνο 12 χιλιάδες Ευρώ. Επίσης, ο Πρύτανης εσκεμμένα και υπέρ της ειλημμένης απόφασης για την απόλυσή μου από το Πανεπιστήμιο ισχυρίστηκε ότι τις 380 χιλιάδες Ευρώ, θα τα επωφελούμουν προσωπικά εγώ, ενώ πολύ καλά γνωρίζει ότι δεν υπάρχει περίπτωση ώστε χρήματα ενός ευρωπαϊκού προγράμματος να μη ελεγχτούν από το οικονομικό επιτελείο και την αρχή του ιδρύματος που μετέχει στο πρόγραμμα. Το γεγονός σημαίνει ότι εγώ δεν είχα προσωπικά κανένα κίνητρο να αναλάβω τέτοιες ευθύνες, πλαστογράφησης εγγράφων.

ΙΧ.

Η απόλυσή μου από το Πανεπιστήμιο, μπορεί να ήταν θέλημα των πρυτανικών αρχών, κυρίως μετά την κυκλοφορία του ντοκιμαντέρ «Η Ήπειρος –μύθος στην πραγματικότητα» και του λευκώματος «Οι Έλληνες ζωγράφοι του Αργυροκάστρου από το ΧΥΙ αιώνα», αλλά η απόφαση ελήφθη όταν ο Γενικός Πρόξενος της Ελλάδας στο Αργυρόκαστρο, Ι. Ριζόπουλος, ενοχλημένος από τις αντιδράσεις μου για τη στάση και δράση του σε βάρος της εθνικής ελληνικής μειονότητας και ιδιαίτερα κατά του Τμήματος Ελληνικών, άνοιξε το πράσινο φως.

Πρώτος αυτός, στις 25 Μαρτίου 2010 χρηματοδότησε την έκδοση της εφημερίδας της ΟΜΟΝΟΙΑΣ για να υπαγορέψει κοινή δήλωση ΟΜΟΝΟΙΑΣ-ΚΕΑΔ, με την οποία με κατηγορούσε για αντεθνικό έργο και συνεργάτη των Αλβανών. Ακόμα και την προσπάθεια αναβάθμισης του Τμήματος με τη συνεργασία του Πανεπιστημίου των Ιωαννίνων θεωρούνταν προδοτικό έργο. Και όλα αυτά την ημέρα της Εθνικής γιορτής. Διοχέτευσε τη δήλωση σε ελληνικά έντυπα και γραφεία πολιτικών προκαλώντας εκεί θύελλα αντιδράσεων με επιπτώσεις στις δημοσιογραφικές συνεργασίες μου που δεν επανήλθαν ξανά.

Λίγο πιο μετά αξιοποιώντας ο Ριζόπουλος συνεργάτη του, προσέγγισε την απληστία του κοσμήτορα της σχολής μου ζητώντας του την καθαίρεσή μου από Πρόεδρο του Τμήματος μέχρι και την απόλυσή μου από το πανεπιστήμιο. Ως αντάλλαγμα ήταν η παραχώρηση υποτροφίας στην κόρη του Αλβανού κοσμήτορα στα ελληνικά πανεπιστήμια, από τις προορισμένες υποτροφίες για τα ελληνόπουλα. Η καθαίρεσή μου από πρόεδρος ήρθε μετά

την ωμή παρέμβαση του Ριζόπουλου, από κοινού με τις αρχές του Πανεπιστημίου, απειλώντας ανοιχτά και προκλητικά τους καθηγητές να μη με ψηφίσουν, στη θέση του προέδρου του Τμήματος.

Ο Ριζόπουλος δεν σταμάτησε εδώ. Εμπιστευτική επιστολή μου προς το Υπουργείο Εξωτερικών σχετικά με το προαναφερόμενο αλισβερίσι, αλλά και την γενικότερη κατάχρηση και αγοροπωλησία των υποτροφιών, την προώθησε με προξενική μετάφραση και επίσημη συνοδευτική επιστολή, στον Αλβανό κοσμήτορα... Και εκείνος στον εισαγγελέα. Μου έκανε μήνυση γιατί τον έλεγα Αλβανό που πήρε υποτροφία ως Έλληνας... Στόχος η παραδειγματική τιμωρία... Χρειάστηκε να παρέμβει η Γενική εισαγγελία γι' αυτή την ωμή παραβίαση του νόμου, ώστε το εγχείρημα Ριζόπουλου, κοσμήτορα, πρύτανη να μη πετύχει.

Δεν έβρισκαν όμως κάτι άλλο για να πετύχουν το στόχο απόλυσής μου από το Πανεπιστήμιο και σκάρωσαν την πλαστογραφία που ανέφερα.

Στις 7 Γενάρη 2011, η εισαγγελία ανακοίνωσε ότι η υπόθεση κοσμήτορα έκλεισε άκαρπη.

Στις 12.01.2012, ο Πρύτανης μου ανακοίνωσε την έναρξη διαδικασιών για την απόλυση από τη δουλειά με το αιτιολογικό την πλαστογράφηση . Μια μέρα πριν είχε προηγηθεί εκδήλωση του Κόμματος των Ελλήνων ΜΕΓΑ για την επέτειο της ΟΜΟΝΟΙΑΣ στη Δερβιτσιάνη, όπου εγώ παρέδωσα τον φάκελο ίδρυσης της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, το 1991, στον πρόεδρο του νεοσύστατου ελληνικού κόμματος, με την ευχή να προκόψει στο αρχικό όραμα της ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Την ίδια μέρα άτομο που κινείται ανάμεσα σε Προξενείο, Μητρόπολη, ΟΜΟΝΟΙΑ και συνεργάτης διαφόρων άλλων υπηρεσιών , δήλωσε στη Δερβιτσιάνη, ότι αυτό που έκανε ο Μπάρκας σήμερα ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Αύριο φεύγει οριστικά από το Πανεπιστήμιο. (!!!!)

Ήμουν έτσι και το πρώτο θύμα από τους υποστηρικτές του Κόμματος του Ελλήνων. Ο Ριζόπουλος, ήταν φλογερός υποστηρικτής του κατεστημένου της ΟΜΟΝΟΙΑΣ και αποτελούσε την ασπίδα και το ακόντιο υπεράσπισής του. Καμιά αντίδραση... για την απόλυσή μου.

Χ.

Μια τελευταία σήμανση. Θα ρωτήσει κανείς αν ζήτησα βοήθεια και συμπαράσταση από δικούς μας παράγοντες. Ασφαλώς και ναι ! Το αποτέλεσμα;! Ταυτίζεται με την παροιμία «η ελπίδα πεθαίνει τελευταία». Δεν θέλω να κάνω άλλα σχόλια. Ευγνωμονώ και αναγνωρίζω κάθε προσπάθεια στήριξης και καλής θελήσεως, η οποία είναι για μένα πολύ σημαντική, ανεξαρτήτως των δυνάμεων που κινητοποίησε ο Πρύτανης. Ωστόσο, δεν μπορώ να μη εκφράσω τη λύπη μου για τη στάση του κυρίου Πρέσβη στα Τίρανα. Όπως επίσης και ενός ατόμου Έλληνα βουλευτή σε αλβανικό κόμμα για το οποίο χρόνια στη σειρά κατανάλωσα πολλές ενέργειες επενδύοντας πολλά για να στηρίξω στο πρόσωπό του την αρχή ότι οι Έλληνες βουλευτές στα Αλβανικά Κόμματα δεν παύει να είναι Έλληνες βουλευτές. Απέδειξε στον ευεργέτη του ότι ευλόγησε τις πράξεις του Προξένου εναντίον μου για να έχει την στήριξή του και στήριξε τις αποφάσεις του δίδυμου κοσμήτορα-πρύτανη εις βάρος μου και της οικογένειάς μου.

Παναγιώτης Μπάρκας για Βορειοηπειρώτη 30.06.2012

Posted by Βορειοηπειρώτης

Δευτέρα, 16 Ιουλίου 2012

Αμερικανοί προωθούν την ιδέα της Μεγάλης (ή Φυσικής) Αλβανίας!

Του Παναγιώτη Μπάρκα

Την ιδέα της Μεγάλης Αλβανίας ως φυσική Αλβανία, αναπτύσσει από χθες στα Τίρανα η διήμερη διεθνή συνδιάσκεψη, «Οι γείτονες της Αλβανίας». Την συνδιάσκεψη οργανώνει το Πρόγραμμα για την οικοδόμηση της ειρήνης και των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του Πανεπιστημίου της Κολούμπια και το Κέντρο

Στρατηγικών και Διεθνών Μελετών (CSIS) στην Ουάσιγκτον σε συνεργασία με το Δήμο Τιράνων και Ίδρυμα Αδερφοί Ροκφέλερ.

Μιλώντας χθες στην εκδήλωση ο Αλβανός Πρωθυπουργός Σαλί Μπερίσια, κάλεσε τους γείτονες της χώρας του να απαλλαγούν «από τις παλιές αντιαλβανικές, ρατσιστικές και ξενόφοβες θεωρίες». Είπε ακόμα, ότι στα εκατοντάχρονα ίδρυσης του αλβανικού κράτους οι Αλβανοί είναι ελεύθεροι, παντού όπου βρίσκονται. «Αλλά αποτελούν ένας χωρισμένο έθνος που πρέπει να εργαστούν με ένταση για να ξεπεράσουν τους χωρισμούς τους», επισήμανε.

Κάλεσε τους Αλβανούς στην περιοχή σε σταθερό διάλογο για την προβολή των κοινών εθνικών αξιών και πρώτα απ' όλα τον πολιτισμό τους, λέγοντας «η πολιτιστική συνεργασία είναι εξαιρετικής σημασίας, ως η σημαντική πηγή που τρέφει την ταυτότητα του ατόμου και του έθνους».

Αφού ανέφερε ότι κανένα άλλο έθνος δεν βίωσε μεγαλύτερες αδικίες όσο το αλβανικό έθνος, πρόσθεσε: «Οι Αλβανοί είναι σήμερα ελεύθεροι και παντού όπου αυτοί βρίσκονται, στην Αλβανία, στο Κόσοβο, στη Μακεδονία, στη Σερβία, στο Μαυροβούνιο, έχουν ένα μεγαλόπνοο σχέδιο για το μέλλον τους, που είναι η ένταξη τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση».

Ο καθηγητής David L. Phillips του Πανεπιστημίου της Κολούμπια, που είναι και ο εμπνευστής και οργανωτής της εκδήλωσης, στην ομιλία του μεταξύ των άλλων επεσήμανε ότι η εθνική ενσωμάτωση των Αλβανών που κάποιοι αποκαλούν Μεγάλη Αλβανία, αποτελεί στην ουσία μια φυσική Αλβανία, όπου οι Αλβανοί να είναι μαζί, να μοιράζονται το όραμά τους για το μέλλον και να βρουν πραχτικούς δρόμους συνεργασίας.

«Δεν αποτελεί κανέναν κίνδυνο μια τέτοια αντίληψη, είπε εφόσον υπάρχει έναν αποτέλεσμα ευρέως προβλεπόμενο των πολιτικών και κοινωνικών εξελίξεων στην περιοχή» .

«Εκείνο που εννοώ, όταν αναφέρω ότι οι γείτονες των αλβανών αποτελούν μια περιοχή που κατοικείται από Αλβανούς της Αλβανίας Κοσσυφοπεδίου, Μακεδονίας Μαυροβουνίου, Ελλάδας και Σερβίας και αυτό είναι κάτι περισσότερο από μια φυσική αντίληψη, αποτελεί έναν προορισμό στον οποίο οι Αλβανοί θα μοιράζονται τις κοινές αξίες, τα κοινά όνειρα», επισήμανε ο David L. Phillips.

Στην πρώτη αυτή διεθνή διάσκεψη του είδους μετείχαν εκπρόσωποι των Αλβανών από τις προαναφερόμενες περιοχές.

Η ιδέα πραγμάτωσης της Φυσικής Αλβανίας υπάρχει από το 2010 σε πολυσέλιδο βιβλίο. Εμπνευστής και συντάκτης είναι ο Δρ. Κότσιο Ντάναϊ, που ηγείται ενός ινστιτούτου αλβανικών υποθέσεων. Η βασική ιδέα του είναι ότι οι

Αλβανοί δεν απαιτούν την μεγέθυνση της Αλβανίας , αλλά την επαναφορά των εθνικών συνόρων που αλλοίωσε, κατά τον Ντάναϊ, το συνέδριο του Βερολίνου. Δεύτερος βασικός στόχος είναι ώστε η Φυσική Αλβανία να πραγματοποιηθεί πριν την ένταξη της Αλβανίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. (Το άρθρο δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα του ΣΚΑΙ στις 10 Ιουλίου 2012)
Posted by Βορειοηπειρώτης

Δευτέρα, 16 Ιουλίου 2012

Π. Μπάρκας: Η απογραφή της Ομόνοιας είναι μία νέα "κορώνα" χωρίς κανένα εθνικό όφελος

http://borioiplotis.blogspot.com/2012/07/blog-post_16.html

Η αναμενόμενη διαδικασία απογραφής, που ανακοίνωσε μονομερώς η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ για τους επόμενους πέντε μήνες του 2012, αποτελεί ένα επιπλέον επεισόδιο με πολλαπλές αρνητικές συνέπειες σε βάρος της εθνικής ελληνικής μειονότητας και του βορειοηπειρωτικού ελληνισμού στην Αλβανία. Παρά το γεγονός ότι η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ επικαλείται ένα εθνικό χρέος, στην ουσία αποτελεί προσπάθεια ανεύρεσης σανίδας σωτηρίας για την πολιτική της επιβίωση, από την ίδια και από άλλους φορείς, επίσημους και μη, ελληνικούς και αλβανικούς, οι οποίοι έχουν στηρίξει το κατεστημένο τους και τα σχέδιά τους στη συγκεκριμένη ηγεσία. Όπως όμως έχει επιβεβαιωθεί, τουλάχιστον τα 15-16 τελευταία χρόνια, τα σχέδιά τους δεν έχουν καμιά σχέση με την προστασία των δικαιωμάτων της ε.ε. μειονότητας, την ενίσχυση και προώθηση της εθνικής της ταυτότητας και υπόστασης.

Η απογραφή της ΟΜΟΝΟΙΑΣ διακρίνεται για ερασιτεχνισμό, αυθορμητισμό και συνθηματολογισμό. Δεν επικαλείται κανένα επίσημο νομικό πλαίσιο, τόσο για τη διεξαγωγή, όσο και για την αναγνώριση των αποτελεσμάτων. Απλώς αποτελεί μια προσπάθεια ηρωικής διεξόδου της συγκεκριμένης ηγεσίας όσον αφορά την εθνική ιστορική γκάφα που διέπραξε πέρυσι τον Οκτώβριο με την αποχή της τελευταίας στιγμή που ανακοίνωσε προ της έναρξης της επίσημης αλβανικής κυβερνητικής απογραφής, προετοιμασμένης, χρηματοδοτημένης και επιβλεπόμενης από τον διεθνή παράγοντα. Η απόφαση αποχής ελήφθη τουλάχιστον για να δικαιολογηθεί η ανετοιμότητα και η ανημποριά της ηγεσίας να ανταποκριθεί στην πρόκληση, την οποία, όπως αποδείχτηκε, κακώς επικαλούνταν χρόνια στη σειρά. Εξυπηρέτησε ωστόσο τον αλβανικό εθνικιστικό παράγοντα και τα σχέδιά του να αποδείξει την ισχυριζόμενη *de facto* ανυπαρξία του βορειοηπειρωτικού ελληνισμού στην Αλβανία.

Πρακτικά, το οποίο αποτέλεσμα θα φέρει, (αν θα φέρει), - ουσιαστικό, πλαστό, ή εικονικό- η ανακοινωμένη απογραφή της ΟΜΟΝΟΙΑΣ δεν θα αναγνωριστεί από τον επίσημο παράγοντα, που είναι το αλβανικό κράτος και συνεπώς, ούτε από το διεθνή παράγοντα. Τα «αποτελέσματα της απογραφής» δεν θα δώσουν καμιά ευκαιρία και δυνατότητα στην ε.ε. μειονότητα να διεκδικήσει από το αλβανικό κράτος εφαρμογή συγκεκριμένων πολιτικών σε όφελός της με βάση το μέγεθος, τον δημογραφικό και κοινοτικό ιστό, την υπάρχουσα κοινωνική, οικονομική, εκπαιδευτική και πολιτιστική σύνθεση και γεωγραφική επέκταση. Θα αποτελέσουν μια επαναφορά σε νέες βάσεις της μακρόχρονης διαμάχης ισχυρισμών σχετικά με τα νούμερα, τη φύση τη γεωγραφία, την δυναμική και την πραγματικότητα της ε. ε. μειονότητας, στην Αλβανία και κλιμάκωση των εθνικιστικών πιέσεων και επιθέσεων του αλβανικού εθνικιστικού παράγοντα σε βάρος μας. Το μόνο «ευεργέτημα» είναι ότι θα εξυπηρετεί εθνικιστικά, στο εσωτερικό της ε. ε. μειονότητας, στην Ελλάδα και την Αλβανία, την ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Όχι όμως τον βορειοηπειρωτικό ελληνισμό.

Συνεπώς, η απογραφή της ΟΜΟΝΟΙΑΣ θα επισφραγίσει την επίτευξη του στόχου εκείνων των φορέων που θέλουν την ε. ε. μειονότητα να υπάρχει και *de jure* και *de facto* ως μια ιστορική πραγματικότητα. Αυτό είναι πλέον

ορατό αν έχουμε υπόψη τις άλλες σχετικές εξελίξεις το 2011: Την κατάργηση των στοιχείων εθνικότητας από τα ληξιαρχικά μητρώα του αλβανικού κράτους, (η εθνικότητα δεν αναγράφεται πλέον σε κανένα ληξιαρχικό έγγραφο) Την κατάργηση στα νέα ηλεκτρονικά ληξιαρχικά μητρώα της χώρας υπό κατάρτιση, σε αντίθεση με την αναγραφή της εθνικότητας στα υπάρχοντα έντυπα ληξιαρχικά μητρώα.

Η απογραφή της ΟΜΟΝΟΙΑΣ θα αναζωπυρώσει εκ' νέου την εσωτερική αντιπαράθεση στην ίδια την εθνική ελληνική μειονότητα, τόσο σε πολιτικό επίπεδο, όσο και μεταξύ των απλών Ελλήνων και στις σχέσεις της ηγεσίας μαζί τους.

Οι διαδικασίες για την κυβερνητική απογραφή του 2011 ήταν ασφαλώς ιστορικό σταθμός για την ε. ε. μειονότητα στην Αλβανία. Απαιτούνταν, σύνεση, σύμπνοια, ενότητα, συνεργασία, προκαταρκτικές ζυμώσεις και προετοιμασίες για την επίτευξη αυτού του ιστορικού στόχου. Μια ιστορική ευκαιρία και για την αποκατάσταση του διαλόγου μεταξύ μας.

Δυστυχώς, η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, κινήθηκε μεμονωμένα επιδιώκοντας να επωφεληθεί του γεγονότος για να εκδικηθεί όλους τους εσωτερικούς της αντιπάλους. Συνεπώς, η ιστορική ευκαιρία για τον Βορειοηπειρωτικό Ελληνισμό μετατράπηκε από την ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ σε στίβο εξοντωτικής εσωτερικής αντιπαράθεσης με τα γνωστά πλέον αποτελέσματα. Στην απογραφή της που ανακοίνωσε, προς τους στόχους που αναφέραμε, κινήθηκε ξανά μεμονωμένα και διασπαστικά. Όχι μόνο τόσο, αλλά ως συνήθως κινήθηκε με αδιαφανείς τρόπους και διαδικασίες. Θεωρεί ότι εθνικά ο Βορειοηπειρωτικός ελληνισμός είναι μούλκι της να τον τρυγάει όποτε θέλει αυτή. Δεν έκανε καμιά προεργασία για να καθορίσει τους άξονες, πώς και που θα κινηθεί, σε ποιες ομάδες θα αποταθεί. Δεν ανακοίνωσε ούτε το ερωτηματολόγιο, ούτε τη δομή συγκέντρωσης και επεξεργασίας των δεδομένων. Άσε μετά τους πόρους για την αντιμετώπιση της διαδικασίας, που κατά μια απλή προσέγγιση θα φθάνει το ένα εκατομμύριο Ευρώ. Άρα πρόκειται για αποτυχία. Οπότε στόχος της ηγεσίας είναι να φορτώσει την νέα της αποτυχία στους Έλληνες πολιτικούς της αντιπάλους.

Η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ έχει απροσπέλαστο ένα ακόμα ηθικό και εθνικό εμπόδιο για να πετύχει το εγχείρημα της απογραφής της. Με ποιο δικαίωμα θα χτυπήσει την πόρτα των Ελλήνων μειονοτικών όταν μέχρι σήμερα είχε δώσει στον εαυτό της το αυθαίρετο δικαίωμα να αναγνωρίζει ως Έλληνες μόνο εκείνους που στήριζαν πολιτικά την συγκεκριμένη ηγεσία και τις αντεθνικές αποφάσεις;! Πως θα τολμήσουν να χτυπήσουν συγκεκριμένα την πόρτα μου όταν την ημέρα της εθνικής γιορτής της Ελλάδας εξέδωσαν ανακοίνωση ότι είμαι προδότης. Με ποιο δικαίωμα θα πάνε στους Έλληνες όταν χρόνια στη σειρά τους άφησαν απροστάτευτους και τα δικαιώματα εκπροσώπησης τους τα καρπώνονταν για τους προσωπικούς τους λόγους;! Ποιος δίνει εγγυήσεις ότι και την εκ' νέου διαδικασία η συγκεκριμένη κλίκα δεν θα την αξιοποιήσει εις βάρος των Ελλήνων και προς όφελος της ηγεσίας;! Το περίεργο είναι ότι το ΥΠΕΞ στην Αθήνα, ούτε πέρυσι, στην απόφαση αποχής της ΟΜΟΝΟΙΑΣ από την απογραφή, πήρε θέση, ούτε στην προκειμένη περίπτωση παίρνει θέση. Απλώς, κάποιες ενδείξεις έως αποδείξεις, μας επιβεβαιώνουν ότι το ΥΠΕΞ στηρίζει με τη σιωπή πολιτικά και με κάποιες χιλιάδες Ευρώ οικονομικά, την προσπάθεια της ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Όμως όπως αναφέραμε και στην αρχή, το παιχνίδι είναι γνωστό διότι την περίοδο μεταπολίτευσης επαναλήφτηκε μερικές φορές με την ίδια φόρμουλα.

Κάθε φορά έμπαινε μπροστά ένας εθνικός στόχος. Εμπιστεύονταν σε άτομα που ελέγχονταν από αλβανικούς κύκλους. Έπεφταν πολλά χρήματα για «την επίτευξη του εθνικού στόχου». Στη συνέχεια αποκαλύπτονταν η μπλόφα. Η αλβανική πλευρά ανέβαζε τους εθνικιστικούς τόνους κατά της Ελλάδας και τη νύφη την πλήρωναν οι Έλληνες της Αλβανίας με αποτέλεσμα να φθάσουμε σήμερα εδώ που βρισκόμαστε.

Συγκεκριμένα. 1991-93-94. Ανακοινωμένος στο πουθενά εθνικός στόχος:- «Αγώνας για ένωση με την Ελλάδα, η τουλάχιστον εγκαθίδρυση της Αυτονομίας». Κανένα συγκεκριμένο σχέδιο. Κινήσεις ντροπής.

Δισεκατομμύρια όμως δραχμές θάβονταν σε συγκεκριμένες τσέπες. Η εξέλιξη οδήγησε στην γνωστή αντιπαράθεση του 1994 με το αλβανικό κράτος. Την εθνικιστική του αντίδραση την πλήρωσαν οι απλοί Έλληνες μειονοτικοί και η ε.ε. μειονότητα. Σημειώθηκε η δεύτερη μεγάλη μαζική φυγή προς Ελλάδα. Η αγωνιστικότητα για εθνικά δικαιώματα των Ελλήνων έπεσε στο μηδέν.

1997, ξανά ένας νέος αιωρούμενος στο κενό «εθνικός στόχος»: «Να επωφεληθούμε από τις ταραχές για την πραγματοποίηση των εθνικών ονείρων»!! Με τα λεφτά από τις βίζες και άλλες εισφορές θα αγοράζονταν δήθεν σιδηρικά για τη μεγάλη στιγμή. (Θυμίζει λίγο την ιστορία με τα κυνηγητικά όπλα το 1991-93). Στο λευκό πύργο Αργυροκάστρου η αναμενόμενη ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ συνεδρίαζε μέρα νύχτα τα μεγαλόπνοα σχέδια. Τα λεφτά, ξανά δισεκατομμύρια δραχμές, κατέληξαν σε κάποιες τσέπες. Οι Έλληνες έμειναν απροστάτευτοι και κατά τις ταραχές, συγκριτικά με τον αλβανικό λαό, δέχτηκαν τις βαρύτερες επιπτώσεις. Σαν αποτέλεσμα σημειώθηκε η τρίτη και τελευταία μαζική φυγή, βάζοντας έτσι τέρμα στην ύπαρξη ενός ισχυρού ελληνικού ιστού, τόσο ποσοτικού, όσο και ποιοτικού. 1999, νέος «εθνικός στόχος»: Η Χιμάρα ανακηρύχτηκε η εθνική ελληνική κολυμβήθρα. Η νυν ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ κινήθηκε ξανά ξυπόλυτη στα αγκάθια. Χωρίς σχέδια, προεργασία και τρόπους κινήσεως, παρά μόνο με προκλητικά συνθήματα περί ελληνικότητα της Χιμάρας, ξεκίνησε «ο νέος εθνικός Αγώνας». Εν' ονόματι αυτού του «αγώνα» άρχισαν να πέφτουν εκατομμύρια Δραχμές και Ευρώ. Σύντομα ξύπνησε εκεί ο αλβανικός εθνικισμός, ο οποίος για μια ακόμη φορά έδειξε ότι, τουλάχιστον αν δεν έχει σχέδια, έχει εθνική όσφρηση. Η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ κρατούσε δήθεν αναμμένο τον εθνικό αγώνα για να δικαιολογούνται τα ελληνικά εκατομμύρια. Οι Αλβανοί άρχισαν την μάχη για τον οικονομικό μαρασμό των Ελλήνων της περιοχής, την υφαρπαγή των ακινήτων και των περιουσιών των Ελλήνων με αποτέλεσμα σήμερα από άκρη σε άκρη να κυριαρχεί το αλβανικό στοιχείο. Οι Έλληνες αποτελούν μια φοβισμένη μειοψηφία, (όπως και στις υπόλοιπες ελληνικές μειονοτικές περιοχές). Στη διαδικασία αυτή ουκ ολίγες φορές ήταν αναμιγμένο το όνομα του προέδρου της ΟΜΟΝΟΙΑΣ.

Τώρα ξανά μια νέα εθνική «κορώνα» : Η απογραφή της ΟΜΟΝΟΙΑΣ;!!

Του Παναγιώτη Μπάρκα
Για τον Βορειοηπειρώτη
Αργυρόκαστρο 15.07.2012

Posted by Βορειοηπειρώτης

Σάββατο, 28 Ιουλίου 2012

Κραυγή αγωνίας για τον ιστορικό ναό της Παναγίας στην Επισκοπή της Δρόπολης

http://ellogosar.blogspot.com/2012/07/blog-post_4877.html

Η ιστορία, οι μύθοι και η σημερινή τραγική κατάσταση (φωτογραφίες)

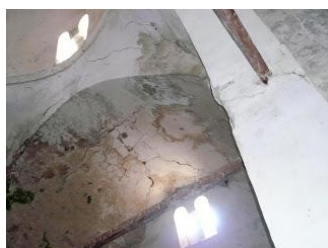

του Παναγιώτη Μπάρκα

Σήμα S.O.S εκπέμπει ένας ακόμα ιστορικός Ναός. Πρόκειται για τον γνωστό Ναό της Παναγίας, νοτιοδυτικά της Άνω Επισκοπής, στο νομό Αργυροκάστρου. Σηματοδοτεί, όχι απλώς την ιστορία, αλλά την ίδια την πορεία της Χριστιανοσύνης στα μέρη μας, το πολιτισμό και την αξιοπρέπεια της ελληνικής μας φυλής.

Πρόκειται για τον Ναό που ταξιδεύει από την αρχαιότητα ανάμεσα στο μύθο και την ιστορία.

Από πολύ καιρό, αλλά ειδικά τα δύο τελευταία χρόνια, ο Ναός της Παναγίας γονάτισε. Ο βυζαντινός Τρούλος έχει κάνει κλήση προς το βουνό. Οι ρωγμές στο εσωτερικό και εξωτερικό των τοιχωμάτων προειδοποιεί ότι τα πρωτοβρόχια του προσεχρή Φθινοπώρου θα σωριάσουν τον Ναό.

Οι νυχτερίδες έχουν φωλιάσει στο ιερό και κάνουν πιο φρικτή την κατάσταση. Τα μαγαρίσματα πάνω στην ιερά τράπεζα, κάποια ιερά σκεύη πεταγμένα στο έδαφος μέσα στη σκόνη, το γκρεμισμένο εικονοστάσι δεν μιλούν μόνο για ιεροσυλία και εγκατάλειψη. Στο δάπεδο λίγα τάματα και κάποια σβησμένα κεριά

κάνουν και πιο τραγική την εικόνα του Ναού. Δεν ξέρεις τι να πιστέψεις.

Έγιναν για να βοηθήσει ο θαυματουργός Ναός τους πιστούς, ή για να σωθεί εκ του ουρανού ο ιστορικός μας Ναός;!

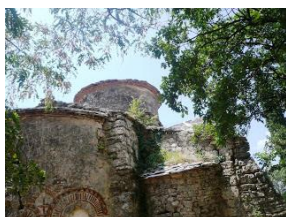
Επιπλέον, άφθονες οι καταστροφές στο πέτρινο τέμπλο και στα παράπλευρα του ιερού. Τα αρχαιολογικά μάρμαρα, έχουν κάνει πόδια.

Δίπλα στο Ναό της Παναγίας διατηρούνταν ένα κομμάτι από τον ιστορικό Μέγα Δρόμο, που εικάζεται ότι αποτελούσε αρτηρία των διαδρόμων από την Εγνατία Οδό, προς την Νικόπολη, αλλά σίγουρα συνέδεε την Αντιγόνεια, την Επισκοπή, το Μοναστήρι της Πέπελης για να φθάσει στη Λεσινίτσα, Δρόβιανη και την ιστορική κοιλάδα της Παύλας. Τα καλντερίμια και η υπόλοιπη υποδομή του Μέγα δρόμου καταστράφηκαν επίσης τα δύο τελευταία χρόνια.

Για τελευταία φορά το ανθρώπινο χέρι επισκεύασε τον αρχαίο Ναό το 1938. Εν καιρώ πολέμου, το 1942 μπήκε το ανώφλι στην εξωτερική σιδερένια πόρτα....

Η ιστορική μνήμη του ναού της Παναγίας της Επισκοπής.

Η ιστορία μιλάει ότι στην Δρυιούπολη πρωτάπλωσε τη σημαία του ο Χριστιανισμός. Μόλις το 429 έστησε εδώ επισκοπικό θρόνο. (Οι μαρτυρίες φέρουν το τότε κέντρο της Δρόπολης στο σημερινό Λέκκη, απέναντι στο Τεπελένι)

Η σημερινή Επισκοπή είναι το δεύτερο γνωστό κέντρο, έδρα της Επισκοπής Δρυιουπόλεως (από το 558-1183). Ιδού και το όνομα του χωριού. Ο Ναός της Παναγιάς, για τον οποίο μιλούμε, έχει άμεση σχέση με την ιστορική και μυθική διαδρομή.

Η επιγραφή αναφέρει ότι είναι χτισμένος επί Βυζαντινού Αυτοκράτορα Αλεξίου Κομνηνού, τον XI αιώνα. Το ιερό του ναού όμως διατηρεί ακόμα την παλαιοχριστιανική του μορφή με έκδηλη την ενσωμάτωση στοιχείων των αρχαίων θεάτρων. (Όχι άσκοπα χρησιμοποιούμε τον όρο αυτό). Πέτρινο είναι και το τέμπλο.

Μια άλλη επιγραφή στο εσωτερικό το ναού μιλάει ότι χτίστηκε το 639 μετά Χριστόν. Τα πολλά κοινά αρχιτεκτονικά χαρακτηριστικά τον συνδέουν άμεσα με τον Ναό της Θεοτόκου του Λαμπόβου, χτισμένου από τον Ιουστινιανό. Τη σημερινή μορφή ο Ναός την πήρε μετά από επανειλημμένες ανακαινίσεις, μέχρι ακόμα το 1938.

Η μυθολογική πορεία του Ναού της Παναγιάς

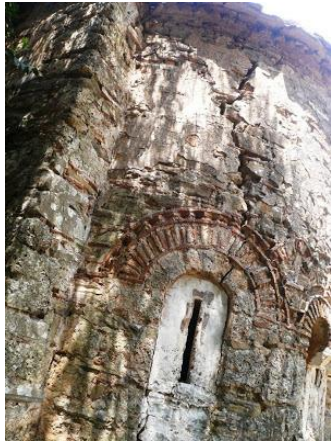

Συμπληρώνει την αρχαία ιστορική πορεία του Ναού. Ο μύθος, λοιπόν, λέει ότι χτίστηκε με λευκές μεγάλες πέτρες, τις οποίες μετέφεραν από τον κάμπο της Δρόπολης γιγαντωμένες γυναίκες με μεγάλα βυζιά που τα έριχναν πίσω από τις πλάτες για να στηρίξουν τα ασήκωτα μάρμαρα. (Η μυθική διήγηση μας παραπέμπει στο θρύλο της Μονοβύζας, η οποία στην λαϊκή παράδοση της Δρόπολης αντιμετωπίζεται θετικά και είναι συνυφασμένη με την φυσιογνωμία της Αργυρώς).

Λέει συγκεκριμένα ο μύθος: «Όταν ο Ναός πλησίαζε στο τέλος, εμφανίστηκε σε πέντε γυναίκες κατάκοπες από το βαρύ φορτίο ο δαίμονας. Τις παραπλάνησε λέγοντας ότι ο Ναός έχει χτιστεί, οπότε δεν χρειάζονταν άλλες πέτρες. Οι γυναίκες πίστεψαν. Ξεφόρτωσαν τις πέτρες - μάρμαρα και πήγαν να θαυμάσουν το ναό. Όταν είδαν ότι δεν είχε τελειώσει κατάλαβαν τι είχε συμβεί και επέστρεψαν να πάρουν τις πέτρες. Μα δεν μπόρεσαν να τις κουνήσουν. Οι άγγελοι τις είχαν κάνει να μένουν ακούνητες. ...Διότι ο διάβολος τις είχε μαγαρίσει. Οπότε δεν επιτρέπονταν να μπουν στο χτίσμα της εκκλησίας. Ακόμα και σήμερα, ισχυρίζεται ο μύθος, οι πέτρες είναι «εκεί» και ο τόπος, χωρίς να προσδιοριστεί με ακρίβεια, τον λένε στα «Πέντε Μάρμαρα».

Ο ίδιος μύθος λέει ότι αργότερα ο ναός γκρεμίστηκε. Οι μάστορες που τον ξαναέχτισαν βρήκαν στα χαλάσματα μάρμαρα με επιγραφές σε άλλη γλώσσα σε «ρωμαϊκή» (!)

Ο Ναός της Παναγιάς της Επισκοπής στο αρχαιολογικό ψηφιδωτό της Δρόπολης.

Δεν χρειάζεται η μυθική αφήγηση για την επιβεβαίωση ότι τα μάρμαρα της κλασικής και ελληνιστικής περιόδου από τον κάμπο της Δρόπολης βρέθηκαν στα χτίσματα του Ναού της Επισκοπής. Είναι ακόμα στα τείχη του και διατηρούν δομικές λειτουργίες στο εσωτερικό του Ναού, ενώ αρκετά βρισκότανε κατάκοιτα στους εσωτερικούς και εξωτερικούς χώρους του.

Το γεγονός, του μύθου από κοινού με την πραγματικότητα έρχεται να επιβεβαιώσει διαπίστωση του γνωστού αλβανού αρχαιολόγου, Μπουντίνα, ο

οποίος αναφέρει ότι οι αρχαιολογικές πέτρες στην κοιλάδα της Δρόπολης και της Ρίζας, από τη Μέλανη, πήραν τον κατήφορο για να χτίσουν την ελληνική πόλη που σήμερα λέγεται Αδριανούπολη. Μετά ανηφόρησαν να χτίσουν την Αντιγόνη. Οι Ρωμαίοι του Αυτοκράτορα Αδριανού, μετά την καταστροφή της Αντιγόνης από τους λεγεώνες του Αιμίλιου Παύλου μαζί με άλλες 70 πόλεις της Ηπείρου, το 167 π.Χ, πήραν τις πέτρες της Αντιγόνης για να χτίσουν πάνω στα ερείπια του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού της Δρόπολης, (Σωφράτικα σήμερα), την Αδριανούπολη. Μετά, σύμφωνα με τον μύθο και την πραγματικότητα (του Ναού της Παναγιάς στην Επισκοπή και της Γέννησης της Θεοτόκου στη Βράχογοραντζή), οι ίδιες πέτρες ανηφόρησαν για να θεμελιώσουν τους πρώτους χριστιανικούς ναούς.

Σύμβολο αντοχής σε περιβάλλον με πληθώρα ερείπια .

Η αντοχή του Ναού της Παναγιάς, δείχνει (συγκριτικά) ότι είναι θρυλική. Σώζεται ακόμα... Η πραγματικότητα γύρω του μιλάει ότι αποτελεί όντως στωική αντίσταση σε πείσμα του χρόνου, των πιστών και των αρμόδιων αρχών για ένα τόσο σημαντικό πολιτιστικό και θρησκευτικό μνημείο. Η κοιλάδα της Δρόπολης, (Δρίνου) λόγω της

πυκνότητας των μοναστηριών και της ιστορικής σημασίας τους για την ορθοδοξία, τα γράμματα και τον ελληνισμό, θεωρείται εύστοχα, ένα δεύτερο «Άγιο Όρος» Αριθμεί 21 μοναστήρια. (11 μόνο στην ευθεία Κοσοβίτσα-Δερβιτσάνη, 6 στη Λιουντζεριά και τέσσερα γύρω από την Μονή της Υψηλής Πέτρας-Τσέπως.)

Είναι όμως το «Άγιο Όρος», υπό εγκατάλειψη και ερείπωση. Ανεπίτρεπτη και ασυγχώρητη η κατάσταση τέτοιων μοναστηριών, όπως της Πέπελης, του Δριάνου, τα φώτα του οποίου έφτασαν μέχρι το Πατριαρχείο, του Σπηλαίου (το οποίο συνεχίζει να παραμένει στάβλος ζώων). Η πλειοψηφία αυτών αποτελούν πολιτιστικά μνημεία και τελούσαν υπό προστασία του κράτους. Τον τελευταίο χρόνο όμως, ο διευθυντής πολιτιστικής κληρονομιάς στο Υπουργείο Πολιτισμού της χώρας, Απολόν Μπάτσιε, δηλώνει κατ' επανάληψη ότι βάση του νόμου τα θρησκευτικά πολιτιστικά μνημεία πρέπει να παραλάβει η ορθόδοξη εκκλησία...!! Όμως η εκκλησία έχει ανασκουμπωθεί στο δικό της οικοδομητικό έργο νέων Ναών, λες και η ορθοδοξία αρχίζει στον τόπο αυτό το 1991

Στο κενό αυτό που επιτρέψαμε έλαβε δράση ομάδα εθελοντών διάσωσης των ορθόδοξων μνημείων που ίδρυσαν Ιταλικοί φορείς μέσω Πανεπιστημίου Αργυροκάστρου. Αλλά εκείνοι απλώς και μόνο καταγράφουν, ή πράττουν για δικούς τους λογαριασμούς και συμφέροντα....

Επίλογος.

Ο γνωστός, ιστορικός Ναός της Παναγιάς της Επισκοπής γονατίζει και κλείνει τον κύκλο του, την χρονιά που στα Τίρανα γίνονται τα θυρανοίξια του μεγαλοπρεπούς καθεδρικού ναού «Ανάσταση του Χριστού». Η ιστορία, οι διαχρονικές αξίες και συνεισφορά του Ναού της Παναγιάς, «υπέρ πίστεως και πατρίδας» είναι ασύγκριτες και δεν χρειάζεται να το πω εγώ με την ταπεινή μου γνώση.

Ωστόσο, ενώ ο Ναός της Επισκοπής με ζωή από 11 μέχρι 16 αιώνες καταρρέει μπροστά στα μάτια όλων μας, στην πόλη Αργυροκάστρου η Ορθόδοξη Ιερά Μητρόπολη κάνει την ημέρα νύχτα, να ολοκληρώσει το σχολικό της συγκρότημα, δίπλα στο νέο ναό της πόλης... Μπορεί κάποιος να θυμηθεί τον Πάτρο Κοσμά, που ο ίδιος συμβολικά «γκρέμιζε» εκκλησίες να φτιάξει σχολεία, τα οποία στο μέλλον θα άνοιγαν περισσότερες εκκλησίες.... Εμείς σχολεία έχουμε. Και η ιστορία θα μας κατακρίνει που επιτρέπουμε να χάνουμε μνημεία με βάρος αιώνων πολιτισμού.

Παναγιώτης Μπάρκας για τον «Βορειοηπειρώτη»

Η επίσκεψη στο Ναό έγινε σήμερα 28.07.2012

Posted by Βορειοηπειρώτης

Κυριακή 29 Ιουλίου -Τετάρτη 01 Αυγούστου 2012
Διάλογος σε σχόλια με την Έφη Σέλλιου σε ανάρτηση του
«Βορειοηπειρώτη» ημερ. Τρίτη, 24 Ιουλίου 2012
«Αρχίζει σήμερα η απογραφή βορειοηπειρωτών από την «Ομόνοια»»

Πόσο ρουφιανοί είστε τελικά; Πόσο Αλβανιαρηδες...;; Πόσο ο κόσμος πρέπει να γυρίζει μόνο γύρω απο σας...;; Που βρίσκετε το κακο ρε καραγκιοζηδες; Το mega δεν είχε πει ότι θα κάνει δικη του απογραφή...;; Τότε ήταν καλη, τώρα σας ξυνιζει...;; Δεν ντρεπεστε να βρίσκετε μονίμως αφορμές για να βρισετε και να κατηγορησετε ανώνυμα; Δηλαδή τι καλύτερο κάνετε απο τους Αλβανούς; Ήσαστε όλοι υπέρμαχοι της συμμετοχής στην απογραφή έκτρωμα του αλβανικού κράτους και δεν σας ικανοποιεί η απογραφή της ΟΜΟΝΟΙΑΣ; Τι να σας πω ρε αδέρφια, είστε ειλικρινα για γέλια και για κλάματα. Μπράβο σε όλους μας, ξεφτιλιζομαστε μαγκοσμιως με την εμπάθεια μας και λογικο είναι να μην μας πάρει κανεις ποτε στα σοβαρά. Και μην μου αρχισετε πάλι τα μα και τα μου, πριν αρχισετε να βρίζετε σκεφτείτε τι κάνει ο καθένας απο μας για την ερημη την πατρίδα. Καλές διακοπές σε όλους . Εφη

[29 Ιουλίου 2012 - 5:45 π.μ.](#)

Παναγιώτης Μπάρκας είπε...

Έφη,
Κατέβασε λίγο τις φωνές και μετά θα είναι ευπρόσδεκτες και ευχές για καλές διακοπές. Δε θέλω να κοντραριστώ μαζί σου. Απλώς να σου εξηγήσω γιατί δε θέλω και εσύ παρασύρεσαι και να παρασύρεις και άλλους. Πρώτο. Δεν πρόκειται για απογραφή πληθυσμού (Βορειοηπειρωτικού ελληνισμού) με την επίσημη σημασία και όπως προβλέπει επιστημονικά και διοικητικά ο όρος, αλλά για καταγραφή (με την έννοια δημιουργίας βάση δεδομένων). Το θέμα δεν πρέπει να το πολιτικοποιούμε. Αν και το ΜΕΓΑ, ή οποιοσδήποτε άλλος μίλησε για διεξαγωγή αυτόνομης απογραφής, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μόνο μια πατάτα νερόβραστη. Η δημιουργία βάσης δεδομένων για τον ελληνισμό της βορείου Ηπείρου είναι ευπρόσδεκτη και εθνικό έργο. Όμως δεν βλέπουμε κάτι τέτοιο. Απεναντίας.

Για το αληθές του λόγου σου λέω ότι η ιδέα για δημιουργία βάσης δεδομένων του βορειοηπειρωτικού ελληνισμού, δόθηκε στο Ντούλε μόλις ανέλαβε τα ινία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ το 1998. Υπήρχε και υπάρχει και χαρτογραφημένο πρόγραμμα στόχων της πρότασης. Ήταν, αν θέλεις πολύ πλούσιο και πιο εμπειριστατωμένο. Περιείχε δημογραφικά, οικονομικά, πολιτιστικά, ιστορικά κλπ στοιχεία. Η βάση αυτή θα αποτελούσε τους προσανατολισμούς κατάρτισης καθιέρωσης πολιτικής για την ΟΜΟΝΟΙΑ και τον ελληνισμό της Βορείου Ηπείρου. Ο Ντούλες αθέτησε και απέρριψε την πρόταση αυτή. Και από τότε εκείνο που επιδίωξε ήταν να αφήσει την ε.ε. μειονότητα χωρίς μνήμη, ιστορική και επί του παρόντος.... Για να σβήσει ασφαλώς και το μέλλον.... Όπως και αποδείχτηκε.

Μη χαλάς τώρα εσύ το όνομά σου με την κοροϊδία του Ντούλε. Διότι μη μπερδεύεις την απογραφή πληθυσμού ή του Βορειοηπειρωτικού Ελληνισμού,

όπως προβλέπει επιστημονικά και αντικειμενικά ο όρος, με την καταγραφή του Ντούλε. Ο Ντούλες παίζει με τους όρους απογραφή-καταγραφή και το κάνει επίτηδες.

Η θέση που πήρε για αποχή στην επίσημη αλβανική απογραφή το 2011 τον εξοστράκισε πολιτικά και εθνικά όσο ποτέ άλλοτε.

Ο Ντούλες, Έφφ θα έπρεπε να μετείχε στην απογραφή και μετά θα είχε κάθε δικαίωμα να διαμαρτύρονταν ή να προσέφευγε στα δικαστήρια και τους διεθνείς οργανισμούς. Ο ισχυρισμός του για δήθεν επιβολή προστίματος σε όποιον αυτοπροσδιορίζονταν Έλληνας χωρίς να ήταν πρώτα γραμμένος στα ληξιαρχεία, δεν επιβεβαιώθηκε σε καμιά περίπτωση. (!!) Σε περίπτωση συμμετοχής θα καταφέρναμε να καταγράφαμε για πρώτη φορά επίσημα (έστω και σε μικρά νούμερα) ελληνική κοινότητα στην Κορυτσά, στη Χιμάρα, στην Αυλώνα. Αυτό θα ήταν ιστορικής σημασίας γεγονός. Ποιος θα με πείσει εμένα ότι δεν το έκανε εσκεμμένα ο Ντούλες, όταν τα στοιχεία που έδινε ο Γενικός Πρόξενος της Ελλάδας στην Κορυτσά, κ Καμαρινός, μιλούσαν για μια κοινότητα 30 χιλιάδων ελληνόβλαχων εκεί;!!

Από την άλλη δεν αληθεύει ότι ο διεθνής παράγοντας δεν αναγνώρισε την απογραφή. Οι παρατηρήσεις του αφορούν την επόμενη απογραφή μετά από 10 χρόνια. Τώρα ποιος και πώς θα αντιμετωπίσει τις συνέπειες σε όλους τους τομείς και επίπεδα του βίου και ύπαρξης του Ελληνισμού στην Αλβανία με τα μηδαμινά νούμερα που θα προκύψουν;!! (Κι αυτό διότι η ΟΜΟΝΟΙΑ πραχτικά μετείχε στην απογραφή, εφόσον όλες οι επιτροπές που απαρτιζόνταν από άτομα τοποθετημένα από την ΟΜΟΝΟΙΑ λειτούργησαν κανονικά)

Εδώ προκύπτει και το άλλο θέμα, αυτό της συνεργασίας και εύρεσης κοινής γλώσσας μεταξύ των ενεργών παραγόντων στην ε.ε. μειονότητα, ειδικά για τέτοιου είδους εθνικών θεμάτων, ιστορικής σημασίας. Για μένα είναι σφόδρα καταδικαστέο το γεγονός ότι χρησιμοποιούμε τέτοιου είδους καταστάσεις για την εξουδετέρωση των πολιτικών αντιπάλων, αξιοποιούμενοι τη θέση ισχύος στην Αθήνα.

Αυτό Έφφ, όπως και παρόμοιες πράξεις δε σημαίνει εμπάθεια κατά συγκεκριμένων προσώπων...!!!

Τώρα για να ανασκευάσει ο Ντούλες έστω και λίγο την ιστορική, πολιτική και εθνική γκάφα μπερδεύει σκοπίμως τους όρους απογραφή με καταγραφή (με την έννοια δημιουργίας βάσης δεδομένων για την ε.ε.μειονότητα).

Μια απογραφή πληθυσμού σύμφωνα με το επίσημο περιεχόμενο του όρου, το γνωρίζει πολύ καλά πρώτος ο Ντούλες ότι είναι άτοπο, άστοχο και ανώφελο.

Γι' αυτό και κάνει επίσης σκοπίμως το άλλο μπέρδεμα, την καταγραφή, - δημιουργία βάσης δεδομένων, - με ένα ερωτηματολόγιο που δεν έχει καμιά σχέση, ούτε με την απογραφή, ούτε με την καταγραφή και την δημιουργία βάσης δεδομένων.

Θα ήταν ευχής έργου να είχαμε μια τέτοια προσπάθεια. Η Βάση δεδομένων θέλει πολύ χρόνο, αφοσίωση από ειδικευμένους (απολιτικοποιημένους) ανθρώπους, συνεχή εμπλουτισμό, εκδόσεις, προβολή, ένα πραγματικό εθνικό, πολιτιστικό, πολιτικό έργο βάση του οποίου θα καταρτίζαμε την πολιτική και εθνική μας στρατηγική. Αλλά δυστυχώς δεν υπάρχει καμιά τέτοια πρόθεση, από το Ντούλε και την ΟΜΟΝΟΙΑ αγαπητή Έφφ

[30 Ιουλίου 2012 - 4:06 π.μ.](#)

Παναγιώτη, θα απαντήσω σε σένα μόνο γιατί δεν έχω καμία διάθεση καλοκαιριάτικα να ασχολούμαι με ανώνυμες ανορθόγραφες αηδιούλες. Έχω πει πολλές φορές πως εκτιμώ την εμπειριστατωμένη σου άποψη αλλά θεωρώ πως καθοδηγείται πολλές φορές από εμπάθεια προς συγκεκριμένα πρόσωπα. Ούτως ή άλλως αυτό είναι Βορειοηπειρωτικό χαρακτηριστικό που μας κάνει πάντα να βλέπουμε το δέντρο και να χάνουμε το δάσος. Η απόφαση της ΟΜΟΝΟΙΑΣ να απέχει της Αλβανικής απογραφής είναι ηθικά και ιστορικά ολόσωστη και έρχεται να το επιβεβαιώσει αυτό και η έκθεση του Συμβουλίου της Ευρώπης. Σε όλες τις άλλες εκθέσεις για τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων γινόταν αναφορά στις καταγγελίες της ΟΜΟΝΟΙΑΣ και γενικά της μειονότητας ενώ σε αυτή την έκθεση είναι ξεκάθαρη η θέση του Συμβουλίου που παροτρύνει να μην αναγνωριστεί η συγκεκριμένη απογραφή. Σε αυτό το σημείο θα αναφερθώ σε παλιότερα σχόλια όλως σας που λέγατε πως η απογραφή γινόταν με Ευρωπαϊκές προδιαγραφές, πως η ΟΜΟΝΟΙΑ θα ξεφτιλιστεί και όλοι θα την αναγνωρίσουν. ΚΑΝΑΤΕ ΛΑΘΟΣ λοιπόν και το να συνεχίζετε να υποστηρίζετε την αλβανική προπαγάνδα , βγάζοντας ηλίθιους ακόμα και τους Ευρωπαίους, δεν τιμά κανέναν.

Πάμε τώρα στην απογραφή της ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Είθισται σε όλες τις μειονότητες του κόσμου να χρησιμοποιούνται δυο νούμερα. Το ένα νούμερο είναι αυτό που δηλώνουν οι κυβερνήσεις και το άλλο αυτό που υποστηρίζουν οι μειονότητες. Καλώς ή κακώς, εμείς μέχρι σήμερα δεν είχαμε τέτοιο νούμερο. Απογραφή έχει δικαίωμα να κάνει μόνον κάποιο κράτος για τη συλλογή δημογραφικών και άλλων στοιχείων. Καταγραφή όμως πληθυσμού, μέτρηση δηλαδή για το πόσοι είμαστε δεν απαγορεύεται από κανέναν και από τίποτα. Είναι ο καιρός να έχουμε και εμείς ως Ελληνική μειονότητα της Αλβανίας ένα νούμερο και μια χαρτογράφηση για τον πληθυσμό μας. Σαφώς και το Αλβανικό κράτος δεν θα αναγνωρίσει αυτό το αποτέλεσμα και τα νούμερα δεν θα μπορούν να χρησιμοποιηθούν για τις διοικητικές δομές του κράτους. Είναι όμως αδιαμφισβήτητα ένα μέσο πίεσης για να αποφασίσει η Αλβανία να κάνει κάποια στιγμή μια απογραφή της προκοπής. Και είναι και ένα νούμερο που θα χρησιμοποιείται και στην Ευρώπη , πάλι ως μέσο πίεσης διεκδίκησης δικαιωμάτων από το Αλβανικό κράτος. Και αυτό δεν μπορεί να στο απαγορεύσει κανείς. Ούτως ή άλλως κανείς δεν αναγνωρίζει ούτε την επίσημη απογραφή του Αλβανικού κράτους.

Σε αυτό το πλαίσιο δεν μπορώ να καταλάβω καμία φωνή αντίδρασης σε αυτή την ιστορική πρωτοβουλία. Η ΟΜΟΝΟΙΑ είναι αναγνωρισμένη ως ο μόνος φορέας εκπροσώπησης της Ελληνικής Μειονότητας στην Αλβανία (και δεν μιλάω για πολιτικό φορέα). Ας αφήσουμε λοιπόν στην άκρη τις πολιτικές σποτιμότητες (που ούτως ή άλλως δεν έχουν καμία σχέση με το γεγονός) και ας συστρατευτούμε. Αν κάποιος θεωρεί ότι δεν γίνεται σωστά ας κάνει τις προτάσεις του. Δεν του το απαγορεύει κανείς. Αν περιορίζεται απλά στο να βρίζει και να κάνει τη βρώμικη δουλειά των Αλβανών (γιατί δεν χρειάζεται να αμφισβητήσουν οι Αλβανοί αυτήν την καταγραφή, το κάνουμε μόνοι μας και εκείνοι τρίβουν τα χέρια τους) τότε συγνώμη αλλά δεν βρίσκω καμία δικαιολογία να μην τους χαρακτηρίσω αυτούς ρουφιάνους και προδότες. Άλλωστε μια χαρά τη δουλειά των Αλβανών κάνουν. Ειλικρινά ας μου εξηγήσει ένας λογικός άνθρωπος πως είναι δυνατόν να μην σχολιάζω έτσι κάποιον που είναι υπέρμαχος της συμμετοχής σε μια αλβανική

απογραφή που έχει καταγγεληθεί από την Ευρώπη και απ την άλλη κατακρίνει και βγάζει άκυρη μια απογραφή που κάνει η ίδια του η κοινότητα? Εδώ βλέπω και ανώνυμα σχόλια που λένε πως η καταγραφή θα είναι στημένη. Δηλαδή αν δεν είσαι ρουφιάνος όταν το λες αυτό, τι είσαι...??? Τι χειρότερο δηλαδή θα πει ένας Τσάμης ή ένας Κουκεζίς..??? Έτσι έχουν τα γεγονότα Παναγιώτη, και τα μα και τα μου είναι απλά δικαιολογίες γιατί κανείς από τους πολέμιους της δεν μπορεί να αναγνωρίσει ότι μέσα σε όλα της τα λάθη, η ΟΜΟΝΟΙΑ κάνει μια ιστορική κίνηση. Ας ξεκολλήσουμε, τα πράγματα στην ΟΜΟΝΟΙΑ θα αλλάξουν αργά ή γρήγορα, τα πρόσωπα έρχονται και παρέρχονται. Οι ιστορικές μας ευθύνες όμως είναι πέρα από πρόσωπα και οτιδήποτε άλλο ειπωθεί είναι δικαιολογία. Έφη

[1 Αυγούστου 2012 7:18 π.μ.](#)

Παρασκευή, 3 Αυγούστου 2012

Π. Μπάρκας: Χρειάζεται κάθαρση της ΟΜΟΝΟΙΑΣ από κάποια πρόσωπα για να απεγκλωβιστεί η ΕΕΜ από την εσωστρέφεια, διάσπαση και ανούσια αντιπαράθεση

http://borioirotis.blogspot.com/2012/08/blog-post_9805.html

Πρόσφατα, με πηγή το ΥΠΕΞ στην Ελλάδα και όχι μόνο κυκλοφόρησε η είδηση ότι οι μουσουλμάνοι της Θράκης, μιμούμενοι την ΟΜΟΝΟΙΑ, ισχυρίζονται δική τους απογραφή με άσκηση του δικαιώματος αυτοπροσδιορισμού. Δεν είναι η πρώτη φορά που οι μουσουλμάνοι της Θράκης αντιδρούν «εθνικά» με σημείο αναφοράς διεκδίκησης δικαιωμάτων από την ε.ε. μειονότητα στην Αλβανία. Όπως δεν είναι η πρώτη φορά, που το ΥΠΕΞ στην Αθήνα προσαρμόζει την πολιτική της για την ε.ε. μειονότητα με γνώμονα τις πιθανές αντιδράσεις στην Θράκη. Εντούτοις όμως, με βάση την αρχή της αμοιβαιότητας, γνωστά κέντρα δημιουργούν ανύπαρκτα αντίβαρα στα συμφέροντα της ε.ε. μειονότητας στην Αλβανία. Η Αθήνα για να αποτρέψει τους ισχυρισμούς τους και για να μη έχει επιπλέον εθνικά προβλήματα, βουλιάζει το δικαίωμα διεκδίκησης από μέρος της ε.ε. μειονότητας στην Αλβανία, Επιτρέπει να διαλυθεί το εθνικό θέμα του Βορειοηπειρωτικού Ελληνισμού.

Η συγκεκριμένη αναφορά γίνεται ως επισήμανση ότι η απογραφή-καταγραφή της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, θα μπει στο ράφι, αν ήδη δεν έχει μπει. Θα είναι όμως ευεργετική για την ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Η ανικανότητάς της να αναλάβει εθνικές ευθύνες θα έχει την κάλυψη της Αθήνας. Ταυτόχρονα θα έχει ένα επί πλέον επιχείρημα να λέει στην Αθήνα ότι είναι ο καλύτερος υπάκουος συνομιλητής της. Ασφαλώς, στο εσωτερικό της ε.ε. μειονότητας, η ηγεσία της ΟΜ. θα «εντοπίσει» εχθρούς και προδότες μεταξύ των Ελλήνων, που την εμπόδισαν να «διενεργήσει» κατ' αυτήν «ένα μείζον εθνικό θέμα» !!! Στο σημείο αυτό χρειάζεται ερμηνεύσουμε ξανά κάποια πράγματα.

Δεν απαλείφεται με λόγια η εθνική ευθύνη της ηγεσίας της ΟΜ για την αποχή στην απογραφή 2011

Υποστηρικτές της ηγεσίας της ΟΜΟΝΟΙΑΣ για να δικαιολογήσουν την ιστορική εθνική γκάφα της με την αδικαιολόγητη αποχή από την απογραφή του 2011, επικαλούνται την έκθεση του Συμβουλίου της Ευρώπης.

α.- Η έκθεση αναφέρεται σε παρατυπίες κατά τη διεξαγωγή της απογραφής και όχι σε ό, τι αφορά την υποδομή και κυρίως το ερωτηματολόγιο. Επίσης επιβεβαιώθηκε ότι δεν ευσταθεί ο ισχυρισμός του Ντούλε για ποινική δίωξη σε περίπτωση που δηλώσεις διαφορετική εθνικότητα από την αναγραφόμενη στα μητρώα. (Το επιχείρημα ήταν βασικό για την «προτροπή» σε αποχή.) Λχ. κανείς από τις μερικές χιλιάδες Έλληνες στην Κορυτσά, που δήλωσαν ότι είναι Έλληνες, ενώ στα Αλβανικά μητρώα είναι καταγεγραμμένοι ως Αλβανοί, δεν τιμωρήθηκε.

β.- Η αποχή, με αρχή την προκατάληψη, από μέρος της ηγεσίας της ΟΜ, μας αφαιρέσει το δικαίωμα να διεκδικήσουμε παραβίαση δικαιωμάτων στη διαδικασία απογραφής. Ήδη η έκθεση δεν κάνει καμιά αναφορά, ούτε στην ΟΜ. (Πάνε χρόνια πλέον που οι διεθνείς οργανισμοί δεν αναφέρονται πλέον στην ΟΜΟΝΟΙΑ για τα δικαιώματα της ε.ε.μ.)

γ.- Χάσαμε μια ιστορική ευκαιρία. Αν δεν πετυχαίναμε τα νούμερα που έχουμε στην απογραφή, σίγουρα θα πετυχαίναμε δύο άλλα σημαντικά πράγματα. Την πραγματική γεωγραφία της ε.ε.μ στην αλβανική επικράτεια και

το άλλο αφορά τις μερικές κατηγορίες Ελλήνων (επίπεδα-διαστρωματώσεις) και όχι μόνο την κατηγορία των Ελλήνων στα 100 χωριά.

δ.- Η αποχή της ηγεσίας της ΟΜ, δεν επικροτήθηκε από κάποιον διεθνή οργανισμό. Μάλιστα ούτε από το ΥΠΕΞ στην Ελλάδα. Ήταν αποτέλεσμα της προκατάληψης του Ντούλε ότι οι Αλβανοί δεν θα διενεργήσουν σωστή απογραφή, η οποία αξιοποιήθηκε για να δικαιολογηθεί η εθνική ανευθυνότητα και ανικανότητα για να ανταποκριθεί σε τόσα καίρια σημαντικά εθνικά ζητήματα.

Η ισχυριζόμενη απογραφή- καταγραφή της ΟΜ. ένα επιπλέον πλήγμα

Ασφαλώς, είναι εθνική υποχρέωση ώστε κάθε εθνική, πολιτιστική και κοινωνική ομάδα να έχει τη δική της βάση δεδομένων, η οποία δεν είναι απλώς δημογραφική, αλλά και πολιτιστική, και οικονομική, και ιστορική, και προσωπικοτήτων και λοιπών αναλύσεων και μελετών. Βάση αυτών καταρτίζει στη συνέχεια την πολιτική και εθνική στρατηγική και διεκδικήσεις προς το κράτος στο οποίο εντάσσεται. Σε μια πρώτη φάση η βάση δεδομένων προϋποθέτει τη συλλογή στοιχείων, την ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ αυτών.

Αυτό προκύπτει ότι «υποδείχτηκε» στην ΟΜ. Όμως τι συνέβη. Για να ανατρέψει τις ευθύνες σχετικά με τη γκάφα της αποχής στην περυσινή απογραφή και για να καρπωθεί από πάνω εθνικούς επαίνους, ταύτισε την καταγραφή στοιχείων με την δήθεν ανεξάρτητη απογραφή.

Η ηγεσία της ΟΜ, μπλοφάρει.

Πρώτο. Η ιδέα για την δημιουργία βάσης δεδομένων για την ε.ε.μ προτάθηκε στο Ντούλε πριν και μετά από την πρώτη εκλογή του ως πρόεδρος της ΟΜ, το 1998. Αποτέλεσε ένα από τους όρους συνεργασίας μαζί του και ασφαλώς, ένας από τους λόγους αποχώρησης από την ΟΜΟΝΟΙΑ το 1999-2000. (Το επισημαίνω αυτό για να αποτρέψω οποιαδήποτε εντύπωση ότι η κριτική μου ξεκινά από προσωπικές εμπάθειες).

Υπάρχει χαρτογραφημένο πρόγραμμα στόχων της πρότασης. Περιείχε δημογραφικά, οικονομικά, πολιτιστικά, ιστορικά κλπ στοιχεία. Ο Ντούλες αθέτησε και απέρριψε την πρόταση. Υπάρχουν ωστόσο στοιχεία που επιβεβαιώνουν ότι ο Ντούλες είχε και για το θέμα αυτό εντεταλμένη αποστολή. Το επιβεβαίωσε η μετέπειτα δράση του. Άφησε την ε.ε.μ χωρίς μνήμη, ιστορική και επί του παρόντος.... Για να σβήσει ασφαλώς και το μέλλον.....

Όχι μόνο τόσο. Ο Ντούλες δεν στήριξε καμιά προσπάθεια, ατομική ή ομαδική για την συγγραφή βιβλίων, χρονικών, λευκωμάτων, επαναφοράς στη δημοσιότητα εξαφανισμένων βιβλίων και προσωπικοτήτων που σχετίζονται με τον τόπο μας. Συνέβαλε στο κλείσιμο των εφημερίδων και των λοιπών ΜΜΕ, εκδίωξε ανθρώπους των γραμμάτων, δασκάλους κλπ.

Πώς μπορεί τώρα αυτός ο άνθρωπος, να ισχυρίζεται ότι θα κάνει απογραφή ή καταγραφή της ε.ε.μ. (!!!) Άρα, γιατί πρέπει να ζητούμε αλλού τους προδότες και ρουφιάνους;!!

Δεύτερο. Ασφαλώς και δεν έχουμε καμιά διάθεση να κάνουμε το παιχνίδι των Αλβανών. Είμαστε ωστόσο αναγκασμένοι να συνδιαλλαχτούμε μαζί τους χωρίς να χάνουμε από μπροστά τον εθνικό μας στόχο. Η ταχτική «απόρριψης» σημαίνει απομόνωση, εξοβελισμό του εαυτού σου. Σε όλη αυτή την περίοδο, η ηγεσία της ΟΜ, όπως και κάθε άλλος φορέας, θα μπορούσε να βγάλει προς τα έξω στοιχεία που δείχνουν το μέγεθος, το βάρος και την ευρωστία της ε.ε.μ στην Αλβανία, χωρίς να περιμένει κρατικές διενέργειες.

Πχ. Δημογραφικά. Αρκούν τα στοιχεία του Χότζα για να αποτρέψουμε κάθε σημερινό αλβανικό ισχυρισμό. Από τη σύγκριση απογραφών του Χότζα επιβεβαιώνεται ότι οι Έλληνες μειονοτικοί που αναγνώρισε το καθεστώς, (μη περιλαμβάνοντας τη Χιμάρα, Κορυτσά και άλλες περιοχές, όπως και τους ελληνοβλάχους) ξεπερνούν τις 120 χιλιάδες.

Θα μπορούσε η ηγεσία της ΟΜ. να μετάφραζε μερικά από τις εκατοντάδες βιβλία που μιλούν για την ιστορία και τον πολιτισμό μας, κλπ. Εκείνο που έκανε ήταν η βράβευση μεταφραστών αλβανικών βιβλίων που λένε ότι τα σύνορα της Αλβανίας είναι μέχρι την Πρέβεζα.

Τρίτο. Η εμπειρία, τα στοιχεία, οι συγκυρίες, τον ποίον της ηγεσίας της ΟΜ, επιβεβαιώνουν ότι η προσπάθειά της εσκεμμένα θα αστοχήσει. Δείγμα γραφής το ερωτηματολόγιο, το οποίο δεν ξεπερνάει τα όρια του ερασιτεχνισμού.

Δεν θέλω εδώ να αναφερθώ στις κακόβουλες φωνές που ενώνουν την κριτική τους εναντίον της, ξεκινώντας από κακές προθέσεις. Θέλω όμως να αναφερθώ σε όλους εκείνους που πιθανόν να μη μπορούν να προβούν σε αναλύσεις, αλλά φωνάζουν και αντιδρούν επειδή έχουν την αίσθηση ότι ξανά κάτι κακό μαγειρεύεται. Και δεν έχουν άδικο. Αν λάβουμε υπόψη μας ότι δεν θα έχουμε κανένα αποτέλεσμα και αν προσέξουμε τις αντιδράσεις και πιέσεις ξένων παραγόντων προς την Αθήνα, με αφορμή την κίνηση στο κενό της ΟΜ., σίγουρα θα έχουμε μια νέα εθνική απώλεια. Οι εξελίξεις δείχνουν ότι η νέα αυτή εξέλιξη συνδράμει ώστε στο εσωτερικό της η ε.ε.μ παραμένει εγκλωβισμένη στην εσωστρέφεια, διάσπαση και αντιπαράθεση. Ενώ η ηγεσία της ΟΜ και τα φερέφωνα της ζητούν να εξαγάγουν αλλού τις δικές τους εθνικές ευθύνες.

Τέταρτο. Η συγκεκριμένη ηγεσία, τουλάχιστον αυτή τη φορά, είχε τη χρυσή ευκαιρία να αποκαταστήσει εσωτερικό διάλογο. Να δείξει πραγματικά ότι τα εθνικά στέκουν πάνω από τις προσωπικές τους φιλοδοξίες. Δεν το έκανε! Προκάλεσε στο μέγιστο δυνατό την καχυποψία, την αμφισβήτηση, την κόντρα. Το να καλείς για συνεργασία επί του τετελεσμένου γεγονότος, ή μετά εορτής, αυτό μοιάζει περισσότερο από κοροϊδία. Είναι ειρωνεία που ευτυχώς δεν περνάει άλλο.

Συμφωνώ απολύτως με εκείνους που θέλουν να ξεχωρίζουν την ΟΜΟΝΟΙΑ από τα ηγετικά πρόσωπα, όπως και με την άποψη ότι τα τελευταία «έρχονται και παρέρχονται». Οι ιστορικές ευθύνες όμως απαιτούν την κάθαρση της ΟΜΟΝΟΙΑΣ από τα συγκεκριμένα ηγετικά πρόσωπα. Μάλιστα είναι πολύ αργά. Ήδη έχουν κάνει ανεπανόρθωτη εθνική ζημιά. Οτιδήποτε άλλο ειπωθεί είναι δικαιολογία ΤΕΛΟΣ

Του Παναγιώτη Μπάρκα για το Βορειοηπειρώτη

Αργυρόκαστρο 03.08.2012

Posted by Βορειοηπειρώτης

Πέμπτη, 9 Αυγούστου 2012

Το κόμμα των Βλάχων της Αλβανίας επιδοτείται από τη Ρουμανία

Του Παναγιώτη Μπάρκα

[https://ellas2.wordpress.com/2012/08/11/h-](https://ellas2.wordpress.com/2012/08/11/h-%CF%81%CE%BF%CF%85%CE%BC%CE%B1%CE%BD%CE%AF%CE%B1-%CF%83%CF%84%CF%81%CE%B1%CF%84%CE%BF%CE%BB%CE%BF%CE%B3%CE%B5%CE%AF-%CE%B2%CE%BB%CE%B1%CF%87%CF%8C%CF%86%CF%89%CE%BD%CE%BF%CF%85%CF%82-%CF%84%CE%B7/)

[%CF%81%CE%BF%CF%85%CE%BC%CE%B1%CE%BD%CE%AF%CE%B1-%CF%83%CF%84%CF%81%CE%B1%CF%84%CE%BF%CE%BB%CE%BF%CE%B3%CE%B5%CE%AF-](https://ellas2.wordpress.com/2012/08/11/h-%CF%81%CE%BF%CF%85%CE%BC%CE%B1%CE%BD%CE%AF%CE%B1-%CF%83%CF%84%CF%81%CE%B1%CF%84%CE%BF%CE%BB%CE%BF%CE%B3%CE%B5%CE%AF-%CE%B2%CE%BB%CE%B1%CF%87%CF%8C%CF%86%CF%89%CE%BD%CE%BF%CF%85%CF%82-%CF%84%CE%B7/)

[%CE%B2%CE%BB%CE%B1%CF%87%CF%8C%CF%86%CF%89%CE%BD%CE%BF%CF%85%CF%82-%CF%84%CE%B7/](https://ellas2.wordpress.com/2012/08/11/h-%CF%81%CE%BF%CF%85%CE%BC%CE%B1%CE%BD%CE%AF%CE%B1-%CF%83%CF%84%CF%81%CE%B1%CF%84%CE%BF%CE%BB%CE%BF%CE%B3%CE%B5%CE%AF-%CE%B2%CE%BB%CE%B1%CF%87%CF%8C%CF%86%CF%89%CE%BD%CE%BF%CF%85%CF%82-%CF%84%CE%B7/)

http://borioirotis.blogspot.com/2012/08/blog-post_1377.html

- Μέλη τους, και κάτοχοι ελληνικής ταυτότητας!!!

- Την ώρα που τα ελληνικά ΜΜΕ στη Βόρειο Ήπειρο είναι ανύπαρκτα οι ρουμάνοι εκπαιδεύουν βλάχους για εκπομπές σε αλβανικά μέσα.

Χωριό Αντώνη Πότση, 8χλμ απο το Αργυρόκαστρο

Ο **Βαλεντίνο Μουστάκα**, πρόεδρος του Κόμματος **Συμμαχία για**

Ευρωπαϊκή Ισοτιμία και Δικαιοσύνη των Βλάχων που

ιδρύθηκε 02.02.2012, καθώς και άλλα ηγετικά στελέχη του Κόμματος, ήταν

την προηγούμενη Πέμπτη και Παρασκευή στο χωριών των Βλάχων **Αντώνη**

Πότση στο Αργυρόκαστρο. Πριν 15 μέρες ίδρυσαν εδώ το παράρτημα του

κόμματος με πρόεδρο τον **Ζήσω Γκότση**. Στους Αγίους Σαράντα η ίδρυση

του παραρτήματος του ίδιου Κόμματος έχει προηγηθεί με πρόεδρο

τον **Βασίλη Μπακάλη**. Οι διοργανωτές δεν έκρυψαν ότι πίσω από την

κίνηση αυτή είναι η Ρουμανία.

Στο Αντώνη Πότση ήταν σε εορταστική εκδήλωση για την ίδρυση εκπομπής

στα Βλάχικα στον τοπικό κρατικό τηλεοπτικό σταθμό Αργυροκάστρου.

Παρευρέθηκαν περίπου 60-70 άτομα κυρίως από το χωριό Αντώνη

Πότση. Στη συντριπτική πλειοψηφία ο καθένας απ' αυτούς έχει

προμηθευτεί την ελληνική ταυτότητα.

Στην τοπική κρατική τηλεόραση και ραδιόφωνο έχει καθιερωθεί επίσημα ο

χρόνος και η μέρα μετάδοσης της εκπομπής. Θα είναι όπως και η ελληνική

μισή ώρα τη βδομάδα. Θα είναι στη βλάχικη και θα αφορά τη ζωή, της

παραδόσεις, την πολιτιστική κληρονομιά της κοινότητας των Βλάχων στην

ευρύτερη περιοχή. Το τιμ της εκπομπής βρίσκεται ήδη στη Ρουμανία για να

εξειδικευτεί τόσο τεχνικά όσο και γλωσσικά.

Οι ομιλητές στην εκδήλωση, όπως και σε παλιότερες δημόσιες

εμφανίσεις, επεσήμαναν ότι διεκδικούν την καθιέρωση από

πολιτιστική σε εθνική μειονότητα, υπό την κηδεμονία της Ρουμανίας.

Στο πλαίσιο του βασικού αυτού στόχου του νέου κόμματος, η διατήρηση της γλώσσας και του πολιτισμού των Βλάχων, οι ομιλητές στη συνάντηση του Αντώνη Πότση επισήμαναν τη σημασία ίδρυσης ταχτικού σχολείου βλάχικης γλώσσας στο ίδιο χωριό. Επίσης ανέφεραν ότι και η λειτουργία σε εκκλησίες των Βλάχων θα γίνονται στη Βλάχικη γλώσσα και ούτε στην Αλβανική, ούτε στην Ελληνική.

Όντως η λειτουργία στην εκδήλωση του Αντώνη Πότση έγινε σε βλάχικη γλώσσα.

Πότε στο προσκήνιο και πότε στο παρασκήνιο στελέχη του κόμματος του Μουστάκα, (ο οποίος κάποτε λεγόταν Μουζάκας) αναφέρουν ότι το μοντέλο της δράσης τους στηρίζεται στην ανανέωση της παλιάς συμμαχίας, (τέλη ΧΙΧ- αρχές ΧΧ αιώνα) ανάμεσα σε Ιταλία, Αυστροουγγαρία, Ρουμανία και προτεσταντών για ένωση του Βλάχικου στοιχείου με το Αλβανικό με αιχμή του δόρατος τον Ελληνισμό στην περιοχή.

Παναγιώτης Μπάρκας για Βορειοηπειρώτη Αργυρόκαστρο 07.08.2012

Αξιοσημείωτη είναι η παρουσία στην εκδήλωση κληρικού της Ιεράς Μητρόπολης Αργυρόκαστρο που ωφελήθηκε ποικιλότροπος από το ελληνικό κράτος ως ομογενής αλλά και συνεργάτες του Έπαρχου Οντριάς με το συνδυασμό του ΚΕΑΔ Γ. Ζαρκαλή.

Η «Ομόνοια» έχει τη δική της ευθύνη για το γεγονός ότι ελληνόβλαχοι είναι αποστασιωμένοι από τα μειονοτικά αλλά όχι τη μεγαλύτερη. Με πρόταση του Βασίλη Μπολάνου, ζητήθηκε από όλους τους αιρετούς βλάχους να συμμετέχουν στην Ένωση Ελλήνων Επαρχών και Δημάρχων, κανένας όμως δεν δέχτηκε, γιατί μάλλον τον ελληνισμό τον έχουν μόνο για την Ελλάδα ενώ στην Αλβανία δεν τους βολεύει να τους θεωρούν έλληνες!

Οι κοινότητα των Βλάχων της Βορείου Ηπείρου είναι περήφανη για το λίκνο του ελληνισμού που είναι η Μοσχόπολη αλλά και γιατί έβγαλε τους περισσότερους εθνικούς ευεργέτες και σπουδαίες προσωπικότητες όπως τον Αρσάκη, το Σίνα, τον Ζάππα κ.α. Είναι δικαίωμα του καθενός να πιστεύει και να ανήκει όπου θέλει, δεν μπορούμε να κάνουμε κανέναν να αισθανθούν έλληνας με το ζόρι, ούτε να έχουμε μια «επιδοτούμενη μειονότητα», ως μέλη όμως της ίδιας κοινότητας, εκφράζομαι την απογοήτευση για την μειοψηφία (όπως θέλουμε να πιστεύουμε) εκείνων των βλάχων που επιβεβαιώνουν τα γνωστά ρητά με τα οποία δε θα αναφέρουμε γιατί δε συμφωνούμε.

Εδώ πηγάζει η ανοχή της Αλβανικής κοινής γνώμης και όχι μόνο προς κάθε προσπάθεια προσέγγισης των Βλάχων με την Ρουμανία και η στήριξη της ιδέας ότι οι Βλάχοι προσέφεραν αξιόλογες υπηρεσίες στην εγκαθίδρυση και πρόοδο του αλβανικού κράτους, αναφέροντας μια σειρά από μεγάλες προσωπικότητες.

Αν αφαιρέσουμε κάποιες περιπτώσεις, η αντίδραση στελεχών και μελών της Ελληνόβλαχης κοινότητας, (για την παρουσία του Κόμματος Συμμαχία για Ευρωπαϊκή Ισοτιμία και Δικαιοσύνη των Βλάχων του Ρουμάνικου τόξου και τα προαναφερόμενα αιτήματά του) ήταν ασήμαντη.

«Επιφανή» στελέχη της ίδιας κοινότητας, που έχουν στην τσέπη ελληνική ταυτότητα, ή έχουν επωφεληθεί πολλά από την Ελλάδα, αν δεν στηρίζουν ανοιχτά την κίνηση αυτή, κάνουν την πάπια.

Η εξέλιξη είναι άμεση συνέπεια της πολιτικής αυθορμητισμού και σε προσωπικό επίπεδο που χάραξε η Ελλάδα. Σε μεγαλύτερο βαθμό είναι συνέπεια της πολιτικής, στάσης και θέσης της ΟΜΟΝΟΙΑΣ προς τους Ελληνόβλαχους. Δεν τους θεώρησε ισότιμους. Αν δεν τους είχε απέναντι, τους αντιμετώπιζε και αντιμετωπίζει ως Έλληνες δεύτερης μοίρας και υπό την δική τους εξάρτηση. Η ίδια η ΟΜΟΝΟΙΑ και το ΚΕΑΔ, ενώ δεν έκανε συγκεκριμένες πράξεις για την ένταξη των Ελληνόβλαχων σε μια ενιαία εθνική ελληνική κοινότητα, συνέβαλαν συνεχώς στις προσπάθειες άλλων παραγόντων που απαιτούσαν την διαφοροποίησή τους ως ξεχωριστή πολιτιστική κοινότητα. Ουκ ολίγες φορές σε διοργανώσεις διεθνών οργανισμών για συζήτηση και διεκδίκηση δικαιωμάτων, η εκπρόσωποι της ΟΜΟΝΟΙΑΣ ήταν στο ίδιο τραπέζι με εκπροσώπους αυτόνομων συλλόγων ελληνόβλαχων. Ποτέ δεν παρουσίαζαν κοινά αιτήματα, αλλά και όταν δεν λειτουργούσαν σε αντιπαράθεση, ήταν αδιάφοροι στα αντίστοιχα αιτήματα. Πέρυσι, στα πρόθυρα της έναρξης της περιβόητης διαδικασίας απογραφής, ο Ντούλες για να δείξει ότι πρόκειται για πολλές οργανώσεις μειονοτήτων που αντιδρούν στην απογραφή, παρουσίασε ξεχωριστά από την ΟΜΟΝΟΙΑ και το ΚΕΑΔ την οργάνωση των Βλάχων που πρόσκεινται στο ΚΕΑΔ. Επίσης ποτέ δεν καταπιάστηκε από το τρωτό σημείο που είχε το ερωτηματολόγιο που επέτρεπε την ανάδειξη ως εθνικές μειονότητες, πολιτιστικών ομάδων μη αναγνωρισμένων ως εθνικών, όπως και η περίπτωση των Βλάχων

Posted by Βορειοηπειρώτης

Τετάρτη, 5 Σεπτεμβρίου 2012

Παναγιώτης Μπάρκας: Τα πανηγύρια τέλειωσαν...

Το σχόλιο του Βορειοηπειρώτη

Τα πανηγύρια τέλειωσαν. Όπως κάθε χρόνο, αρχίζουν με το Πανηγύρι της Αγίας Τριάδος, ή του Αγίου Πνεύματος, στην Πέπελη, για να πάρουν διάσταση με την Αγία Παρασκευή, τον Αϊ Λιά, του Σωτήρωσ και να κορυφωθούν την 15-Αυγούστου, το Πάσχα του Καλοκαιριού. Ο δικός μας τόπος έχει συγκριτικά με τον υπόλοιπο Ελλαδικό χώρο, τα περισσότερα μοναστήρια και Ναούς αφιερωμένα στην κοίμηση της Θεοτόκου. Ίσως εδώ να οφείλεται το γεγονός ότι ο Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος μετατρέπει σε παράδοση τα τελευταία χρόνια να βρίσκεται στην Μητρόπολη Αργυροκάστρου κάθε 15^η Αυγούστου.

Στην ουσία, ο τόπος μας θα έπρεπε να είχε ένα ακόμα εορταστικό αποκορύφωμα, την ημέρα του Αγίου Κοσμά, την 23^η Αυγούστου. Κατά περίεργο τρόπο όμως η εορταστική παράδοση έχει αμβλυνθεί κατά πολύ. Όπως και το έργο και η προσφορά του Αγίου, λίγη θέση έχουν στην δική μας θρησκευτική και κοινωνική συλλογική μνήμη και δράση...!!!)

Ωστόσο, την περίοδο επίσης του Καλοκαιριού κάθε δική μας κοινότητα, προσπαθεί να βρει ένα τρόπο να έχει το δικό της πανηγύρι, συνδεδεμένο ή όχι με μια θρησκευτική γιορτή.

Ποια ήταν τα χαρακτηριστικά τους φέτος.

Με λιγότερο κόσμο. Λιγότερα σε αριθμούς, κέφι και ζωντάνια. Οι νέοι επιδίωξαν και έδωσαν το ρυθμό σε μια προσπάθεια, μάλλον πετυχημένη, να αναλάβουν τα ινία στα πανηγύρια, να αντικαταστήσουν την παλιά γενιά και να δώσουν την δική τους σφραγίδα και ταυτότητα. Μια ταυτότητα που δεν έχει καμιά σχέση με γκρίνιες, έριδες, κακοφανισμούς με βασικό κίνητρο την παλαιομοδίτικη και κάλπικη πολιτική και τα ανίερα συμφέροντα. Παραταύτα έμειναν στην επιφάνεια της σημασίας των πανηγυριών μας, στο δικό τους κέφι, αντίληψη και νοοτροπία. Γενικώς στην αντίληψη και συμπεριφορά της νεολαίας. Πλήρως δικαιολογημένη. Η όποια παρατήρηση, μόνο ατόπημα θα αποτελέσει

Το χαρακτηριστικό των χαρακτηριστικών: -Έλαμψε δια της απουσίας της η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ-ΚΕΑΔ. Ακολουθώντας το παράδειγμα της Εκκλησίας. Μάλιστα και η παρουσία του Αρχιεπισκόπου φέτος ήταν περιορισμένη ως προς το κοινό και όπως κάθε χρόνο αφορούσε περισσότερο τις κλειστές εκκλησιαστικές δομές, παρά τα πανηγύρια.

Ενώ, παρευρέθηκε με επιμονή ο Γενικός Πρόξενος της Ελλάδας

Τι αποτελούν τα πανηγύρια μας!

Ιστορικά, την πιο διακριτική παράδοση του τόπου μας. Με κεντρομόλο δύναμη την εκκλησία και τις θρησκευτικές γιορτές, τα πανηγύρια μας αποτελούν ιστορικά την εκδήλωση και επικύρωση της ταυτότητάς μας. Έδιναν στην ορθοδοξία μεγαλύτερη πίστη. Στον εαυτόν τους περισσότερη αισιοδοξία. Αποτελούσαν τον θεσμό για την σύσφιξη της ενότητας, την προώθηση της ομοψυχίας και σύμπνοιας, την ανάπτυξη της συνεργασίας και οργάνωσης. Αφορούσαν γενικώς την ενίσχυση της συνοχής του κοινοτικού ιστού.

Στα πανηγύρια λαμβάνονταν πρωτοβουλίες για διάφορα κοινωνικά έργα και εξορμήσεις. Αποτελούσαν επίσης την δυνατότητα επίδειξης λεβεντιάς και

ομορφιάς στο χορό και το τραγούδι, της γνωριμίας των νέων και ανάπτυξης δράσης των προξενητών...

Σήμερα... όσο είναι θετική η προσπάθεια αναβίωσης των πανηγυριών, τόσο σε πληγώνει το γεγονός ότι η εικόνα του περιεχομένου της παράδοσης, έχει φθαρεί. Τα πανηγύρια μας στρέφονται όλο και περισσότερο προς την επιφάνεια και εξαντλούνται στην ιδέα της μάζωξης, του χορού και του κεφιού. Δυστυχώς, η μέγγενη πολιτικοποίηση του χώρου μας έχει στραγγαλίσει και αυτή την αξία, πριν ακόμα καλά γεννηθεί και αναβιώσει. Στην πλειοψηφία τους τα πανηγύρια αποτελούν μέρος επίδειξης της ισχύς κάθε πολιτικής παράταξης. Τόσο το περισσότερο, όταν πίσω από τα πολιτικά πρόσωπα κρύβονται οικονομικοί παράγοντες, μετατρέποντας συχνά τα πανηγύρια σε κοκορομαχίες του κρυφού τους ανταγωνισμού.

Γιατί στο παράδειγμα της εκκλησίας λάμπει με την απουσία της ηγεσία της Ομόνοιας;!

Να θυμίσουμε, χωρίς να ζητήσουμε τους λόγους, ότι η κεφαλή της Μητρόπολης Αργυροκάστρου, έχει στραφεί εναντίον της παράδοσης μας αυτής. Θεώρησε και παρά την αντίσταση, συνεχίζει να θεωρεί ανεπίτρεπτο το να οργανώνονται πανηγύρια στα αλώνια της εκκλησίας και των μοναστηριών. Χάσαμε εκείνη την λατρευτική εικόνα, να βλέπουμε στην κορυφή του πρώτου χορού τον ιερέα της ενορίας. (Λησμόνησε η κεφαλή της Μητρόπολης ότι η εκκλησία αποτελούσε παραδοσιακά τον κεντρικό θεσμό παραδοσιακής οργάνωσης της κοινότητάς μας. Χαρές, λύπες, κοινωνικές εξορμήσεις, ατομικά ανθρώπινα προβλήματα περούσαν μέσα από την εκκλησία). Το αποκορύφωμα αυτής της σύγκρουσης, ή διχοτόμησης του θεσμού της εκκλησίας με τα λαϊκά πανηγύρια, αποτέλεσε και φέτος το πανηγύρι της Αγίας Παρασκευής, την οικία Αγία του τόπου μας, την οποία λατρεύουν ορθόδοξοι και μουσουλμάνοι. Η Ιερά Μητρόπολη Αργυροκάστρου δεν επέτρεψε επίσημη θεία λειτουργία στον αφιερωμένο στην Αγία Παρασκευή ναό Τεριχατιού, ενώ βρίσκεται στα δικαστήρια με την εκκλησιαστική επιτροπή του χωριού για τη διαχείριση του Ναού. Η εκκλησία δεν κατάλαβε ποτέ ότι αυτή η συμπεριφορά αποτελεί έναν από τους λόγους της απομάκρυνσης του ποιμνίου από την εκκλησία.

Υπάρχει, εντούτοις και η απουσία της ηγεσίας ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Το αντίθετο έπρεπε να συνέβαινε. Η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, μέσα από τα πανηγύρια, έπρεπε να περούσε το δικό της μήνυμα, ενότητας, σύμπνοιας, ομοψυχίας, μεταξύ των ομογενών. Έπρεπε αυτή να αγωνίζονταν για την σωστή αναβίωση της παράδοσης που αποφασίζει για την ενίσχυση του κοινοτικού και εθνικού ιστού. Έστω και από την οπτική γωνία της απλής και καταχρηστικής πολιτικής σκοπιμότητας, η ΟΜΟΝΟΙΑ έπρεπε να έδινε το παρόν της.

Δεν το κάνει. Γιατί όμως;!

Πρώτο και βασικό. Η ΟΜΟΝΟΙΑ έχει δείξει κατ' επανάληψη και με σαφήνεια ότι δεν την ενδιαφέρει η δική μας παράδοση, ο δικός μας παραδοσιακός και σύγχρονος πολιτισμός. Ο ρόλος της είναι διαχρονικά απόν σ' αυτό το κείμενο σημείο για την πολιτική της δράση. Συνεχίζει την πολιτική Χότζα, - των κομμένων ριζών μας από την ιστορία και παράδοσή μας. Έχει όμως ξεπεράσει το Χότζα όσον αφορά έστω και το τυπικό ενδιαφέρον για τα σχολεία στην μητρική γλώσσα.

Δεύτερο. Η ΟΜΟΝΟΙΑ δεν μπορεί να πάει στα λαϊκά μας πανηγύρια. Νιώθει αποβλημένη και εξοστρακισμένη από τη μάζα των Ελλήνων. Νιώθει μειονεκτική μέχρι και ως ξένο κρέας. Καλά θα ήταν να νιώθει και ένοχη.

Τρίτο. Έχει συνηθίσει να παρευρίσκετε σε τέτοιες εκδηλώσεις λαοψυχής, έχοντας ένα άλλο ισχυρό στήριγμα. Της έχει μείνει μόνο το θρησκευτικό. Αλλά αυτό, είπαμε απουσιάζει και αντιστρέφεται στα λαϊκά μας πανηγύρια.

Τέταρτο. Έχει συνηθίσει, όπως και σε άλλες εκδηλώσεις, να παρευρίσκετε μόνη της στα πανηγύρια. Να κόβει και να ράβει στα μέτρα της. Δυστυχώς γι' αυτή, στα πανηγύρια παρευρίσκονταν φέτος οι πολιτικοί της αντίπαλοι, όποτε, με το σύμπλεγμα κατωτερότητας που τη διακρίνει, αδυνατεί να αντιπαραταχτεί έστω και εκ' οφθαλμού με εκείνους.

Και για τέλος.

Τα πανηγύρια τελείωσαν. Δυστυχώς η ουσία της κοινότητάς μας, πολιτικά, οικονομικά, κοινωνικά, εθνικά, πολιτιστικά, είναι για τα πανηγύρια

Του Παναγιώτη Μπάρκα για το Βορειοηπειρώτη
Αργυρόκαστρο, 04.09.2012

Σχόλιο Βορειοηπειρώτη:

Τα πανηγύρια του καλοκαιριού έγιναν πράγματι το κορυφαίο κοινωνικό γεγονός για κάθε χωριό της κοινότητάς μας. Στο άρθρο του κ. Μπάρκα υπάρχουν πολύ καλές σκέψεις και για «τους έχωντας ώτα» θα μπορούσε να αποτελέσει ένα πλαίσιο συζήτησης και προβληματισμού ώστε το φαινόμενο αυτό να αποκτήσει βάθος και ουσία.

Νομίζουμε όμως πως ο κ. Μπάρκας υπερβάλλει στις «ευθύνες» της Ομόνοιας και της Εκκλησίας και χάριν του διαλόγου εκφράζουμε λίγες σκέψεις:

Για την «Ομόνοια»

Η πολιτική ευθύνη της Ομόνοιας για την ανάδειξη του πολιτισμού και της παράδοσής μας είναι μεγάλη. Πριν από 5-6 χρόνια αποφασίστηκε να γίνεται φεστιβάλ παραδοσιακής μουσικής και έγινε μόνο μία χρονιά στη Λιβαδειά, ως αντίδραση μάλλον στις εκδηλώσεις του «αντίπαλου» Ζήσο Λούτση που είχε οργανώσει κάτι ανάλογο πριν από ένα χρόνο στη Φοινίκη. Από τότε ή μόνη πολιτιστική εκδήλωση έγινε πέρυσι στην Αθήνα!!!

Στο θέμα των πανηγυριών όμως, εάν θα αναμειγνύονταν η Ομόνοια κάποιοι (μάλλον οι περισσότεροι) θα έλεγαν ότι θέλει να κατηλευτεί πολιτικά την παράδοση. Εάν κάποιος φέρει ευθύνη για τα παραδοσιακά πανηγύρια που έγιναν «γύφτικα», είναι εκτός των άλλων η τοπική αυτοδιοίκηση. Δεν είναι απαραίτητο να οικειοποιηθεί τα πανηγύρια η Τ.Α. αλλά εάν τα πλαισίωμε με παράλληλες εκδηλώσεις, τότε θα μπορούσε να δοθεί η ουσία και το βάθος που υποστηρίζει ο κ. Μπάρκας.

Για την εκκλησία

Α) Η αποστολή της εκκλησίας δεν είναι για να υπηρετεί τις παραδόσεις ή αλλιώς τις λαϊκές ορέξεις μας, ούτε να προσφέρει κοινωνικό έργο όπως πιστεύουν οι περισσότεροι, η αποστολή της εκκλησίας είναι σωτηριολογική. Για τους ηγουμένους της εκκλησίας, είναι θλιβερό να συμμετέχουν χιλιάδες στο «θρησκευτικό» πανηγύρι με κλαρίνα ενώ στην πνευματική πανήγυρη, οι εκκλησίες να είναι άδειες. Όταν έρθει εκείνη η ώρα, η εκκλησία (κληρικοί και λαϊκοί), δε θα δώσει λόγο στο Θεό για το αν το σφαχτό ήταν καλά ψημένο, ούτε για το αν το κλαρίνο ήταν καλό, θα δώσει λόγο για το πόσοι άνθρωποι πλησίασαν το θεό μέσω των μυστηρίων (Εξομολόγηση, Θεία Ευχαριστία κλπ) και όχι μέσω των πανηγυριών.

Β) Ειπώθηκε σε σχόλια στο «Βορειοηπειρώτη», μάλλον αφήνεται να εννοηθεί και από τον κ. Μπάρκα σε αυτό το άρθρο, πως η εκκλησία δεν δίνει την αρμόζουσα διάσταση και δεν τιμά όσο θα έπρεπε τον Άγιο Κοσμά. Μάλλον το αντίθετο συμβαίνει, εμείς δεν τιμάμε τον πραγματικά δικό μας Άγιο! Πόσο συχνά ακούγεται στη Δρόπολη ή στο Βούρκο το όνομα Κοσμάς ή πόσες εκκλησίες είχαμε προς τιμή του εθναπόστολου και ιεραπόστολου Κοσμά του Αιτωλού; Το μόνο χωριό στη Βόρειο Ήπειρο που τιμά τον Άγιο με ονόματα και με εκκλησία ήταν το Μουρσί. Με πρωτοβουλία του Αναστασίου χτίστηκαν εκκλησίες του Αγίου Κοσμά, στη Λιβαδειά Αγίων Σαράντα, στα Βρυσερά Αργυροκάστρου, στην Τσαρτσόβα της Πρεμετής κ.α. ενώ μικρά παρεκκλήσια χτίστηκαν στη Χειμάρρα, στην Τσούκα, στο Αλύκου κ.α.

Γ) Στο θέμα της διαμάχης της μητρόπολης με κάποια χωριά, είχαμε εκφράσει την άποψη μας [\(εδώ\)](#). Αυτό που θέλουμε να προσθέσουμε είναι πως δεν μπορούμε να καταλάβουμε τη λογική της κεφαλής (όπως την ονομάζει ο κ. Μπάρκας) της Μητρόπολής Αργυροκάστρου να περιμένει τους πιστούς στο βήμα του ιερού να έρθουν για να υποβάλουν μετάνοια... Θεωρούμε πως η εκκλησία έχει δίκιο αλλά δεν έχει τρόπο ενώ η «άλλη» πλευρά έχει το ακαταλόγιστο της άγνοιας....

Posted by Βορειοηπειρώτης

Τρίτη, 11 Σεπτεμβρίου 2012

[Οι σχέσεις της ορθοδοξίας με τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό στην περιοχή της Βορείου Ηπείρου.](#)

Του Παναγιώτη Μπάρκα

Αφορμή στάθηκε το [πρόσφατο δημοσίευμα](#) αφιερωμένο στο ναό Ναό της γέννησης της Θεοτόκου στο Λάμποβο του Σταυρού, από το σεβαστό Λεωνίδα Παπά.

Για εισαγωγή στο άρθρο μου θέλω να αναφέρω, μάλλον να διευκρινίσω κάτι σχετικά με τα όσα αναφέρει ο Λεωνίδας για το όνομα της γιορτής ως «Λάμποβο» και σε άλλες περιοχές.

Όντως πριν το Πανηγύρι στο Λάμποβο πραγματοποιούνταν περιοδεία με τα λαλούμενα και με ένα караβάνι με χοντρά ζώα, κυρίως μουλάρια και άλογα, σε όλη την Ήπειρο. Δεν γινότανε όμως λόγω του ότι θα έκλεινε ο κύκλος των πανηγυριών, αλλά ...

... για την περιφορά της εικόνας της Παναγίας μαζί με τον Σταυρό με το Τίμιο Ξύλο. Η παράδοση περιφοράς του Σταυρού με το Τίμιο Ξύλο, συνεχίστηκε μέχρι ακόμα και το 1967.

Είναι γνωστό ότι ο ναός στο Λάμποβο χτίστηκε από τον Αυτοκράτορα, Ιουστινιανό. Επέλεξε το Λάμποβο επειδή από εδώ ήταν ένας από τους γενναίους και έμπιστους αξιωματικούς του. Οπότε αντάμειψε την προσφορά του με τον ναό αυτό. Τον οποίο προμήθευσε με κομμάτι ξύλου από τον Τίμιο Σταυρό. (Οι πιστοί αποδίδουν στην παρουσία του ξύλου από τον Τίμιο Σταυρό, το γεγονός ότι ο ναός συνεχίζει να υπάρχει από τότε). Το οικοδομικό έργο του Ιουστινιανού στο Λάμποβο φαίνεται να μη σταματάει εδώ. Στους πρόποδες χωριού προς τη Σούχα, υπάρχουν θολωτές σήραγγες, ίσα με ένα ανθρώπινο μπόι, που οδηγούν στο ποτάμι, ενώ πάνω από το χωριό νοτιοανατολικά υπάρχουν άλλα χτίσματα, το κάστρο του Λαμπόβου, το οποίο δεν έχει «εξερευνηθεί» στις λεπτομέρειες...

Φημολογείται ότι στο ναό της Παναγίας του Λαμπόβου ο Ιουστινιανός έκανε και το γάμο του. Άρα το πανηγύρι της Θεοτόκου του Λαμπόβου είχε πολλούς λόγους να ήταν πολύ μεγάλο και φημισμένο. (Γιορτή της Παναγίας, σε έναν Ναό που έχτισε ο Ιουστινιανός προς τιμή συγχωριανού τους, προικισμένου με Τίμιο Ξύλο, από τις σπάνιες στην περιοχή. Η περιοχή διακρίνεται για τον πλούτο της όσον αφορά τα ποτά, τα φρούτα και τα τρόφιμα)

Το σημαντικό είναι ότι φέτος την ημέρα της γιορτής της Θεοτόκου, βρέθηκα στο βορά της Θράκης και άκουσα ότι και εκεί τη γιορτή την αποκαλούσαν «Λάμποβο». Την επόμενη, μιλούσα σε διεθνές συνέδριο για την συνεισφορά της Ηπείρου στη διαμόρφωση της σύγχρονης εθνικής ταυτότητας πρώτα της Ελλάδας και μετά από δεκαετίες και της Αλβανίας. Μετά την ομιλία μου τα ίδια άτομα, του πανηγυριού «Λάμποβο», μου είπαν ότι καταγόταν από τα μέρη μας και ότι οι προσπαπούδες τους είχαν μετοικήσει εκεί κατά τον 18^ο αιώνα. Δεν γνώριζαν γιατί το πανηγύρι της Παναγίας, το έλεγαν και Λάμποβο, απλώς γνώριζαν ότι έτσι το έλεγαν και οι προσπαπούδες τους...

Ο Σταυρός με το Τίμιο Ξύλο, ή το Τίμιο Ξύλο στο Σταυρό του ναού, (Ιδού και το όνομα του χωριού, Λάμποβο του Σταυρού) υπήρχε μέχρι το 1989. Τότε κλάπηκε. Η ληστές συνελήφθησαν στα Τίρανα. Από το δικαστήριο «προέκυψε» ότι το τίμιο ξύλο είχε πεταχτεί στα σκουπίδια, είτε από φόβο, είτε επειδή νόμιζαν ότι δεν είχε αξία. (!!!) δύο χρόνια αργότερα απόχτησαν την ελευθερία τους και έφυγαν στην Ελλάδα... (!!)

II.

Πληροφορίες αναφέρουν ότι η Έδρα της Ορθόδοξης Επισκοπής της Δρυινοπούλης θεμελιώθηκε το 429, στο παλιό κέντρο Δρυινοπολέως, το οποίο βρίσκεται νοτιο-ανατολικά του σημερινού Λέκκη, απέναντι από το Τεπελένι. Μεταφέρθηκε στην Επισκοπή, ή στην περιοχή της Μέλιανης, το 558-1183. Στη συνέχεια και μέχρι το 1318,

μεταφέρθηκε στη μονή της Τσέπου (Υψηλής Πέτρας) στο Γαρδή-Γαρίκι. Και από το 1318 μέχρι το 1924 στο Αργυρόκαστρο. Με την ανακήρυξη του αυτοκέφαλου της Αλβανικής Ορθόδοξης Εκκλησίας η έδρα της παραδοσιακής Επισκοπής Δρυινοπόλεως, μεταφέρθηκε στο Δελβινάκι-Κόνιτσα. Το Αργυρόκαστρο παραμένει ωστόσο κέντρο Επισκοπής-μητροπόλεως της Α.ΟΑΕ.

Οι μετακινήσεις της δεν είναι διόλου τυχαίες. Γίνονται σε τόπους προϋπάρχοντος ακμαίου πολιτισμού. Τη Δρυινοπούλη, σύμφωνα με το μύθο θεμελιώνουν δύο μετα Τρώες Αθηναίοι ήρωες. Θα μεταφερθεί στην Επισκοπή (στη Μαύρη Ρίζα), περιοχή υπό την σκιά κυριαρχίας της Μέλιανης Όσο και να μοιάζει με εικασία, αυτή η Μέλιανη κρυμμένη κάτω από το μαύρο χώμα της Μαύρης Ρίζας και κουβαλημένη στους αιώνες στους ώμους της λαϊκής παράδοσης, λαμπρή και με ελληνική ρίζα, σε οδηγεί στο Μαντείο της Δωδώνης.

Ο χαρακτηρισμός μέλαινα που χρησιμοποιείται για τις μαύρες περισσότερες που ίδρυσαν το μαντείο της Δωδώνης, δεν αντιστοιχεί απλώς με τη σημασία της σημερινής λέξης «μαύρος». Πρόκειται για συμβολισμό, που μηνύει ευρύτερα τα διακριτικά χαρακτηριστικά της φύσης της Ηπείρου και την ψυχροσύνθεση του Ηπειρώτη.

Από την άλλη πλευρά, γιατί η λαϊκή μνήμη έχει παραχωρήσει τόσο χώρο στη Μέλιανη; Μήπως αυτό είναι ένα κέντρισμα να παρακολουθήσουμε τον προορισμό που είχαν οι λευκές πέτρες πάνω στο μαύρο χώμα της; Μήπως οι ίδιες πέτρες ανέβηκαν μέχρι την Αντιγόνη για να κατεβούν αργότερα στην Αδριανούπολη και μετά να πάρουν ξανά τον ανήφορο για να θεμελιώσουν τους πρώτους χριστιανικούς ναούς, όπως της Παναγιάς της Επισκοπής;

Η Επισκοπή είναι το δεύτερο γνωστό κέντρο, έδρα της επισκοπής Δρυινοπόλεως. Ιδού και το όνομα του χωριού. Το ιερό του ναού της Παναγιάς, (για τον οποίο μιλήσαμε σε προηγούμενο άρθρο) διατηρεί ακόμα το σύνθρονο. Πέτρινο είναι και το τέμπλο.

Στην ίδια περιοχή ο ναός της Γέννησης της Θεοτόκου στη σημερινή Βραχογοραντζή κουβαλά την ίδια πραγματικότητα. Ογκόλιθοι και κίονες στα τείχη του... Μαρμάρινες κολώνες, άλλων εποχών, χρησιμοποιήθηκαν στις κορνίζες των παραθυριών. ...

Η λαϊκή παράδοση αναφέρει χωρίς δισταγμούς ότι «πάρθηκαν από την Μελανούπολη, την οποία κατάπτε η γης μερικές εκατοντάδες μέτρα βορειότερα.»

Η θεμελίωση του ναού, αναφέρει η ίδια παράδοση, είναι ταυτόχρονη με εκείνη της Επισκοπής και του Λαμπόβου. Για την σημασία του ναού μιλούν και οι αγιογραφίες του. Ανήκουν στον Ονούφριο τον Κυπριώτη γνωστό εικονογράφο του ΧΥΙ αιώνα.

Τη σημασία της Μέλιανης σημαδεύει ακόμα ένα νεότερο ιστορικό γεγονός. Σφράγισε την μνήμη της ευρύτερης περιοχής και την ταυτότητα της Μέλιανης. Επί 30 ολόκληρα χρόνια, από το 1870-1900, δόθηκε σκληρή μάχη μεταξύ των ελληνορθόδοξων και των μουσουλμάνων. Οι πρώτοι για να υπερασπιστούν τους τρεις περικαλλείς βυζαντινούς ναούς, Οι δεύτεροι να τους μεταβάλουν σε «τεκέ». Οι μουσουλμάνοι επιβλήθηκαν. Κατεδάφισαν τους ναούς του Αγίου Αθανασίου και Προφήτη Ηλία και μετέβαλαν σε τεκέ τον ναό του Αγίου Γεωργίου. Χαρακτηριστική η ονομασία που δόθηκε, «Μελιανητεκέ».

Η ιστορική παράδοση αναφέρει ότι η Μονή Αγίου Νικολάου της Υψηλής Πέτρας χτίστηκε επί Ιουστινιανού, όπως και ο ναός της Θεοτόκου στο Λάμποβο. Σύμφωνα με άλλη παράδοση ιδρύθηκε από τον Κωνσταντίνο τον Πωγωνάτο, τον VII αιώνα και ξαναχτίστηκε από τον Ανδρόνικο τον Α΄ τον Κομνηνό, τον XII αιώνα. Χτίστηκε, όμως, ακριβώς στο μέρος όπου οι πρώτοι κτήτορες, ή οι ιδρυτές της Δρόπολης είχαν χτίσει εδώ τα πρώτα τους κάστρα, -της Χώμολης και του Ζωίλου.

Γενικώς, ο χριστιανισμός και οι ιεροί χώροι της ορθοδοξίας αποτέλεσαν εδώ τη συνέχεια του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού. Το βλέπουμε στην ευρέως χρησιμοποιημένη προϋπάρχουσα υποδομή του συγκεκριμένου πολιτισμού. Στο Βουθρωτό του αρχαίου Ελληνικού και Ρωμαϊκού Πολιτισμού και έδρα Επισκοπής, συναντούμε πολλούς ορθόδοξους ναούς. Επιβλητική η βασιλική του VI αιώνα... Στο οικοδόμημα που σώζεται ακόμα έχουν ενσωματωθεί στοιχεία προγενέστερου πολιτισμού....

Ο ναός μαρτυρεί ωστόσο, την έντονη ανάπτυξη της πόλης μέχρι και τον VII αιώνα

Στην πόλη Βύλλης του Νεοπτόλεμου, χτίστηκαν τον V αιώνα τέσσερις βασιλικές. Τα υλικά κατασκευής τους έχουν παρθεί από χτίρια ελληνιστικής περιόδου, IY π Χριστού αιώνα. Οι βασιλικές καταστράφηκαν από τους βάρβαρους το VI αιώνα. Από τότε σώζεται μόνο η δόμησή τους. Στην μεγαλύτερη βασιλική διατηρούνται σε άριστη κατάσταση ψηφιδωτά που ξεπερνούν την επιφάνεια των επτακοσίων τετραγωνικών μέτρων.

Στην Απολλωνία. Ο ναός δίπλα στο αρχαιολογικό χώρο, είναι επίσης του 5-6 αιώνα με πέτρινο ιερό και τέμπλο. Δείχνει ότι οφείλει την μεγαλοπρέπειά του στην αρχαία δόξα της Απολλωνίας ...

Το ίδιο μπορούμε να πούμε για τον ιερό ναό στο Ωρικό, ο οποίος γενικώς βρίσκεται κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας.

Τα ερείπια μιας τρίκοχης βασιλικής στην Αντιγόνη, στην οποία διατηρείται ψηφιδωτό δάπεδο με ελληνική επιγραφή, μαρτυρούν τη χρήση του χώρου κατά τους παλαιοχριστιανικούς χρόνους.

Ενώ η Φοινίκη φαίνεται να χάρισε τον οικοδομικό της θησαυρό στο μοναστήρι του Μεσοποτάμου. (γιατί όχι και στα ρωμαϊκά χτίσματα στο Βουθρωτό)

Διαφέρει η Μονή του Αγίου Νικολάου ή της Υψηλής Πέτρας στην Τσέπο και ο Ναός της Θεοτόκου στο Λάμποβο. Ενώ βρίσκονται δίπλα σε χώρους αρχαίου πολιτισμού, δεν αξιοποίησαν τα οικοδομητικά υλικά τους.

Παναγιώτης Μπάρκας για το «Βορειοηπειρώτη»

Αργυρόκαστρο 10.09.2012

Posted by Βορειοηπειρώτης

Σάββατο, 15 Σεπτεμβρίου 2012

[Η πύλη της Κακαβιάς... ως απειλή για την ταυτότητα Ελληνισμού. Η διαχρονική διάσταση της κρίσης](http://borioirotis.blogspot.com/2012/09/blog-post_15.html)

http://borioirotis.blogspot.com/2012/09/blog-post_15.html

Άρθρο του Δρ. Παναγιώτη Μπάρκα

Εισαγωγή:

Μια έρευνα για την αναζήτηση των αιτιών διαφοροποίησης μέρους των Ηπειρωτών από την ελληνική τους ρίζα μέχρι την διχοτόμηση και αντιπαράθεση με την καταγωγή τους με απασχολεί χρόνια. Ωστόσο, όσο προσπαθώ να απαλλάξω τον ελληνικό παράγοντα από την ευθύνη ή πιο σωστά από την ανθελληνική του συμπεριφορά, η διαχρονική και σύγχρονη πραγματικότητα δεν το επιτρέπει. Η περίοδος κρίσης στην οποία διέρχεται η Ελλάδα, έχει επισημάνει την εθνική εσωστρέφεια των Ελλήνων. Διαπιστώνεται ιδιαίτερα στο εσωτερικό άνοιγμα, στην αντιμετώπιση, όχι μόνο των αλλοδαπών, αλλά και των ομογενών (τους οποίους επίσημα τους αποκαλεί αλλοδαπούς).

Το επίσημο κράτος έχει εγκλωβιστεί στον εφήμερο αυθορμητισμό χωρίς να μπορεί να καταπιαστεί από το διαχρονικό σύστημα ιδεών και αξιών του Ελληνισμού, εκσυγχρονίζοντάς το. Εκπρόσωποί του, οι οποίοι πιστεύουν ότι αυτοί είναι το κράτος, προσπαθώντας να φανούν ισχυροί, βγάζουν προς τα έξω αυθαιρεσία. Αντί να συγκεράσουν Ελληνισμό στα ξενόφερτα στοιχεία, διοχετεύουν ανθελληνισμό, σφραγίζοντας την μειονεκτικότητά τους και την στερέωση ενός συμπλέγματος που ναρκοθετεί την ταυτότητά μας.

Ιστορική αναδρομή

Στην ουσία πρόκειται για αλλαγή κατεύθυνσης στην διαχρονική πορεία Ελληνισμού. Στο αντίθετο της πορείας που εξασφάλιζε ζωτικότητα, ανανέωση, επιβλητικότητα και επέκταση του Ελληνισμού. Αναφερόμαστε στο πανίσχυρο όπλο του Ελληνισμού, -τον πολιτισμό του, ή ακόμα τις πολιτιστικές του εκστρατείες. Όχι στις πολεμικές. Οι πολεμικές έχουν φέρει το αντίθετο αποτέλεσμα: -την διχοτόμηση και την συρρίκνωση του Ελληνισμού με πρώτο τον Τρωικό πόλεμο.

Η μετατροϊκή εκστρατεία αποικιών, στην ουσία πολιτιστική, έφερε την επέκταση και άνθιση του Ελληνισμού. Λαοί με χαμηλότερο πολιτιστικό επίπεδο και οργάνωση δέχτηκαν να υιοθετήσουν τον ελληνικό πολιτισμό και να αφομοιωθούν, εξολοκλήρου, ή εν' μέρη απ' αυτόν. Αποτέλεσε το μεγαλείο της εκστρατείας του Μέγα Αλέξανδρου, αλλά και τη βάση υπάρξεως της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας και την ίδια την πολιτιστική «ανατολή της Δύσης». Με ένα λόγο εκείνο που εξασφάλιζε την ηγεμονία στον Ελληνισμό ήταν το άνοιγμα με όπλο τον πολιτισμό. Άνοιγμα προς τα έξω, ως επεκτατισμό. Άνοιγμα προς τα έσω, -ως όσμωση και συγχώνευση του ξένου στοιχείου που κατέφθανε στον ελλαδικό χώρο. Η Ήπειρος υπήρξε το ισχυρό εθνικό χωνευτήρι, οι πραγματικές μυλόπετρες του έθνους.

Η ίδρυση του σύγχρονου εθνικού κράτους στις αρχές του ΧΙΧ αι. απέδειξε ότι οι Έλληνες είχαν χάσει πολλά απ' τα ηγεμονικά εφόδια του διαχρονικού Ελληνισμού. Το επιβεβαίωσε η προσπάθεια να διατηρήσουν κυρίαρχο ρόλο μέσω της εκκλησίας κατά την ίδρυση των εθνικών κρατών στα Βαλκάνια. Η προσπάθεια να ανακτήσουν μέσω πολέμου γεωγραφική ηγεμονία στην Μικρά Ασία μετατράπηκε σε εθνική τραγωδία, σφραγίζοντας την εσωστρέφεια του Έλληνα, το κλείσιμο αντί του ανοίγματος, την σε αύξηση απόσταση που είχε

δεχτεί σε σχέση με το διαχρονικό Ελληνισμό, τα πλήγματα που ο ίδιος ο Έλληνας έφερνε εναντίον του.

Η διχοτόμηση της Ηπείρου,- το προοίμιο της σημερινής κρίσης

Το μεγάλο και τραγικό θύμα, η Ήπειρος. Η μήτρα του πολιτισμού και των ιστορικών κατακτήσεων του Ελληνισμού. Η Ήπειρος, που έδωσε στην σύγχρονη Ελλάδα του 1821, «τα γράμματα, τα γρόσια και τα άρματα», θα αντιμετωπιστεί από το νεοσύστατο «εθνικό» κράτος-το κράτος της Μελούνας,- περιφρονητικά ως περιφερειακή και εν'μέρη ως ξένη. Δεν μπόρεσε να προσέξει την ελληνική ομοιογένεια που χαρακτήρισε τον Ηπειρώτη στην Επανάσταση του 21, ανεξαρτήτως γλώσσας και θρησκευματος και επέτρεψε την μετατροπή της γλωσσικής διαφοροποίησης σε εθνική διάκριση. Δεν εισακούστηκαν οι φωνές για δυαδικό κράτος και ώθησε τους γλωσσικά διαφοροποιημένους Ηπειρώτες σε συμμαχία με το μουσουλμανικό στοιχείο για την ίδρυση δικού τους κράτους.

Δεν αναφέρομαι απλώς στο άχτι του μεγάλου ευεργέτη Ευάγγελου Ζάππα κατά της Ελλάδας. Αλλά κυρίως σε τέτοιους Ηπειρώτες, όπως τον Ευάγγελο Μέξη, συγχωριανό του Ζάππα και τον Ναούμ Βεκιλχάρτζη, (Κορυτσά), οι οποίοι μυήθηκαν στη Φιλική Εταιρία, πολέμησαν στην Επανάσταση του 21,.... αλλά στη συνέχεια έγιναν στυλοβάτες του αλβανισμού. Το ίδιο μπορούμε να πούμε και για άλλες συναφείς προσωπικότητες, το Βρέτο, τον Πυγαίο (συγχωριανό του Αθ. Βάγια), τον Κ Χότζη γαμπρό του Ζωγράφου κλπ. Η αντιμετώπιση, ως ανταλλάξιμο εμπόρευμα στο όνομα της ολοκλήρωσης της περιορισμένης εθνικής κυριαρχίας της Ελλάδας, (πριν και μετά τους Βαλκανικούς Πολέμους και τον Α Παγκόσμιο Πόλεμο), έφερε την θυσία του βόρειου τμήματος της Ηπείρου, που σημάδεψε τον αργό θάνατο όλης της Ηπείρου, διότι μόνο ως ενιαία η Ήπειρος αποτελούσε τον πραγματικό Φοίνικα του Γένους και έθνους των Ελλήνων.

Πρόκειται για διεργασίες ενάμιση και πλέον αιώνα. Μια ολόκληρη πλειάδα ηρώων από τη βόρειο και νότιο Ήπειρο θυσίασαν τα πάντα για να εμποδίσουν το εθνικό λιντσάρισμα. Πολλούς τους λησμονήσαμε. Άλλους, αναγκαστικά, τους κάναμε ήρωες. Περισσότερο για να κρύψουμε την εθνική μειοδοσία και προδοσία. Ο Ζωγράφος, ο Σπυρομήλος, δυο από τα πιο γνωστά ονόματα της περιόδου αυτής, στην ηρωική τους όψη κρύβουν, για να αποκαλύψουν, το δικό τους εθνικό «δριμύ κατηγορώ», κατά του Αθηναϊκού κράτους.

Στο μεσοπόλεμο και το Β. Παγκ. Πόλεμο δόθηκαν νέοι αγώνες, γράφτηκαν νέοι ηρωισμοί. Για να τραυματίσουν και άλλο την ελπίδα. Τόσο που σήμερα αν ερευνήσεις καλά το υποσυνείδητο του Έλληνα Βορειοηπειρώτη θα εντοπίσεις απογοητευμένα ένα συλλογικό ανέκφραστο συμπέρασμα. Ότι η Ελλάδα δεν μας θέλει, ούτε για τον εαυτόν της.

Μετά το 1990, η επιβεβαίωση της ιστορικής απογοήτευσης .

Το άνοιγμα των συνόρων, 1990, είναι η επιβεβαίωση. Η μεγάλη αγάπη των Ελλήνων προς την Ελλάδα, υπογράμμιζε περισσότερο την ελευθερία από μια συλλογική φυλακή, την άρνηση ενός κλειστού κόσμου στερήσεων. Επιβεβαίωση αυτού αποτελεί η ιστορία δυο δεκαετιών. Η Αθήνα δεν κατάφερε ακόμα να βρει τη φόρμουλα αξιοπρεπούς αντιμετώπισης των Ελλήνων Βορειοηπειρωτών. Τους περιθωριοποίησε, τους οδήγησε σε νέες ουρές και συνεχιζόμενες ταλαιπωρίες. Τα λέει όλα το παράδειγμα του Μηνά Πάρα από την Πολύτσανη Πωγωνιού . 46 χρόνια στα κάτεργα του Χότζα γιατί δε δέχτηκε

να αρνηθεί την Ελλάδα. Ο τελευταίος που αποφυλακίστηκε από τους πολιτικούς κρατούμενους στην Αλβανία, το πρώτο που έκανε μετά τη φυλακή, πήγε και αγκάλιασε την Ελλάδα. Εκείνη του γύρισε τις πλάτες.

Ο βορειοηπειρώτης Μαντέλα διαμαρτυρήθηκε με απεργία πείνας στα μάρμαρα της Βουλής των Ελλήνων για να πεθάνει απογοητευμένος κάπου στην Αμερική. Το ίδιο και ο Κήτσιος Μπόμπολης. Πλήρωσε τις υπηρεσίες υπέρ της Ελλάδας με τη ζωή του στις αλβανικές φυλακές. Η Ελλάδα δεν βρήκε τρόπο να του δώσει μια μικρή σύνταξη, ως αξιωματικό του δικού της στρατού, για να περάσει ήρεμα τα τελευταία χρόνια της ζωής του. Τώρα οι συγγενείς του, δικαιούνται να πάρουν αποζημίωση φυλακής πολιτικού κρατούμενου από το αλβανικό κράτος (!!).

Και για να έρθουμε ξανά στην αρχή του γραπτού μας.

Ίσως, από μας τους κοινούς θνητούς ομογενείς βορειοηπειρώτες είναι λάθος, ή μάταιες «οι διεκδικήσεις» αξιοπρεπούς αντιμετώπισης, όταν η σημερινή Ελλάδα επιτρέπει με αντίδραση νεκρού την καθημερινή οικειοποίηση από άλλους του πολιτισμού του Ελληνισμού στην ιδιαίτερη πατρίδα μας. Αρχαίες πόλεις, μαντεία, μύθους, ήρωες, θεούς και ημίθεους, σύμβολα, ελληνική θρησκευτική κληρονομιά αιώνων, την συλλογική ελληνική ταυτότητα της Ηπείρου.

Συνεπώς, δικαιολογημένα όσοι Έλληνες Βορειοηπειρώτες είναι στην Ελλάδα, προσπαθούν να ενταχθούν στην Ελληνική κοινωνία, κρύβοντας την ιδιαίτερη ταυτότητα διότι τους διαφοροποιεί αρνητικά. Και όσοι μένουν στην Αλβανία αμολούν την ελληνική ταυτότητά τους, διότι θέλουν να πετύχουν την εύνοια του δικού τους Αλβανού.

Όποιος θέλει να βιώσει ζωντανή αυτή την εικόνα, ας μείνει για λίγο παρατηρητής στην Κακαβιά, στην Ευρωπαϊκή είσοδο της Ελλάδας για τον Βορειοηπειρώτη και Αλβανό. Θα δει μερικούς από τους ένστολους, (εκπρόσωπους του ελληνικού κράτους) να εκδηλώνουν τη χαρά τους με την υπομονή που επιβάλουν σε εκατοντάδες των οχημάτων να περιμένουν στην ουρά για να πιουν εκείνοι άνετα τον παρατεταμένο καφέ τους. Αυτοί οι μερικοί ένστολοι δεν νοιάζονται αν με το σάπιο κύρος τους, καλλιεργούν απώθηση, απόσταση, μίσος, που κουφοβράζει και ζητεί να εκδηλωθεί κάπου αλλού, ως ανθελληνισμός.

Και αν κάποιος ζητήσει αξιοπρεπή αντιμετώπιση, εφόσον μάλιστα και με νόμο το δικαιούται, τότε (για να μη παρεξηγηθώ μιλάω για πολύ συγκεκριμένες, αλλά συχνές περιπτώσεις), τότε από τα χείλη Έλληνα ένστολου, ακούει λόγια ξύλινα, ψυχροπολεμικά (π.χ, για την Ελλάδα δεν είσαι τίποτε, δεν σε αναγνωρίζει, δεν έχεις καμιά αξία, απ' εδώ θα περνάς ... υπόδουλα). Τα μάτια του μοιάζουν σαν δυο υγρές και ψυχρές χειροπέδες, τις οποίες ακούς να θορυβούν απειλητικά στα χέρια υφιστάμενού του...

Κάποιος μπορεί να πει ότι δεν πρέπει να τα παρατηρούμε. Είναι περίοδο κρίσης. Θα έλεγα ωμά. Η κρίση έχει το πρόσωπό τους, ταυτισμένου με τη θυσία, απώλεια και απώθηση του πολιτισμού του Ελληνισμού, στο βωμό του προσωπικού ωφελιμισμού.

Το επισημαίνω διότι την Ελληνική κρίση την βιώνουν πολλαπλά οι Βορειοηπειρώτες. Και ως κρίση της Ελλάδας, και ως κρίση της δικής τους ταυτότητας και ως άμεσοι και εύκολοι δέκτες του ανθελληνισμού, που με τη συμπεριφορά τους καλλιεργούν οι Ελλαδίτες

Κάποιος μπορεί να μου πει είναι λάθος που γενικεύω τα πράγματα και τα φαινόμενα. Ασφαλώς ! Δεν τα γενικεύω. Οι Έλληνες που δεν σκέφτονται και δεν λειτουργούν έτσι, αποτελούν όντως την πλειοψηφία. Αλλά μειονεκτούν κατά πολύ και είναι παγιδευμένοι μπροστά στην ισχύ εκείνων που ταυτίστηκαν με το Χρόνο που τρώει τα παιδιά του... Διορθώνω τον Ελληνισμό μας.
ΤΕΛΟΣ

Posted by ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ

Κυριακή, 30 Σεπτεμβρίου 2012
Ο ΚΕΑΔ-δίτης «ΔΙΑΣ» και ο ΓΙΑΝΝΗΣ

http://borioirotis.blogspot.com/2012/09/blog-post_30.html

Του Παναγιώτη Μπάρκα

Ανακοινώθηκε τελευταία και το όνομα του Γ. Γιάννη, ως εκπροσώπου του ΚΕΑΔ για την Κεντρική Εφορευτική Επιτροπή στα Τίρανα. Η επιλογή από τον ΚΕΑΔ-δίτη «Δία» του συγκεκριμένου ατόμου είναι βέβαιο ότι προκαλεί συζήτηση και σχόλια. (Τον όρο «Δια του ΚΕΑΔ» για το Ντούλε, το δανείζομαι από παλιότερο

δημοσίευμα του Γιάννη Γ. στον αλβανικό τύπο)

Πρώτο. Ο «Δίας» διατηρεί την παράδοσή του. Δλδ ανταμείβει έναν πιστό του για να του δείξει ότι πράγματι τον εμπιστεύεται μετά την μετάνοιά του να γυρίσει στο αραιωμένο μαντρί του ΚΕΑΔ;! Δεν θα διαφωνούσα με το σκεπτικό.

Ο «Δίας» έχει ήδη ξοφλήσει όσον αφορά την ανταμοιβή του προσώπου αυτού. Είναι αντιπρόεδρος του ΚΕΑΔ, Γενικός Γραμματέας της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, μέλος του στενού κύκλου αποφάσεων του Ντούλε και βασικό στέλεχος σε οποιαδήποτε επιτροπή φτιάχνει το ΚΕΑΔ και η ΟΜΟΝΟΙΑ για κρίσιμα θέματα, που απαιτούν μεταξύ των άλλων και κάποιο «κύρος».

Η απόφασή του όμως να προτείνει για μια τεχνοκρατική θέση το δεύτερο στην τάξη πολιτικό στέλεχος στο ΚΕΑΔ και ΟΜΟΝΟΙΑ αν δεν είναι κάτι άλλο είναι κατάντια

Δεύτερο. Μήπως ο «Δίας» επικαλέστηκε «τις ιδιότητες» «έμπιστος» και με «κύρος» στην επιλογή του;! Όσον αφορά «το έμπιστος» ο «Δίας» δεν το αμφισβητεί. Αυτό είναι αλήθεια. Σε όποια επίθεση κατά των αντιπάλων επιθυμεί να εκστρατεύσει ο «Δίας», καθαρίζουν ο Γιάννης με τον Ορφέα. (Όπλο του, η ανώνυμη δημοσιογραφία, ως ταύτιση χαρακτήρα, που σημαίνει ρίχνεις την πέτρα και κρύβεις το χέρι).

Περισσότερη συζήτηση χωράει το θέμα «κύρους». Πρόκειται για «κύρος» στα κοινωνικά και εθνικά. Ο απολογισμός όμως για τον Γ. Γιάννη προκύπτει αρνητικός. Δε διακρίνεται για κάποια συνεισφορά στα κοινωνικά ή εθνικά. Απεναντίας στη θητεία του ως πρόεδρος της ΟΜΟΝΟΙΑΣ η ε. ε. μειονότητα δέχτηκε το βαρύτερο πλήγμα στην εκπαίδευση στη μητρική γλώσσα, στο ιδιοκτησιακό, στην δημογραφική αλλοίωση και ασφαλώς στην μεγαλύτερη μεταξύ μας διάσπαση και εσωστρέφεια. Έμεινε γενικώς, περισσότερο άφωνη. Το όνομά του δε φαίνεται σε κάποιο άρθρο, κάποιο δοκίμιο, ή κάποιο βιβλίο, (Άσε τις μεταφράσεις σχολικών βιβλίων, γιατί πονάνε πολύ). Επίσης το όνομά του επικεφαλής του Τμήματος Ελληνικών στο Πανεπιστήμιο Αργυροκάστρου συνδέεται με την ιδεολογικοποίησή του και κατ' επέκταση με τις γνωστές κόντρες, τη διάσπαση και την υποβάθμιση μέχρι τελικής πτώσεως. (θα επανέλθουμε).

Είναι όντως ο άνθρωπος, ο οποίος χωρίς να κάνει κάτι σημαντικό, του παραχωρούν «κύρος».(!!). Ίσως το όνομα του Γ. Γιάννη να έχει κύρος στα του οίκου της Αλβανικής πλευράς. Κατά τα δικά μας συμπεράσματα, ένα στέλεχος της ε. ε. μειονότητας για να αναλάβει μια θέση σχετικά με την ε.ε. μ, πρέπει να είναι αποδεχτό από αλβανικής πλευράς., άλλο τόσο η περίπτωση Γ. Γιάννη.

Τρίτο. Σεβαστή είναι η άποψη που λέει ότι η επιλογή του Γ. Γιάννη από τον «ΚΕΑΔ-ιτικο Δία» για τη θέση του εκπροσώπου του στην Κεντρική Εφορευτική Επιτροπή, σχετίζεται με το γεγονός ότι ο κύκλος του «Δία» έχει στενέψει κατά πολύ. Κάποτε, ο ιδεολόγος του, σε σχετικό άρθρο για το προφίλ του «Δία» όταν ανέλαβε τα ινία της ηγεσίας στην ΟΜΟΝΟΙΑ, υπογράμμισε ως Κασσάνδρα, ότι και «τρεις να μείνουμε, εμείς θα συνεχίσουμε τον «αγώνα»». (Δεν θα σχολιάσουμε «τους αγώνες» τους. Είπαμε ήταν σκέτο εθνική μειοδοσία) Τώρα ο Γ. Γιάννης είναι ένας από τους τρεις, στον οποίο ο «Δίας» του εμπιστεύεται τέτοια βάρη να τα βγάλει σε πέρας σε ένα τοπίο στάχτης, λάσπης και αποκαϊδιών. ...;!

Τέταρτο. Ο «Δίας» γνωρίζει ότι στις επικείμενες εκλογές αδυνατεί να βγάλει βουλευτή, μάλιστα ούτε τον εαυτόν του. Στον κήπο της ε. ε. μειονότητας δεν έχει μείνει τίποτε για να πουλήσει με αντάλλαγμα την έδρα στο αλβανικό κοινοβούλιο. Τα έχει ισοπεδώσει όλα. Ψήφους επίσης δεν έχει. (Κακά τα ψέματα, μονίμως για τον εαυτούλη έχει σκεφτεί και για κανέναν άλλο). Γνωρίζει ωστόσο ότι οι επικείμενες εκλογές θα είναι δύσκολες και πολλά αποτελέσματα θα κριθούν στο τραπέζι της Κεντρικής Εφορευτικής, όπου ι ισορροπίες είναι λεπτές και εύθραυστες. Άρα, προκύπτει ότι ο «Δίας» θα χρησιμοποιήσει τον «έμπιστο» Γιάννη, ως διαπραγματεύσιμη ψήφο στις αποφάσεις της Εφορευτικής Επιτροπής για να πετύχει την εγγύηση για την εκλογική του ως «βουλευτής της ε. ε. μειονότητας». Είναι ο Γιάννης έμπιστος, αλλά είναι και ικανός;! Ο ρόλος στην εφορευτική επιτροπή έχει διπλή όψη. Οικονομική από την μια (δλδ σε ψηφίζω κατέβασε τόσα), πολιτική από την άλλη, (δλδ στηρίζω μια παράταξη με όποια θυσία με πολιτικά ανταλλάγματα). Αν ο «Δίας» επιλέξει την πρώτη επιλογή, τότε σίγουρα ο «Δίας» δεν θα επιλέξει τον Γιάννη, αλλά τον Κούρο.

Η δεύτερη επιλογή απαιτεί μια προκαταρκτική συμφωνία, η οποία κατά πάσα πιθανότητα θα παραμείνει με το Σ. Κόμμα.

Μια παρένθεση. Τελευταία ο «Δίας» πέταξε στους έπαρχους του την υπόσχεση ότι για να φάνε και εκείνοι κάνα κόκκαλο από την κυβέρνηση, θα πάνε με τη δεξιά και ότι όλα είναι έτοιμα για την αλλαγή αυτή πλεύσης του Ντούλε.

Σχετικά υπάρχουν τρεις εξηγήσεις: Η πρώτη λέει ότι ο «Δίας» το είπε για να καθησυχάσει τα άδεια τους στομάχια. –Αν συνεχίσει έτσι, οι άνθρωποι δε θα βγάλουν ούτε εκείνα που επένδυσαν να γίνουν έπαρχοι.-

Δεύτερη εξήγηση. Επειδή ο «Δίας» έχει μυριστεί ότι η δεξιά θα παραμείνει στην εξουσία. Είναι βέβαιο ότι το θέλει πολύ να είναι σε μια συμμαχία εξουσίας, διότι διαφορετικά δεν θα του μείνει κανένας στο μαντρί. Ήδη πολλοί εκ' των έπαρχων, λιθορίζουν δεξιά.

Τρίτη εξήγηση. Ο «Δίας» βλέπει τη συμμαχία με τη δεξιά στην Αλβανία ως συνέχεια και ως ικανοποίηση της κυβέρνησης στην Αθήνα.

Έχει καταλάβει πλέον ότι στην Αθήνα παίζουν μπάλα άλλοι παράγοντες από την ε. ε. μ, οι οποίοι δείχνουν ότι και επίπεδο έχουν, και άποψη αρθρώνουν, και σοβαροί είναι, και επιμένουν ότι είναι έτοιμοι να αναλάβουν εθνικές ευθύνες. Καιρός ήταν ώστε η Αθήνα να διαπιστώσει ότι η ηγεσία του «Δία» έχει φέρει μόνο την εθνική συμφορά στο Βορειοηπειρωτικό. Επίσης, η αλαζονική συμπεριφορά του ιδίου σε βάρος των πολιτικών αντιπάλων στην ε. ε. μ, αλλά και κάποια ασήκωτα λάθη στο επικοινωνιακό σκέλος των σχέσεων του με τη Νέα Δημοκρατία, έχουν μειώσει κατά πολύ το κύρος του. Ήδη στις ΗΠΑ ο Αβραμόπουλος δέχτηκε το αίτημα από τους απόδημους Έλληνες.-

λύση στην κατάσταση διάσπασης των πολιτικών εκπροσώπων στην εθνική ελληνική μειονότητα. Το αίτημα έγινε την στιγμή που στην Αθήνα σκέφτονται σοβαρά ότι το μονοπώλιο Ντούλε στα της ε.ε μειονότητας δεν πρέπει να συνεχιστεί άλλο.

Για το «Δία» φαίνεται ότι αυτή τη φορά δεν λειτούργησαν ούτε τα παραδοσιακά στηρίγματα των πνευματικών του.

Τώρα για να συμμαχήσει με τη δεξιά στην Αλβανία, δε φοβάται διόλου την γελιοποίηση, κατά την παροιμία «Με λένε «Δία-Ρίζο»/ Με όποιον θέλω το γυρίζω». Όχι! Όμως και αν πάει με τη δεξιά γνωρίζει ότι είναι ακατόρθωτο να βγάλει εκτός της τους αντιπάλους του, Ξέρα και Μπάρκα. (Όπως έκανε όταν πάει στο Ράμα. Του έβαλε όρο ότι η συμμαχία με το Σ.Κόμμα σημαίνει αποστασιοποίηση και πόλεμο κατά των Ελλήνων μειονοτικών αντιπάλων του.) Ο Μπερίσια όμως δεν είναι Ράμα στις σχέσεις αυτές και οι Έλληνες αντίπαλοι του «Δία» είναι σοβαροί συνομιλητές του σκληρού πρωθυπουργού. Να πάει στη δεξιά συμμαχία είναι βέβαιο ότι δεν θα είναι «Δίας», ούτε χάρτινος. Είναι σίγουρο ότι οι αντίπαλοί του θα συνεχίσουν να έχουν αυτόνομες σχέσεις με τον Μπερίσια και αυτό τον τρομάζει πάρα πολύ. Δεν έχει μάθει ποτέ να ανοίξει το παιχνίδι και τη συνεργασία και με άλλους παράγοντες. Έτσι, πίστεψε αληθινά ότι είναι «Δίας».

Να το κάνει τώρα;! Δεν είναι ότι είναι αργά, αλλά, οι κατ' αυτόν αντίπαλοι του, είναι σίγουρο που έχουν όρους για την πιθανή συνεργασία, που αφαιρούν την εξουσία του «Δία». Το άλλο σχετίζεται με το γεγονός ότι οι «αντίπαλοί» του δεν τρώνε πλέον κουτόχορτο να τους τη φέρει για δεύτερη φορά.

Συνεπώς, ο έμπιστος του «Δία» και με καλή διαγωγή συνεργασίας προς τους Αλβανούς Γ. Γιάννης θα λάβει «προαγωγή», ως μέσο στις διαπραγματεύσεις Ντούλε για να βγει βολευτής.

Υπάρχει και ένα πέμπτο σκεπτικό.

Ο Γ. Γιάννης ολοκλήρωσε το έργο διάλυση του Τμήματος Ελληνικής Γλώσσας, Λογοτεχνίας και Ελληνικού Πολιτισμού στο Πανεπιστήμιο Αργυροκάστρου. Λογικά δεν μπορεί να αφήσει ο «Δίας» ένα στενό πολυετή συνεργάτη του να τον παρασύρει στο βυθό το καράβι του Τμήματος σε ναυάγιο. Ας την πάρει όποιος θέλει την ευθύνη.....

Αυτά....

Παναγιώτης Μπάρκας για τον Βορειοηπειρώτη
Αργυρόκαστρο 28.09.2012

Posted by Βορειοηπειρώτης

Τετάρτη, 10 Οκτωβρίου 2012

Άναψαν οι μηχανές των κομμάτων για τις βουλευτικές εκλογές στην Αλβανία

Τα δικά μας πρόσωπα και σχήματα περιμένουν στη στάση, κάποιος να τους πάρει...

http://borioipirotis.blogspot.com/2012/10/blog-post_10.html

του Παναγιώτη Μπάρκα

Στην Αλβανία τα κόμματα έχουν βάλει μπρος τις μηχανές του προεκλογικού αγώνα για τις εκλογές του 2013. Καταστρώνουν σχέδια για τη βελτίωση των πολιτικών τους θέσεων, τόσο σε ότι αφορά την κοινοβουλευτική εκπροσώπηση, όσο και σε σχέση με την εκτελεστική εξουσία.

Στο ίδιο κλίμα παίζει και η ε. ε. μειονότητα, με τη διαφορά ότι στο προεκλογικό της παιχνίδι δεσπόζουν οι αντιφάσεις, αντιπαραθέσεις και αντιθέσεις.

Έχει εντούτοις σημασία να τονίσουμε ότι προς τις προσεχείς εκλογές κατεβαίνει με την καλύτερη πολιτική εκπροσώπηση στην περίοδο μεταπολίτευσης.

Έχει δύο υπουργούς στην κυβέρνηση και στην Αλβανική Βουλή τέσσερις τουλάχιστον Έλληνες βουλευτές με άμεση σχέση στο συμπαγές της κομμάτι.

Η άνοδος της πολιτικής ισχύς εκπροσώπησης σημειώνεται την στιγμή που η πραγματική ισχύ της ε.ε.μ. σημειώνει την μεγαλύτερη δυνατή πτώση.

Παρουσιάζει την χειρότερη εικόνα διάσπασης, δημοκρατικού ελλείμματος, κοινοτικής συνοχής, συνεργασίας, διαλόγου, αξιοκρατίας.

Η ουσιαστική αυτή αντίφαση μας οδηγεί σε κάποια επίσης ουσιαστικά συμπεράσματα.

· Ότι η αύξηση της πολιτικής ισχύς εκπροσώπησης αποδεικνύει τη σημασία και το ρόλο που έχει, έστω και λόγω της Ελλάδας, η ε. ε. μειονότητα στην αλβανική πολιτική σκηνή.

· Ότι την εκπροσώπηση αυτή στο 100% τοις εκατό την αποφασίζουν τα αλβανικά κόμματα. Δεν κάνει εξαίρεση ούτε το ΚΕΑΔ. (Δεν έχουμε εδώ υπόψη το γεγονός ότι είναι ταυτόσημο με τ' άλλα αλβανικά κόμματα, αλλά την πραγματικότητα. Ότι το σχήμα αυτό πέτυχε την μοναδική έδρα στην Αλβανική Βουλή, λόγω της ανοικτής προεκλογικής συμμαχίας με το Αλβανικό Σ. Κόμμα, γεγονός που του αναιρεί τον ισχυρισμό του ότι αποτελεί τον εκπρόσωπο της ε. ε. μειονότητας απαλλαγμένο από την ομπρέλα των αλβανικών κομμάτων).

Ότι οι συγκεκριμένοι πολιτικοί εκπρόσωποί μας σε κάθε περίπτωση αναφέρουν την ελληνική τους ταυτότητα και ότι εκπροσωπούν την ε. ε. μειονότητα.

Ότι μεταξύ τους οι γέφυρες επικοινωνίας και συνεργασίας είναι σχεδόν γκρεμισμένες. Και εκεί που υπάρχουν έχουν ως κίνητρο να «φάνε» κάποιον αντίπαλο ομοεθνή, που απειλεί τη θέση τους.

Εξυπηρετούν όμως τα συμφέροντα της ε.ε. μειονότητας οι πολιτικοί μας.

Στην δική μας περίπτωση η πολιτική προϋποθέτει εξυπηρέτηση της εθνικής μας κοινότητας (συλλογικά) σε ένα διπλό σκέλος.

Το πρώτο αφορά άμεσα τα εθνικά και ανθρώπινα δικαιώματα. Το δεύτερο, που ασφαλώς έχει άμεσα σχέση με το πρώτο, αφορά την ευημερία με ο, τι αυτό συνεπάγεται. Μάλιστα, στις σημερινές καταστάσεις το δεύτερο, εφόσον αφορά την ποιότητα ζωής, έρχεται σε πρώτη γραμμή.

Τα δύο σκέλη ξεχωρίζουν όσον αφορά το βάρος των ευθυνών. Για το πρώτο λ.χ, τα ανθρώπινα και εθνικά δικαιώματα, ευθύνεται περισσότερο το σχήμα ΚΕΑΔ-ΟΜΟΝΟΙΑ και ο εκπρόσωπός τους στην Αλβανική Βουλή. Για το δεύτερο σκέλος τη μεγαλύτερη ευθύνη φέρουν οι εκπρόσωποί μας στα άλλα αλβανικά κόμματα, κυρίως σ' αυτά του κυβερνητικού συνασπισμού.

Την ουσία στην πολιτική μας εκπροσώπηση αποτελεί η αντιπαράθεση.

Στο πρώτο σκέλος: Βασικές ευθύνες - Ντούλες & ΚΕΑΔ-ΟΜΟΝΟΙΑ.

Αποτέλεσμα Μηδεν. Μάλιστα μπορούμε να μιλήσουμε για μεγαλύτερη

ύφεση σε τέτοια καίρια θέματα, όπως το εκπαιδευτικό, το κοινοτικό περιουσιακό, δημογραφική και οικονομική αλλοίωση του χώρου με αμιγή ελληνικό μειονοτικό πληθυσμό. Προσφορά στο δεύτερο σκέλος από τον φορέα αυτό: Έχει περιορίσει και το έργο της τοπικής αυτοδιοίκησης.

Την τελευταία περίοδο το ΚΕΑΔ-ΟΜΟΝΟΙΑ επιβεβαίωσε περίτρανα ότι εκείνο που το νοιάζει δεν είναι τα εθνικά συμφέροντα, αλλά τα προσωπικά της ομάδας. Αναφέρουμε γι' αυτό το ξεπούλημα ψήφων στο περιφερειακό συμβούλιο της Αυλώνας, (για λογαριασμό του κυβερνόντος κόμματος) όπως επίσης πρόσφατα για μια θέση διευθυντή επιχείρησης στο δήμο Α.Σαράντα (όπου οι εκπρόσωποι του ΚΕΑΔ-ΟΜΟΝΟΙΑΣ συνεργάστηκαν με τους εκπροσώπους των τσάμιδων).

Σημαντικότερη στο θέμα αυτό είναι η προσφορά των Μπάρκα, Ξέρρα και Τάβο. (απογραφή, εκπαιδευτικό, αφαίρεση της εθνικής ταυτότητας από τα ληξιαρχικά έγγραφα).

Στο δεύτερο σκέλος την ουσία αποτελεί ο Ξέρρας. Η δική του παρέμβαση στην κυβέρνηση αποτελεί τη σφραγίδα σε σημαντικά έργα υποδομής στην έδρα του, ύψους περίπου 10 εκατομμυρίων Ευρώ. (Συστηματοποίηση του χειμάρρου Δερβιτσιάνης, της εισόδου του χωριού και άλλων εσωτερικών δρόμων, την βελτίωση του ηλεκτρικού δικτύου και δύο αθλητικών κέντρων, επίσης στη Δερβιτσιάνη, την κατασκευή του δρόμου σε Γλύνα και Επισκοπή, στα Σωφράτικα, στην Κοσοβίτσα κλπ). Αν ξεκινήσουμε και από την ποιότητα, είναι ιστορικά η μεγαλύτερη συνδρομή στην υποδομή της περιοχής.

Κάποιος θα πει ότι τα κάνει για ψήφους. Κάποιος γιατί αγαπάει τον τόπο του. Θα λέγαμε απλά ότι τα κάνει για τα δύο. Μάλιστα η σχέση με την ψήφο είναι πρόσκαιρη. Τα έργα μένουν.

Αποτελεί μάλιστα το καλύτερο τρόπο για την συγκέντρωση ψήφων. (Ο Μπάρκας στηρίζεται στις προσωπικές, κοινωνικές και εθνικές σχέσεις, ο Τάβος, που κάποτε μάζευε ψήφους με έργα, τώρα στηρίζει την εκλογή του σε ικανοποίηση προσωπικών συμφερόντων των ψηφοφόρων. Ο Ντούλες, ως συνήθως, στα πολιτικά νταλαβέρια με τα μεγάλα αλβανικά κόμματα, σε βάρος της ε.ε. μειονότητας).

Τα πραγματικά κίνητρα της επίθεσης κατά του έργου του Ξέρρα.

Μια σωστή και απλή λογική δεν μπορεί να βρει αρνητική κρίση, παρά μόνο θετική. Στην πραγματικότητα όμως ο συγκεκριμένος πολιτικός δέχεται οργανωμένα πυρά. Η συμμαχία ΚΕΑΔ-ΟΜΟΝΟΙΑ & Σ. Κ. Α, όχι μόνο δεν του συμπαραστέκεται στο έργο του, αλλά του επιτίθεται με ανυπόστατες

κατηγορίες. Αποτελεί γι' αυτούς επιχείρημα πολέμου το γεγονός ότι ανήκει στο Αλβανικό Δημοκρατικό Κόμμα. Λησμονούν ότι και οι ίδιοι ανήκουν σε Αλβανικά Κόμματα, μάλιστα με επίκαιρες και αποδεδειγμένες ανθελληνικές θέσεις.

Η κόντρα λοιπόν δεν έχει ως βάση τα εθνικά συμφέροντα. Ένα έργο υποδομής, μικρό ή μεγάλο, έχει μόνο όφελος, και εθνικό και κοινωνικό και προσωπικό. Ούτε βέβαια ξεκινάει από θετική ανταγωνιστικότητα. Έχει εξ' ολοκλήρου αρνητική πηγή και κατεύθυνση. Στόχος παραμένει η εξουδετέρωση του πολιτικού αντιπάλου ανεξαρτήτως από το έργο του, ή μαζί με το έργο του.

Έτσι λοιπόν, τη στιγμή που ο πολιτικός κόσμος στην Αλβανία ψάχνει δρόμους, τρόπους συμμάχους για να ενισχύσει την ισχύ του, οι πολιτικοί μας εκπρόσωποι κινούνται σε ανίερές συμμαχίες και ξέφρενες ραδιουργίες με μοναδικό σκοπό την επικράτηση κάποιων πάνω στην καταστροφή του άλλου. Το αρνητικότερο του αρνητικού παρουσιάζει το γεγονός ότι οι πολιτικοί μας δεν μπορούν να συνεργαστούν θετικά και προς το κοινό εθνικό όφελος. Μπορούν όμως να συνεργαστούν πολύ καλά με το σκεπτικό εξουδετέρωσης του ομοεθνή αντιπάλου.

Συγκεκριμένα, στην περιοχή Αργυροκάστρου διαφαίνεται ότι με άξονα το ΚΕΑΔ-ΟΜΟΝΟΙΑ θα υπάρξει μια συνεργασία, είτε με το ΣΚΑ, είτε με το Κόμμα του Μέτα, μπορεί και με τα δύο μαζί με στόχο να πριονίσουν την καρέκλα του Ξέρρα.

Η τρικλοποδιά αυτή θα έχει το αντίκτυπο στην περιφέρεια Αυλώνας για να εκλεγεί βουλευτής ο εκπρόσωπος του ΚΕΑΔ-ΟΜΟΝΟΙΑΣ, που είναι ο Ντούλες, κατά του Μπάρκα.

Τα πράγματα στην περιφέρεια Αυλώνας είναι και πιο δύσκολα, όχι μόνο σε σχέση με τη θέση που θα έχει ο δικός μας εκπρόσωπος στα ψηφοδέλτια των μεγάλων αλβανικών κομμάτων, κυρίως του Δ. Κόμματος. (Το Σ. Κόμμα θα εξοφλήσει με το λογαριασμό εκλογής του Ντούλε, αν αυτός δεν τολμήσει να φύγει με το Μέτα). Μπορεί να παίξει κακά και το ΜΕΓΑ.

Συνεπώς, αν το κακόβουλο αυτό σχέδιο εφαρμοστεί και πιάσει, τότε υπάρχουν πολλές δυνατότητες ώστε την επόμενη θητεία να μη έχουμε πολιτική εκπροσώπηση στην Αλβανική Βουλή. Να χάσουμε και την εκλογή του Ξέρρα που αποτελεί προς το παρόν τη σίγουρη έδρα. Ή πιθανόν να έχουμε μόνο το Ντούλε, ο οποίος ράβει ραδιουργώντας, πίσω από την πλάτη και εκείνων που συνεργάζεται, το επόμενο βουλευτικό κοστούμι.

Μάλλον αυτός είναι και ο στόχος του. Να είναι ο μοναδικός εκπρόσωπος στην Αλβανική Βουλή. Ο στόχος, που στην πράξη προμηθεύει τη διάσπαση και εσωστρέφεια.

Η ανάλυση δεν αποτελεί μαντική Κασσάνδρας. Ανταποκρίνεται στην σκληρή αλήθεια.

Και πάλι στην ιδέα της ΟΜΟΝΟΙΑΣ-άτυπη Βουλή

Υπό το σκεπτικό αυτό ακούγεται πολύ καλή η ιδέα ότι έχουμε ανάγκη από μια υγιή και δυνατή ΟΜΟΝΟΙΑ, στην οποία θα βρισκόμαστε όλοι την εθνική στέγη και η οποία θα συντονίζει αποτελεσματικά και σε όφελος του ελληνισμού τα ιδεολογικά μας πιστεύω. Μόνο έτσι θα μπορέσουμε να έχουμε ισχυρότερη και αποτελεσματικότερη εθνική πολιτική εκπροσώπηση, ανεξάρτητα από τα αλβανικά κόμματα, ή εντός αυτών. Αυτό όμως δεν βολεύει τις αρρωστημένες πλέον φιλοδοξίες της ηγετικής ομάδας στην ΟΜΟΝΟΙΑ με επικεφαλής το Ντούλε. Το πρόβλημα έγκειται στο

γεγονός ότι έχει κατάστρεψε τα πάντα στην ε. ε. μειονότητα. Ένταξε τον πολιτικό λόγο και δράση στη δική του μειοδοτική συμπεριφορά. Ταύτισε τα εθνικά μας συμφέροντα με τα προσωπικά του και τρίτων. Σαν αποτέλεσμα πιστεύει κομπλεξικά ότι δεν έχει που να λογοδοτήσει για το έργο του. Αυτό τον κάνει πιο κυνικό και πιο επικίνδυνο. Ταυτόχρονα τον οδηγεί πιο γρήγορα και ασφαλέστερα στο τέλος του. Ήδη προδιαγράφει μια ακόμα μαύρη σελίδα όσον αφορά την πολιτική εκπροσώπηση της ε. ε. μειονότητας και αφορά τις επικείμενες βουλευτικές εκλογές.

Παναγιώτης Μπάρκας για το «Βορειοηπειρώτη»
Αργυρόκαστρο 09.10.2012

Posted by Βορειοηπειρώτης

Δευτέρα, 15 Οκτωβρίου 2012
Δεροπολίτισσα - Η Αγιά-Σοφιά της Βορείου Ηπείρου

Του Παναγιώτη Μπάρκα!

Το συγκεκριμένο άρθρο, μέρος της μονογραφίας για τον ελληνισμό της Βορείου Ηπείρου, πέρα από την θεωρητική προσέγγιση, αναφέρεται, στη γυναικεία μορφή της Δροπολίτισσας, η οποία μας οδηγεί με τον τρόπο της, στις ρίζες του αρχαίου ελληνικού

πολιτισμού και τις διαχρονικές του αξίες.

Εισαγωγή

Στις ιδεολογικές κοσμολογικές μεταβάσεις, αρχικά στην Ήπειρο και μετά σε όλον τον Ελλαδικό κόσμο τα ανθρώπινα επιτεύγματα πετυχαίνονται μέσω της σχέσης με τη φύση ως επέκταση των δικών της ισορροπιών. Ταυτόχρονα, η συγγενέστερη προς τη φύση ανθρώπινη μορφή, ήταν η γυναικεία. Αποτελούσε την γενεσιουργική δύναμη, ταυτισμένη με τη φύση και την ουσία της. Δεν εννοούμε απλώς το ρόλο της στην αναπαραγωγή της ζωής. Περισσότερο την αναπαραγωγή και εμπέδωση ενέργειας σε ανθρώπινο και γενικότερα κοινωνικό επίπεδο.

Με βάση τη συγκεκριμένη σχέση του με τη φύση, ο αρχαίος ελληνικός κόσμος στέγαζε στην αγκαλιά της, ή υπαίθρια τα πολιτιστικά, καλλιτεχνικά, αθλητικά, πνευματικά, διασκεδαστικά έργα του.

Για τον Ηπειρώτη ακρογωνιαίό λίθο στη σχέση αυτή αποτελεί το Μαντείο της Δωδώνης. **Δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα φυσικό αντικείμενο, μια βαλανιδιά και οι χρησμοί των θρόισμα των φύλλων της.**

Παρόμοιο παράδειγμα αποτελεί το μαντείο των Δελφών, το σημαντικότερο ιερό μέρος της Αρχαϊκής περιόδου στην Ελλάδα (750-550 π.χ.). Ιδρύεται με βάση ενός φυσικού αντικειμένου, του ιερού βράχου. Οι χρησμοί του συνδέονται άμεσα με φυσικά φαινόμενα, -αναθυμιάσεις από τα έγκατα της Γής προς τον ομφάλιο βράχο.

Εντούτοις η ερμηνεία των χρησμών της ιεράς φηγούς γινότανε από τις ιέρειες, δλδ από γυναίκες. Στους Δελφούς από την Πύθια.

Σημαντικό επίσης είναι γεγονός ότι «η καθοδήγηση» των πράξεων των θεών, των ημίθεων, των μυθολογικών και ιστορικών ηρώων από τους χρησμούς τους, ανταμείβονταν από τους δεύτερους με προσφορές και αφιερώσεις, που ήταν, ή ναοί, ή περιουσίες, ή άλλα πολύτιμα δώρα. Στους Δελφούς κάθε πόλη είχε το δικό της θησαυροφυλάκιο, συνολικά 20 μαρμάρια, που στέγαζαν τις πολύτιμες και απαράμιλλης ομορφιάς προσφορές. Ενώ στη Δωδώνη, μυθικοί και ιστορικοί ήρωες αφιέρωναν τους ονομαστικούς τους ναούς.

Χριστιανική υποδομή,-από την ύπαιθρο σε κλειστούς χώρους,- η δυσμενή θέση της γυναίκας

Η υποδομή του Χριστιανισμού μεταφέρεται από την ύπαιθρο, τη φύση, στους κλειστούς χώρους, - τους ναούς. Έρχεται να στηρίξει το Χριστιανικό ιδεολόγημα. Στο χριστιανικό γίγνεσθαι οι ανθρώπινες αξίες τάχτηκαν στην υπηρεσία της θεοκεντρικής εξουσίας εκπροσωπούμενης από την εκκλησία με υποδομή τους ναούς.

Σε ειδική υποδεέστερη θέση τέθηκε η γυναίκα. Όχι μόνο θεσμικά, (όπως στο ρωμαϊκό δίκαιο), αλλά και εθιμικά αντιμετωπιζόνταν ως μέσω για να αποχτήσει παιδιά ο άντρας.

Ο χριστιανικός κλειστός ναός δεν μπόρεσε να καταργήσει εντελώς την προχριστιανική παράδοση. Μετατρέπεται σε χώρο λατρείας και με την ιδιότητα αυτή αποτελεί το χώρο υποδοχής προσφορών και δώρων που αποσκοπούν στην επικοινωνία των θνητών με το θείο, ή ως ευχαριστία, ή ως παράκληση για την αποτροπή του κακού. Ταυτόχρονα, συνεχίζει να αποτελεί το δείγμα επιπέδου αξιοπρέπειας και ισχύς μιας συγκεκριμένης κοινότητας. Οι πιστοί παραχωρούν και στεγάζουν το σύνολο των αξιών, πνευματικών και υλικών.

Ο Χριστιανισμός δεν εμποδίζει τη γυναίκα στην αποστολή φορέα εθνικής ταυτότητας

Παρά όμως την δυσμενή κοινωνική της θέση, η γυναίκα παρέμεινε ο φορέας αισθητικής προσοχής της εκάστοτε κοινότητας, κυρίως σε ότι αφορά την πολιτιστική και εθνική διάκριση και ταυτότητα. Συγκριτικά πάει παράλληλα και ίσως προηγείται, της προσοχής και ενδιαφέροντος της κοινότητας προς τους ναούς.

Διαπιστώνεται ιδιαίτερα στην παραδοσιακή της ενδυμασία, κυρίως σ' αυτή που σχετίζεται με το δεύτερο στάδιο του κύκλου της ζωής, το γάμο, ως τον σταθμό που σχετίζεται με την αναπαραγωγή και συνέχιση της ζωής. Αφορά δύο επίπεδα. Συγκεντρώνει την προσοχή ιδιαίτερης καλαισθητικής προσοχής. Ταυτόχρονα, διατηρώντας την αρχαία παράδοση, προικίζετε με πολύτιμα στολίδια, μέσω των οποίων εκδηλώνεται ο πλούτος, η αξιοπρέπεια και το γενικότερο επίπεδο μιας συγκεκριμένης κοινότητας. Στην ενδυμασία τους τα βασικά μοτίβα και χρώματα έχουν σχέση με τη φύση που περιβάλλει η γεωγραφία της συγκεκριμένης κοινότητας

Στη γενική αυτή διαπίστωση ξεχωρίζει η Δροπολίτισσα, αφέντρα του τόπου της και των τυχών του, είναι η ανθρωπίνη μορφή που συσσωρεύει και εκπέμπει προς πάσα κατεύθυνση την ενέργεια και τη δύναμη της εθνικής ταυτότητας και της ορθόδοξης πίστης, υπερβαίνοντας μάλιστα την ισχύ και αντίσταση ενός πυκνού συστήματος ναών και μοναστηριών. Τόσο που θα λέγαμε ότι αυτός ο τόπος είναι η ψυχή της και η ψυχή της ο τόπος της.

Το επιχείρημα:- η Δροπολιτική νυφική ενδυμασία και το τραγούδι Μώρ Δεροπολίτισσα»

Υπάρχουν δύο βασικές θεωρίες σχετικά με την καταγωγή της παραδοσιακής ενδυμασίας της Δροπολίτισσας. Η μια σημειώνει ότι αποτελεί συνέχεια του Αρχαίου στρατιωτικού Χιτώνα, διαδομένου στην Ήπειρο από τους Δωριείς για να εξελιχτεί στη συνέχεια και μέχρι τις ημέρες μας σε ανδρική και γυναικεία ενδυμασία.

Η άλλη αναφέρει ότι προέρχεται από τη Θήβα. Βασικό στήριγμα αποτελεί η αναπτυσσόμενη μυθολογία με το «Χρονικό της Δρόπολης», το οποίο εντοπίζει την καταγωγή των ιδρυτών της στα φύλα του Άτλας και του Ίφιτου, με καταγωγή από τη Θήβα.

Πέρα από την αναζήτηση της καταγωγής θα πρέπει να πούμε ότι η δροπολιτική νυφική ενδυμασία έχει επισύρει την προσοχή, μέσα από μια διαλεκτική σχέση ανάμεσα στην ίδια τη γυναικεία μορφή της Δροπολίτισσας και τις αισθητικές αξίες της ενδυμασίας. Αισθητικά στηρίζεται σε τρία χρώματα, κυρίως το λευκό, το κόκκινο και το μαύρο και σε γραμμικό διάκοσμο. Τόσο

πολύ λευκό-φως, αισιοδοξία,-σπανίζει σε παγκόσμια κλίμακα γυναικείων ενδυμασιών. Όπως σπανίζει επίσης η επιμονή και αντίστασή της να μη επιτρέψει «να μαυρίσει», όπως σε άλλες περιπτώσεις, ούτε από πολέμους, ούτε από θανάτους, ούτε από ξενιτιές, ούτε απ' άλλες δυστυχίες και κακουχίες.

Η διαλεκτική σχέση, δροπολίτισσα & νυφική ενδυμασία αποτελεί την ανεπανάληπτη ουσία υπάρξεως της, ως η ψυχή με το σώμα. Λόγω αυτής της σχέσης, ο Δροπολίτης επενδύει αισθητικά στην νυφική ενδυμασία, φλουριά και κοσμήματα, ακριβά υφάσματα, δαντέλες και κεντήματα με χρυσά νήματα. **Ό, τι κάνει και στους ναούς...για να την μετατρέψει έτσι σε ένα ανεπανάληπτο ζωντανό πολιτιστικό μνημείο εθνικής ταυτότητας**

Δροπολιτική ενδυμασία, κομμουνιστικό καθεστώς και αλβανική επιστημολογία.

Ο Αλέξη Μπούντα, πρώην πρόεδρος της ακαδημίας επιστημών Τιράνων και η λοιπή αλβανική επιστημολογία ισχυρίζεται ότι η ενδυμασία των γυναικών της Δρόπολης, είναι στην ουσία ενδυμασία με μακρόχρονες ρίζες στις αλβανικές εθνογραφικές παραδόσεις. Στην Ελλάδα χρησιμοποιείται και στις περιοχές που κατοικούν αρβανίτες. Ο Μπούντα, απ' ό, τι φαίνεται γνώριζε το Χρονικό της Δρόπολης. Τον συμφέρει όμως να συνδέσει ομοιότητες ανάμεσα στη Δροπολιτική ενδυμασία με την παραδοσιακή ενδυμασία στη Θήβα.

Ταυτόχρονα να συνδέσει την αρχαιότητα της ενδυμασίας στη Θήβα με την παρουσία αρβανίτικου στοιχείου το οποίο μετοίκησε στην Ελλάδα στην καλύτερη περίπτωση τον XII-XIII αιώνα μ.Χ. Εντούτοις αλλάζει κατεύθυνση. Αν στην εκδοχή της καταγωγής της Δροπολιτικής ενδυμασίας από τη Θήβα, έχουμε ταξίδι της, κατά τον VII-VI αιώνα π.Χ, από Θήβα προς Δρόπολη, κατά την εκδοχή του Μπούντα, σημειώνεται ταξίδι από την Αρβανιτιά προς Θήβα. Και ακόμα αξιοποιείται το στοιχείο αυτό για την διεύρυνση της γεωγραφίας της Αρβανιτίας. Αν κατά τον XII-XIII αιώνα ο όρος Αρβανιτιά αφορούσε το σημερινό βόρειο τμήμα της Αλβανίας, η σύνδεση της Δροπολιτικής ενδυμασίας με τους αρβανίτες στη Θήβα μετατρέπεται σε επιχείρημα να επεκταθεί η Αρβανιτιά μέχρι τη σημερινή Δρόπολη. Με τον τρόπο αυτό η αλβανική επιστημολογία αφαιρεί το αυτόχθονο της Δρόπολης και του Δροπολίτη αποχτώντας το ελεύθερο να ισχυριστεί την άποψη ότι οι Έλληνες ήρθαν στον τόπο τους τον ΧVIII αιώνα και δανείστηκαν από τους Αλβανούς την φουστάνελα και την δροπολιτική γυναικεία ενδυμασία. Η αλβανική επιχειρηματολογία αποτελεί μέρος της γενικότερης προσπάθειας οικειοποίησης του ελληνικού πολιτισμού σε όφελος στερέωσης μια μυθολογίας περί αρχαίου αλβανικού πολιτισμού.

Από την άλλη πλευρά το κομμουνιστικό καθεστώς, προσανατολίζοντας γενικώς την παράδοση προς την επιφάνεια και τον φολκλορισμό θέτοντάς την στην υπηρεσία της ιδεολογίας του, υποβάθμισε την πραγματική αξία της δροπολιτικής νυφικής ενδυμασίας. Οι απομιμήσεις αύξησαν το απατηλό φως φως και χρώματα και ταυτόχρονα, (ως δείγμα «της κομμουνιστικής λάμψης») με αποτέλεσμα να αποσπαστεί από την δική της παράδοση και να την προσαρμόσει στην υπηρεσία της ιδεολογίας του καθεστώτος.

Το τραγούδι «Μώρ Δεροπολίτισσα» ως η δική μας ανθρώπινη «Άγια Σοφιά»

Ασφαλώς το τραγούδι αυτό κατέχει θέση Ακροπόλεως στα ιστορικά μας τραγούδια. Ως ύμνο κατά του εξισλαμισμού, αποτελεί την δική μας «Άγια Σοφιά», με αντίθετους όρους. Η Άγια Σοφιά, ο ναός σύμβολο της ορθόδοξης αυτοκρατορίας, τούρκεψε. Η Δεροπολίτισσα, - (άνθρωπος, ή γυναικεία μορφή) «δεν τούρκεψε». Τυχαίο;! Όχι! Όπως δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι το τραγούδι, (στην ουσία εκείνοι που αλλαξοπίστησαν) δεν απευθύνεται στις δεκάδες ναούς και μοναστήρια που περιβάλλουν την περιοχή της Δρόπολης, μέχρι το σημείο που να αποκαλείται ένα ξεχωριστό Άγιο Όρος, αλλά στη Δροπολίτισσα. Όταν η Πόλη έπεφτε στα χέρια της Τουρκίας, η Δρόπολη απελευθερώνονταν (πρόσκαιρα) από το ζυγό της. Όταν οι γύρω περιοχές τούρκευαν η Δρόπολη συνέχιζε να πηγαίνει στην εκκλησία, «υποχρεωμένη» όμως να προσκυνάει για όλους εκείνους που αναγκάστηκαν να αλλαξοπιστήσουν. Έτσι μετατράπηκε σε έναν γενικότερο συμβολισμό αντίστασης και προσδοκίας για την τύχη της ορθοδοξίας και του ελληνισμού. Οι στίχοι «Τι μας πλάκωσε η Τουρκιά/ και μας σφάζουν σαν τ' αρνιά», δημιουργεί τις προϋποθέσεις να συλλάβουμε ως χρονολογία δημιουργίας του τραγουδιού την περίοδο αμέσως μετά την αποτυχημένη εξέγερση του Διονύσου του Φιλόσοφου στα 1611, η αφετηρία και τα κίνητρα της οποίας θα πρέπει επίσης, να αναζητηθούν στη Δρόπολη. Το τραγούδι μαρτυράει επίσης και το γεγονός ότι το ορθόδοξο στοιχείο είχε κοπεί στη μέση. Το ένα τμήμα, που βιαίως αλλαξοπίστησε και του απαγορεύτηκε να πάει στην εκκλησία και το άλλο που αντιστέκεται και πρέπει να προσκυνήσει και για το υπόλοιπό. Το δεύτερο συμβολίζει η λαμπερή μορφή της Δεροπολίτισσας «ζηλεμένη» που βάζει το φέσι της στραβά (ένδειξη λεβεντιάς και υπερηφάνειας) για να πάει στην εκκλησιά. Κάπου στα χρονικά περιθώρια του τραγουδιού σημαδεύεται η απαρχή όχι μόνο της θρησκευτικής αλλά και εθνικής διαφοροποίησης της περιοχής. Ένας λόγος παραπάνω λοιπόν για να το αποκαλέσουμε τη Δροπολίτισσα του τραγουδιού, ως τη δική μας «Άγια Σοφιά».

ΤΕΛΟΣ

**Παναγιώτης Μπάρκας για το «Βορειοηπειρώτη»
Αργυρόκαστρο 13.10.2012**

Posted by Βορειοηπειρώτης

Δευτέρα, 29 Οκτωβρίου 2012
Βορειοηπειρωτικό και Χρυσή Αυγή

Δημοσιεύτηκε και

<http://www.skai.gr/news/opinions/article/216945/voreioipeirotiko-kai-hrusi-augi/>

Του Π. Μπάρκα

Στις φετινές εκδηλώσεις του ΌΧΙ στο Βουλιαράτι, όπου διεξάγονται οι επίσημες εορταστικές εκδηλώσεις του έπους του 40, μεταξύ των εκπροσώπων από Ελλάδα, παρευρέθηκαν για πρώτη φορά αντιπροσωπείες σε επίπεδο βουλευτών του ΣΥ.ΡΙ.Ζα και της Χρυσής Αυγής. Δεν θα ασχοληθώ με την παρουσία του πρώτου πολιτικού φορέα. Οφείλεται στο γεγονός ότι ο

«πατριωτισμός» του ΣΥ.ΡΙ.ΖΑ, σε σχέση με το έπος του 40, άλλο τόσο προς τον Βορειοηπειρωτικό Ελληνισμό, έχει εκδηλωθεί περισσότερο ως άρνηση.

Σε εντελώς άλλο άκρο στέκει η Χρυσή Αυγή. Τα μέλη της αντιπροσωπείας της στο Βουλιαράτι έδειχναν ανοιχτά την αρχηγό - κεντρική τους συμπεριφορά. Συσπειρώνονταν γύρω από τον επικεφαλής σε σχήμα προστασίας του, δείχνοντας, από επιφύλαξη μέχρι φόβο από το περιβάλλον, το οποίο ήταν αποκλειστικά ελληνικό. Το όλο σκηνικό ταίριαζε στη Βορειοηπειρωτική νοοτροπία. Ξεκινώντας από τα δηλωμένα της Χρυσής Αυγής, αρκετοί Έλληνες βορειοηπειρώτες την αντιμετωπίζουν ως προστάτιδα. (Γενικώς, αορίστως, συναισθηματικά και χωρίς επιχειρήματα). Στην ουσία, στο Βουλιαράτι απόφευγαν να το δείξουν, ούτε ανοιχτά, ούτε με τρόπο. (!!!)

Ακριβώς στη σχέση αυτή στηρίζεται η ανάλυσή μας.

Είναι γεγονός ότι τόσο ο ΣΥ.ΡΙ.ΖΑ όσο και η Χρυσή Αυγή απόκτησαν κοινωνική και πολιτική ισχύ στην Ελλάδα, λόγω της κρίσης, η έξοδος από την οποία, σε ελληνικό επίπεδο, απαιτεί για μια ακόμα φορά την ιστορική συνιστώσα λύτρωσης του Ελληνικού Γένους και έθνους που είναι οι μεγάλες ιδέες που οδηγούν στο συλλογικό πατριωτισμό μέχρι την ύψιστη θυσία. Τα δύο αυτά χαρακτηριστικά έχουν από την αρχαιότητα, το γνωστό λίκνο της Ηπείρου, που είχε συνεχώς τη ευπρέπεια και χάρη να προσφέρεται στο Γένος «γράμματα, γρόσια και άρματα» Γεγονός είναι ότι ο πολιτικός βίος της Ελλάδας των τελευταίων δεκαετιών, καταπατίστηκε από το αντίστροφο βυζαντινό, δλδ «δόγμα της ψυχής, σώμα του χεριού» και οδηγηθήκαμε στη βαθιά αυτή κρίση. Τόσο το χειρότερο όταν το πολιτικό κατεστημένο άμεσα υπεύθυνο για την κρίση, όχι μόνο δεν ανοίγει δρόμο, παρά τη λαϊκή ετυμηγορία, αλλά συνεχίζει, σε μεγάλο βαθμό, να επιβάλλεται με την ίδια νοοτροπία, εμποδίζοντας κάθε προσπάθεια απελευθέρωσης θετικών δυνάμεων του γνωστού ελληνικού πατριωτισμού, ή εγκλωβίζοντας την όλη υπόθεση της κρίσης σε οικονομικές συνιστώσες, διακυβεύοντας, την εθνική και κοινωνική.

Το κενό αυτό έρχεται να καλύψει, από την μια ο ΣΥ.ΡΙ.ΖΑ και από την άλλη η Χρυσή Αυγή. Ο ΣΥ.ΡΙ.ΖΑ ως άρνηση των οικονομικών μέτρων. Η Χρυσή Αυγή ως «εφήμερο πατριωτισμό», δλδ χωρίς τις μεγάλες ιδέες και τη συμπάρασταση του ελληνικού πνεύματος που θα ενέπνεαν τις αστέρευτες λαϊκές ενέργειες, με συνέπεια να της προσάπτουν, κακώς για μένα, ετικέτες

ναζί ή νεοναζί. Το γεγονός σημαίνει ότι αν σήμερα στο κλίμα κρίσης και σήψης, έχει απήχηση που μεταφράζεται σε πολιτική λαϊκή στήριξη, την επόμενη, μπορεί να φέρει αντίστροφα αποτελέσματα. Τόσο πιο υπεύθυνα τίθεται το ζήτημα αν έχουμε υπόψη ότι η ισχύ της Χρυσής Αυγής κινείται στο χώρο του εθνικού ελληνικού πατριωτισμού, χώρος ο οποίος έχει μείνει επικίνδυνα κενός. Συνεπώς, η Χρυσή Αυγή, εγκυμονεί τον κίνδυνο ώστε αύριο να κατηγορηθεί, από πολιτικούς και κοινωνικούς παράγοντες ότι εμπόδισε «τις μεγάλες ιδέες» πατριωτισμού, που σημαίνει ότι οι πραγματικοί υπαίτιοι του επικίνδυνου παιγνιδιού σε βάρος του έθνους να τη βγάλουν καθαρή. Μια από τις συνιστώσες του πατριωτισμού στη Χρυσή Αυγή είναι και η συνιστώσα του Βορειοηπειρωτικού Ελληνισμού.

Να ξεκαθαρίσω τη θέση μου. Κάθε θετική και πραγματική υποστήριξη του βορειοηπειρωτικού Ελληνισμού, της παρούσα κοινότητας και της διαχρονικής του ιστορίας και πολιτισμού, είναι ευπρόσδεκτη, απ' όπου και αν προέρχεται. Τόσο το περισσότερο, όταν τα τελευταία 20 χρόνια η αντιμετώπισή του βορειοηπειρωτικού ελληνισμού, ήταν εφήμερη, με αυθορμητισμό, κινήθηκε από τα κλισέ στα ταμπου και γενικώς τέθηκε σε εξάρτηση και υπηρεσία επίλυσης οικονομικών συμφερόντων ελληνικών κύκλων, ή και για την κάλυψη μαύρων τρυπών από ελληνικούς παράγοντες.

Είναι αυτός ο λόγος που ο Βορειοηπειρωτικός Ελληνισμός στρέφεται υπέρ του κάθε υποστηρικτή που προβάλλει στο προσκήνιο. Στην προκειμένη περίπτωση προς τη Χρυσή Αυγή.

Εδώ ακριβώς έγκειται και ο κίνδυνος. Ο Βορειοηπειρωτικός Ελληνισμός, ταλαιπωρημένος στην ελπίδα της σωτηρίας από τη μάνα Ελλάδα, δεν μπόρεσε να γνωρίσει τον εαυτόν του, να προσέξει, εντοπίσει και προβάλλει τη σημασία του, την ιστορία και πολιτισμό που διαχρονικά κουβαλάει, να αρθρώσει πολιτικό και εθνικό λόγο, να διεκδικήσει δικαιώματα και εφαρμογή στην πράξη των υποχρεώσεων από το εθνικό κέντρο. Απεναντίας, μετατράπηκε σε ασήμαντες μονάδες φορώντας και φωνάζοντας το κραυγαλέο «ήμαστε βορειοηπειρώτες» (χωρίς να γνωρίζει τη εστί αυτό). Ως άτομα και όχι ως κοινοτικό σύνολο, επιδίωξαν την αυθόρμητη ένταξη στην ελληνική κοινωνία, περνώντας από την ταυτότητα του ανώνυμου πλήθους σε εκείνη της διπλής υπηκοότητας και τώρα που ξανά διαπιστώνει ότι στις πλάτες τους έπεσε τριπλά η κρίση (ως βορειοηπειρώτης σε σχέση με τον εαυτόν του, σε σχέση με την Ελλάδα και πιο επικίνδυνα σε σχέση με το αλβανικό στοιχείο), αναζητά καταφύγιο στη στήριξη της Χρυσής Αυγής.

Είναι ασφαλώς θετικό, που το θέμα του ελληνισμού της Βορείου Ηπείρου, αποχτά διάσταση εν' μέσω κρίσης στην Ελλάδα. Αλλά όχι με λαϊκισμό ή με φολκλωρισμό. Το Βορειοηπειρωτικό

ως ιστορικά αναπόσπαστο μέρος της Ηπείρου, φέρει το βάρος καλλιέργειας μεγάλων ιδεών, πολιτισμού, πατριωτισμού και αγώνων για το έθνος. Συν αυτή τη συνιστώσα, ακόμα και η πρόσφατη 20-χρονη περίοδος έχει αποδείξει ότι αποτελεί το βασικό παράγοντα εθνο-πολιτιστικών και κοινωνικών ισορροπιών στο Νότο της Αλβανίας και διαρρυθμιστικός παράγοντας στις ελληνο-αλβανικές σχέσεις, κάτι το οποίο στο μέλλον, απ' ότι όλα δείχνουν θα αποχτήσει ιδιαίζουσα σημασία.

Ακριβώς όμως εδώ θα πρέπει να προσέξουμε. Ο αυθορμητισμός και ο λαϊκισμός δεν έχει καμιά σχέση με γεωστρατηγικά θέματα εξαιρετικής σημασίας.

Επίσης, Πρώτο. Σε περίπτωση που δεν έχεις ένα πολιτικό όραμα για ένα λεπτό και περιπλεγμένο εθνικό θέμα, καλύτερα κάνε υπομονή, παρά να εγείρεις ξεπερασμένες λύσεις όσο σωστές και αν ήταν στην εποχή τους. Έτσι λοιπόν, αν εγερθεί και διεκδικηθεί στις σημερινές καταστάσεις, ατόφιο (τόσο το χειρότερο συνθηματολογικά) το πακέτο της αυτονομίας του 1914, αν εμείς δεν μπορέσουμε να διαρρυθμίσουμε τα ιστορικά μας κεκτημένα στις σημερινές καταστάσεις και εξελίξεις ένταξης και παγκοσμιοποίησης, είναι σίγουρο που θα είμαστε εκτός τόπου και χρόνου και η Ευρώπη και οι διεθνείς οργανισμοί θα μας έρθουν καταπάνω μας και θα μας ξεράσουν.

Εντούτοις, Δεύτερο. είναι αποδεδειγμένο ότι κάθε προσπάθεια «εισαγωγής» κούφιου και ανέπαφου εθνικισμού, χωρίς στόχους και προετοιμασίες, χωρίς διεργασίες και συντονισμό, χωρίς ιδέες, πατριώτες, ηγέτες και πατριωτισμό, αντιστρέφεται σε ποινή και τιμωρία για τον ίδιο τον βορειοηπειρωτικό ελληνισμό, μετατρέπεται σε λαβή από τον αλβανικό εθνικισμό να πλήξει εθνικά την εθνική ελληνική μειονότητα. Το δοκιμάσαμε αυτό για πολλοστή φορά αυτή την 20-ετία, το 1993-94-97 κλπ.

Συνεπώς, Τρίτο. κανείς δεν δικαιούται να εκδηλώσει τον εθνικισμό του, όσο σωστός και δίκαιος κι αν είναι αυτός, όταν δεν πληρούνται οι απαιτούμενες προϋποθέσεις. Τότε μετατρέπεται σε προβοκάτσια που μετατρέπεται σε εύκολο θύμα τον βορειοηπειρωτικό ελληνισμό. Το θέμα γίνεται πιο λεπτό και επικίνδυνο όταν έχουμε υπόψη ότι ο αλβανικός εθνικισμός ως ανθελληνισμός είναι σε έξαρση. Όταν ο ιστός ελληνισμού της εθνικής ελληνικής μειονότητας έχει εξαντληθεί και τα αποθέματα αντίστασης είναι προς λήξη.

Επίσης, μοιραίο θα είναι το λάθος, αν για να αποφύγουμε όποια βεβιασμένη κίνηση, ή για λογαριασμό άλλων συμφερόντων, αποσιωπήσουμε το θέμα.

Επικίνδυνη είναι και η θέση που λέει ότι με την ένταξη της Αλβανίας στην Ευρώπη θα λυθεί αυτομάτως και το Βορειοηπειρωτικό. Είναι επικίνδυνο διότι μέχρι τότε δεν θα μείνει τίποτε όρθιο που να φανερώνει πως υπάρχει στην αλβανική επικράτεια εθνική ελληνική μειονότητα. Αυτή η πραγματικότητα θα ανήκει τότε στην ιστορία.

Τέταρτο και το πιο σημαντικό. Νομίζω όμως, ότι, τόσο η Χρυσή Αυγή που ζητάει την πρωτοκαθεδρία στο εθνικό μας θέμα, όσο και η επίσημη Αθήνα και άλλοι πολιτικοί φορείς, θα πρέπει πρωτίστως να ασχοληθούν σοβαρά με την πολιτική ηγεσία του τόπου και σε πρώτη γραμμή με εκείνη της ΟΜΟΝΟΙΑΣ-ΚΕΑΔ. Οι σημαντικότερες νίκες ιστορικά επιτεύχτηκαν ή μέσω προδοσίας, ή μέσω πολλών θυσιών. Στην περίπτωση της εθνικής ελληνικής μειονότητας η σημερινή διάλυση οφείλεται στο «Δούρειο Ίππο», σε μορφή Πήλιου Γιούση, που αντιστοιχεί σε πρώτη γραμμή σ' αυτή την ηγεσία. Αυτή μεθόδευσε και επέτρεψε να διαλυθούν τα σχολεία μας, αυτή δεν διεκδίκησε τις περιουσίες μας αλλά επέτρεψε να ιδιωτικοποιηθούν, από αλλοεθνείς δήθεν πρώην ιδιοκτήτες και από την Αυτοκέφαλη Ορθόδοξη Αλβανική Εκκλησία. Αυτή φέρνει τις καίριες ευθύνες για την δημογραφική αλλοίωση των περιοχών με αμιγή ελληνικό πληθυσμό. Με τη συμπεριφορά της καλλιέργησε τη διάσπαση και εσωτερικό αλληλοσπαραγμό, την πολιτική και εθνική ανηθικότητα, τις ανίερες συμμαχίες και πολιτικό ξεπούλημα σ' αλβανικά κόμματα και συμφέροντα. Με εσκεμμένες επιπολαιότητες, ανθελληνικές συμπεριφορές και

προβοκατόρικες κινήσεις, έφερε σε παρακμή των ελληνισμό στη Χιμάρα.
(Τώρα καταπιάστηκε με την Κορυτσά).

Γενικώς υποβάθμισε το εθνικό μας θέμα σε τέτοιο βαθμό που στην πρόσφατη έκθεση του Επιτρόπου για Διεύρυνση της Ε. Ενωσης, Φυλε, για την προενταξιακή πορεία της Αλβανίας, αναφέρει μόνο δύο σειρές για τον ελληνισμό της Αλβανίας και τα δικαιώματά του, την στιγμή που έπρεπε να ήμασταν ο ρυθμιστικός παράγοντας.

Με το σκεπτικό αυτό νομίζω ότι είναι ευπρόσδεκτη κάθε συμπαράσταση προς τον εθνικό μας θέμα. Διαφορετικά η κατηφόρα στην οποία εισήρθαμε από χρόνια θα επισκεφτεί.

Παναγιώτης Μπάρκας

Για το Βόρειοηπειρώτη. Αργυρόκαστρο 29.10.2012

Posted by Βορειοηπειρώτης

Τρίτη, 13 Νοεμβρίου 2012
Ντούλες και αλβανικός εθνικισμός

Του Παναγιώτη Μπάρκα

Για δημαγωγία και μόνο, η επερώτηση Ντούλε στην Αλβανική Βουλή την προηγούμενη βδομάδα, προς τον Υπουργό Εξωτερικών, θεωρήθηκε γεγονός της χρονιάς για την ε. ε. μ. στην Αλβανία. (Χαρισματικός ο χαρακτηρισμός ανώνυμου ως «Δωδεκάλογος του γύφτου».) Στην ουσία ο Ντούλες είπε για το γυμνό βασιλιά ότι: «να ο βασιλιάς δεν είναι γυμνός». Που σημαίνει ότι ο Ντούλες δεν έχει καμιά σχέση με την ε.ε.

μειονότητα.

Ο Ντούλες στην 15-λεπτη ομιλία του στη Βουλή φρόντισε με πείσμα να αποφύγει να μιλήσει για την ε. ε. μ. στην Αλβανία. Μίλησε μόνο για «εθνικές μειονότητες. (πιθανόν, να είχε υπόψη του και «την εθνική μειονότητα των Βλάχων»!!!)

Ο Ντούλες διεκδίκησε από τρίτους, την κυβέρνηση ή δεν ξέρω ποιον άλλο, να αναλάβουν πρωτοβουλίες για τα δικαιώματα «των εθνικών μειονοτήτων».

Ο Ντούλες δεν μπορεί σε άλλη θέση εκτός εκείνη του Δία. Τόσα χρόνια φωνάζουμε εμείς (οι χωρίς εξουσία) για την ψήφιση ενός σύνθετου νόμου για τα ανθρώπινα και εθνικά δικαιώματα της ε.ε.μ. Το ανέφερε μετά από χρόνια, (προχθές) και ο Ντούλες. Το πρόβλημα δεν έγκειται απλώς γιατί το λέει με καθυστέρηση χρόνων. Το πρόβλημα έγκειται και είναι πολύ σοβαρό διότι δεν αναλαμβάνει ο ίδιος νομοθετική πρωτοβουλία για να καταθέσει στη βουλή το νόμο που θέλει;!!! Ποιος τον εμποδίζει;!! Από ποιον τον ζητάει;!! Και γιατί;!! ...χμ!!

Ο Ντούλες με την επερώτηση και με την διαχρονική του πολιτική συμπεριφορά έδειξε ότι περισσότερο θέλει να υπάρχουν προβλήματα «στις εθνικές μειονότητες», παρά να λύνονται αυτά. Θέλει να υπάρχουν προβλήματα για έχει «επιχειρήματα» να φωνάζει όταν του χρειάζεται να κάνει πίεση προς συγκεκριμένες κατευθύνσεις για να επωφεληθεί πολιτικά προσωπικά ο ίδιος. Μάλιστα, εκεί που δεν υπάρχουν τα προκαλεί ο ίδιος. Έχουμε εδώ υπόψη το τι συμβαίνει με την ε. ε. μ.. Στην ουσία, όμως, θα πρέπει να πούμε ότι αυτή η διαπίστωση έχει και την σκοτεινή της πλευρά. Ο Ντούλες προκαλεί και επιτρέπει προβλήματα εθνικού περιεχομένου στην ε. ε. μ. ως τον αποτελεσματικότερο τρόπο να επωφελείται προσωπικά, πολιτικά και οικονομικά.

Θα λέγαμε ότι εξυπηρετεί αντεθνικούς στόχους για να επωφεληθεί προσωπικά.

Φτάνουμε έτσι στην ουσία του άρθρου μας:

Ο Ντούλες και αλβανικός εθνικισμός.

Πολιτικά. Πλησιάζουν οι εκλογές 2013.

Ο Ντούλες δεν έχει εξασφαλίσει ακόμα τον τρόπο εκλογής του στη Βουλή. Εφόσον, όμως, από χρόνια ο ίδιος έχει καταφέρει να αποκλείσει την αυτοδύναμη εκλογή με το ΚΕΑΔ, θα κατεβεί στο πλαίσιο μιας συμμαχίας. Η συμμαχία στην οποία ανήκει, αρχίζοντας από το Σ. Κόμμα και καταλήγοντας

στην Ερυθρόμαυρη Συμμαχία, συμπεριλαμβανομένου αν' θέλουμε και τον Μέτα συν Ιντρίζι, η τον Τόπι, στηρίζουν την εκλογική τους δύναμη στον εθνικισμό **που εκδηλώνεται άγρια ως ανθελληνισμός**. (Μάλιστα η Αθήνα, μέσω του Υπουργού Εξωτερικών δείχνει αρκετά ενοχλημένη, από την έξαρση του αλβανικού εθνικισμού εκφραζόμενου από τις πολιτικές δυνάμεις της συμμαχίας Ντούλε). Αυτή η εξέλιξη, η οποία πλέον θυμίζει το ποτάμι που πίσω δεν γυρνά, θα πείσει και τον πιο δύσπιστο ότι η πολιτική καριέρα του Ντούλε επικεφαλής της ε. ε. μ. ήταν υπό εξάρτηση και στην υπηρεσία του αλβανικού εθνικισμού.

Ο Ντούλες ανέπτυξε στη Βουλή την κούφια ρητορεία με την προσδοκία να ανεβάσει μήπως τις εκμηδενισμένες μετοχές του στην Αθήνα...!!! Αλλά και ως τρόπο να καλύψει την γύμνια του και, γιατί όχι, αν του περάσει, να ασκήσει πίεση. Όπως κάνει συνήθως στην τελική ευθεία πριν τις εκλογές. Λίγο αντιπολίτευση με όποιον συμμαχεί για να ανεβάσει έστω και λίγο τον πήχη αιτημάτων του.

Πρακτικά: Ας ξεκινήσουμε από τα τελευταία γεγονότα. Τα επεισόδια, στη Λήβενα, οι διεθνικές κόντρες στο Κώσταρι, για τα βοσκοτόπια, το γκρεμισμένο σπίτι στο Καινούργιο-Πλάκα και τ' άλλα που ετοιμάζονται στην Κουλουρίτσα, από τον έπαρχο του Αλύκου. Το άνοιγμα και αλβανικού σχολείου επίσης στο Αλύκο, (που ακολουθεί εκείνο στη Λιβαδιά, είτε στο Γεωργουτσάτι), η γενικότερη κατάσταση στην παιδεία στη μητρική γλώσσα, στο δημόσιο και τα ιδιωτικά, η ταλαιπωρία ανθρώπων μας στα δικαστήρια και την αστυνομία, διότι η εκκλησία πήρε τα λιβάδια στις μειονοτικές ελληνικές περιοχές και τα δίνει σε Αλβανούς και εκείνοι με τη βοήθεια του κράτους, διώχνουν τους δικούς μας από το τόπο τους. ... και πόσα άλλα τέτοια.

Ο Ντούλες και ο πολιτικός φορέας, που εκπροσωπεί, ΟΜΟΝΟΙΑ-ΚΕΑΔ είναι απόν, εντελώς απόν. Έχει αφήσει τα πάντα στο έλεος της τύχης ή στην προγραμματισμένη πορεία του τσακισμένου караβιού εν' μέσω καταιγίδας. (Ο Ντούλες το παρακολουθεί από το δικό του κότσο)

Το χειρότερο. Δεν νομίζω ότι έμεινε κάποιος χωρίς να καταδικάσει την πράξη του έπαρχου του Αλύκου, (ο οποίος κάλεσε την αλβανική αστυνομία για να κατεδαφίσει νεόχτιστο σπίτι συγχωριανού του, να τον εκδικηθεί, φαίνεται ως πολιτικό αντίπαλο! Αυτό θα ήταν το λιγότερο κακό, αν έχουμε υπόψη ότι η δική του ελληνική μειονοτική επαρχία αποτελεί πλέον τον σημαντικό στόχο δημογραφικής αλλοίωσης...!!

Ο Ντούλες, αντί να στήσει στον τοίχο το συγκεκριμένο έπαρχο και να του κόψει το βήχα, αμέσως μετά από το συμβάν, τον πήρε συνοδό για περιοδεία στην Ελλάδα ...!!!

Ο Ντούλες αποφάσισε να τον επαναφέρει το συγκεκριμένο πρόσωπο στη θέση του έπαρχου Αλύκου, όταν είναι γνωστό πως η ίδια η ΟΜΟΝΟΙΑ τον έδιωξε για αντεθνικό έργο;!

Ο Ντούλες έσβησε εντελώς κάθε αντίσταση των κατοίκων των ελληνικών μειονοτικών περιοχών στη διεκδίκηση των βοσκοτόπων και λιβαδιών έναντι της υπαρπαγής από αλλοεθνείς δήθεν πρώην ιδιοκτήτες. Γιατί;

Ο Ντούλες επέτρεψε ώστε οι υπόλοιπες κοινοτικές περιουσίες των ελληνικών μειονοτικών κοινοτήτων να περάσουν στα χέρια της Αλβανικής Αυτοκέφαλής Εκκλησίας της Αλβανίας. Γιατί;!!

Ο Ντούλες επέτρεψε και συνέβαλε στη διάλυση της παιδείας στη μητρική γλώσσα στο αλβανικό δημόσιο για να ευνοήσει τα ιδιωτικά της παρέας και της Αλβανικής Αυτοκέφαλής Εκκλησίας της Αλβανίας.

Ο Ντούλες επί 20 χρόνια διέσπασε τη Δρόπολη μέχρι τα μέλη της ίδιας οικογένειας. Τώρα τα βρήκε με τον πολιτικό ομογενή κάποτε εχθρό για να χτυπήσει έναν άλλο ομογενή αντίπαλο.

Ο Ντούλες, όπου πήγε να απλώσει τα μουδιασμένα άκρα του ο Ελληνισμός, έτρεχε πρώτος, να πάρει τις δάφνες και να κόψει τα απλωμένα άκρα του ελληνισμού.

Ο Ντούλες, αφού, μέχρι το 2000, διάλυσε τον ελληνικό κοινοτικό ιστό στις περιοχές με αμιγή ελληνικό πληθυσμό και είδε ότι δεν προσφέρονταν πλέον για εθνική εκμετάλλευση, καταπίαστηκε από την ελληνικότητα σε άνοδο στη Χιμάρα.

Ο Ντούλες, με τη γνωστή ταχτική, με εθνικιστικές τυμπανοκρουσίες, κούφια λόγια και συνθήματα, χωρίς καμιά προοπτική και στόχο, προκάλεσε τον αλβανικό εθνικισμό, ο οποίος υπερίσχυσε γρήγορα του αυθόρμητου και χωρίς πολιτική προστασία Χιμαραίου Ελληνισμού. Αποδείχτηκε ότι όλα έγιναν για να καλυφτεί η μεγάλη οικονομική κομπίνα στο παρθένο τουριστικό φιλέτο στη Χιμάρα. Σ' αυτό τον άνισο αγώνα οι Έλληνες της Χιμάρας έχασαν και την πυγμή της ελληνικότητας και τις περιουσίες τους.

Ο Ντούλες τώρα επισκέπτεται συχνά την Κορυτσά. Εκεί με ο προηγούμενος Έλληνας πρόξενος, κατά την προκαταρκτική διαδικασία για την απογραφή, κατάφερε να ξυπνήσει κοιμώμενο ελληνισμό.

Ο Ντούλες με τις αποφάσεις του για αποχή από την απογραφή κατάφερε να εμποδίσει την επισημοποίηση αυτού του ελληνισμού στην Κορυτσά. Σε λίγο, ό, τι πάει να ανθίσει θα μαραθεί... και στην Κορυτσά.

Ο Ντούλες πήρε την πρωτοβουλία για αποχή από την επίσημη απογραφή του 2011, μόνο και μόνο να αντικρούσει τους Έλληνες ομογενείς αντιπάλους και επειδή η απογραφή θα αποκάλυπτε την γύμνιά του, ή το ελληνικό έργο άλλων. Λογικό ήταν να μπαίναμε στη μάχη και μετά να κατακρίναμε παραβιάσεις και να διεκδικούσαμε το ποθούμενο. Η συμπεριφορά του «Ευρωπαϊστή» Ντούλε, μόνο Ευρωπαϊκή δεν ήταν. Ήταν απλώς αλβανική. Απέρριψε έτσι μια ιστορική εύκαιρα, που διεκδικούσαμε 20 χρόνια. Για να περιμένουμε μετά από δέκα χρόνια την επόμενη.

Ο Ντούλες υποσχέθηκε ότι θα κάνει τη δική του απογραφή. Ανακοινώθηκαν κάποιες δεκάδες χιλιάδες Ευρώ. Κάποιες ανακοινώσεις, ερωτηματολόγια, μεγάλα λόγια και μετά τίποτε. Ένα ακόμα θέμα στο άβαθο πηγάδι της εθνικής ανευθυνότητας Ντούλε!

Ο Ντούλες κατάφερε να μη έχει δίπλα του κανένα συνεργάτη. Κανείς τους, εκτός από δύο-τρεις, δεν μπορούσε να τον ακολουθήσει στο αντεθνικό του έργο. Οι πρώην συνεργάτες του συνεχίζουν το δρόμο τους για να συνεισφέρουν με τον τρόπο και από τη θέση τους για τον Ελληνισμό.

Ο Ντούλες τους κυνηγάει με το μολύβι. Φοβάται το έργο τους. Φοβάται και μήπως μιλήσουν επειδή του ξέρουν πολλά. Εκείνοι σιωπούν για να τον εκνευρίσουν περισσότερο. Εντούτοις, δεν χρειάζεται να πει τίποτε κανείς. Μαρτυρεί η ισοπεδωμένη ε.ε. μειονότητα...!!!

Ο Ντούλες έκανε ένα έργο. Αντικατέστησε εκείνο που ποθούσε ο Αλβανικός εθνικισμός στην ε.ε.μ, τόσο που και οι εκπρόσωποί του τον ζηλεύουν.

Π. Μπάρκας για το Βορειοηπειρώτη 12.11.2012

Posted by Βορειοηπειρώτης

Δευτέρα, 19 Νοεμβρίου 2012

Εθνικισμός, ανθελληνισμός και αντιαλβανισμός

Αντιπαράθεση με τον Αλβανό ανθέλληνα «ιστορικό» Α. Λάλα, στον αλβανικό τύπο

Το άρθρο του Παναγιώτη Μπάρκα [«Χρυσή Αυγή και Βορειοηπειρωτικό»](#) που δημοσιεύτηκε στο «Βορειοηπειρώτη», δημοσιεύτηκε (με λίγες τροποποιήσεις) και στην ευρείας κυκλοφορίας αλβανική εφημερίδα “Shekulli” με τον τίτλο «Εθνικισμός, ανθελληνισμός και αντιαλβανισμός». Παρόλο που τα περισσότερα σχόλια των αλβανών που γράφτηκαν στην ιστοσελίδα της εφημερίδας είναι υβριστικά προς τον κ. Μπάρκα και τον ελληνισμό γενικότερα θεωρούμε πολύ καλό να μεταφέρεται και η άλλη (ελληνική) άποψη στην αλβανική κοινή γνώμη που ποτίζεται καθημερινά από πολλά ΜΜΕ με την ιδέα ότι «ο σωστός αλβανός «πατριώτης» πρέπει να είναι και ανθέλληνας» ενώ όπως είπαμε πολλές φορές οι ελληνικές διπλωματικές αρχές στην Αλβανία κοιμούνται τον ύπνο του δικαίου!!! Ακόμα και αν ή άλλη άποψη (του Μπάρκα) εξοργίζει τους περισσότερους αλβανούς, οι υγιώς σκεπτόμενοι αλβανοί θα αποκτήσουν επιχειρήματα ενώ κάτι θα μείνει και στους εξαγριωμένους.

Όπως ήταν αναμενόμενο, την ευκαιρία δεν θα άφηνε να πάει χαμένη ο «φίλος» μας αλβανός δημοσιογράφος και ιστορικός [Arben Llalla](#) που ενοχλήθηκε για κάποιες συγκρίσεις που κάνει ο Μπάρκας. Όπως για τους πεσόντες του Β' Παγκοσμίου Πολέμου στην Αλβανία των άλλων χωρών, για το γεγονός που είπε ότι για τον ελληνισμό της Αλβανίας είναι ευπρόσδεκτο το ενδιαφέρον της Ελλάδος απ' όπου και αν προέρχεται, για το ότι χαρακτήρισε τον αλβανικό εθνικισμό αχαλίνωτο και ακατανόητο κ.α.

Ο Llalla θεωρεί πως ο αγγλικός στρατός στην Αλβανία μπήκε ως απελευθερωτής ενώ ο ελληνικός ως κατακτητής (και οι δύο πολεμούσαν πλάι πλάι ως σύμμαχοι). Να πούμε στο Llalla πως ως κατακτητές πολέμησαν την Ελλάδα οι Ιταλοί έχοντας συμμάχους του Αλβανούς. Ο ελληνικός και αγγλικός στρατός πολέμησαν κατά του φασισμού και γιατί όχι ως απελευθερωτές της Βορείου Ηπείρου

Για όσους γνωρίζουν αλβανικά, ακολουθούν και τα δύο άρθρα που όπως προείπαμε του Μπάρκα δημοσιεύτηκε στη “Shekulli” ενώ του Llalla στην “Tirana Observer”, στο αλβανικό πρακτορείο ειδήσεων INA και σε πολλά αλβανικά blogs.

Nacionalizmi, antihelenizmi dhe antishqiptarizmi

Publikuar më 14.11.2012

Profesor Panajot Barka

Duket qartë se kriza globale dhe veçanërisht ajo në Evropë, risjell në skenë rregullin e vjetër të rizgjimit dhe nxitjes së nacionalizmave, veçanërisht në ato vende me ekonomi të dobët e problematike, me demokraci të pastabilizuar dhe për pasojë me probleme të karakterit identitar shoqëror, kulturor e etnik. Kohët e fundit kjo duket se po përfshin keqas Shqipërinë dhe Greqinë, me tendencë për t'i futur në zgrip marrëdhëniet midis tyre. Kjo më së shumti ka të bëjë me atë se nacionalizmi ekstrem shqiptar ka bërë ushqim permanent antihelenizmin, duke kujtuar kështu fillimet e shekullit të kaluar. Nga ana tjetër, kriza e Greqisë, si pasojë e keqmenaxhimit të situatës së brendshme ekonomike e amplifikuar nga kriza e Eurozonës, po kthehet në një krizë sociale. Në traditën historike të Greqisë, kriza dhe situata të kësaj natyre janë kapërcyer me ide të fuqishme, të karakterit patriotik (aspak nationalist), që frymëzonin popullin për sakrificë sublime. Kësaj here nuk ndodh kështu. Kemi masa ekonomike që rendojnë popullin e thjeshtë dhe politikanë që kërkojnë të fshehin përgjegjësitë me ndërmarrjen e rolit të shpëtimtarit. Boshllëku i ideve të mëdha patriotike për shpëtimin e Greqisë nga recesioni ekonomik me pasoja shoqërore, po zihet nga forca të tilla si SIRIZA, që ngriti flamurin populist kundra masave ekonomike antikrizë të imponuara nga Evropa, dhe Agimi i Artë me një nacionalizëm po populist, të papërcaktuar dhe shpesh me një spontanitet që përmblihet me zgjidhjen e problemeve imediate të përditshme të njerëzve. Ndër dy probleme kryesore, pas të cilave u kap Agimi i Artë, në aspektin e brendshëm janë emigrantët e paligjshëm dhe ai i minoritetit etnik grek (Vorio Epirit) i parë po si problem i brendshëm. Do ta quaja të mirëpritur interesimin për minoritetin etnik grek ngado që të vinte. Por kur ky interesim të kishte ide, perspektiva e qëllime të qarta të cilat t'u përgjigjen realiteteve aktuale, të kenë të gërshetuar arritjet historike të këtij minoriteti me zhvillimet e sotme evropiane, por mbi të gjitha të kenë parasysh vullnetin politik të vet këtij minoriteti. Importimi si interesim i një fryme nacionaliste, e cila përmblihet në zgjidhje të së kaluarës e të kapërcyera, apo me parulla boshe, apo si një nacionalizëm të rritur në Greqi për minoritetin grek që banon në Shqipëri, nuk përbën zgjidhje. Më së shumti është një qëndrim që kthehet në ushqim për nacionalizmin shqiptar, korrente e të cilat janë shtuar së fundmi.

Kështu minoriteti grek, i cili në mënyrë aktive, apo thjesht si realitet natyral historik ka luajtur rol konstruktiv si sa i përket ekuilibrave të brendshme në jug të Shqipërisë, por edhe në marrëdhëniet Greqi-Shqipëri, mund të kthehet në lëndë midis mokrave të nacionalizmave të dyanshme. Për më keq kur historia e fundit 20 vjeçare ka provuar se përplasjet midis dy vendeve e ka kthyer këtë minoritetin në viktimë të nacionalizmit shqiptar, pasi minoriteti gjithmonë konsiderohet si përfaqësues i Greqisë dhe si mjet më efektiv në duart e nacionalizmit të sëmurë (e aspak të popullit shqiptar e të strukturave të shëndosha politike, mediatike e shtetërore shqiptare) ose për t'i bërë presion Greqisë, ose për të shfryrë dufin e vet në pamundësi për të arritur Greqinë. Kjo bëhet më rrezikshme po të kemi parasysh se rrymat

nacionaliste shqiptare, të cilat kohët e fundit kanë mbërthyer edhe parti të koalicionit qeverisës, ushqehen fort nga një antihelenizëm i skajshëm dhe për çdo gjë. Qëmtohet në Greqi edhe detaji më i rëndomtë dhe më i parëndësishëm që të paraqitet si antishqiptarizëm, për të rritur në ekstrem antihelenizmin. Po ju marr një shembull të thjeshtë. Më 11 nëntor në një ceremoni të thjeshtë, por zyrtarisht në nivel shumë të lartë, u përkujtuam të rënët anglezë në tokën shqiptare. Më 28 tetor u përkujtuam, si tash 20 vjet, të rënët grekë në të njëjtën luftë dhe kundër të njëjtëve armiq. Për të dytët, jo vetëm që s'kishte prani zyrtarësh shqiptarë, por kishte incidente të rënda antigreke (!!). Në marrëdhëniet e veta ky nacionalizëm shqiptar po i imponon Shqipërisë në qëndrimet ndaj Greqisë mentalitetin e njohur të tipit 'pranoj që mbetem edhe unë pa bukë, po qe se vuan edhe Greqia'. Kështu ka ndodhur me Korridorin tetë, kështu po ndodh edhe tani me marrëveshjen e detit. Po ashtu, mënyra e konfliktualitetit politik po përdoret edhe për të zgjidhur problemet e emigrantëve, apo problemet pronësore të shqiptarëve në Greqi. Në një moment që të gjitha këto duhet të ishin instrumentet e një fqinjësie të mirë dhe përfitimi të përbashkët. Lë të mos harrojmë se edhe në Greqi ka segmente të cilët e duan këtë ushqim nacionalist. Rastet e ditëve të fundit në kalimet kufitare, flasin qartë për këtë. Ashtu siç flet qartë presioni që po i bëhet qeverisë greke nga këta faktorë që ta derivojë në Bashkimin Evropian si qëndrim e një fqinjësie jo korrekte të Shqipërisë ndaj Greqisë, rritjen e nacionalizmit shqiptar. Një gjë e tillë do të ishte me pasoja tepër të rënda për marrëdhëniet midis dy vendeve dhe për aspiratën e Shqipërisë për integrimin në Bashkimin Evropian. Së fundmi duket se nacionalizmi do të bëhet boshti kryesor i fushatës së ardhme elektorale në vend, sidomos për parti politike jashtë boshtit kryesor të qeverisë aktuale. Por ky nacionalizëm i shfaqur si përshkallëzim i antihelenizmit mund të sjellë pasoja nga më të paparashikuarat, po të kemi parasysh se edhe stabiliteti politik e shoqëror në Greqi nuk kanë garancinë e dikurshme. Dhe dihet në raste të tilla valvula e shkarkimit bëhet nacionalizmi, fara e të cilit është hedhur edhe në Greqi, fatmirësisht deri tani jo si antishqiptarizëm.

Replikë me z.Panajot Barkën

16 Nëntor, 2012 | Kategoria: [Opinion](#) | U postua nga: [T.O](#)

Nga Arben LLALLA

-Greqia në sulm për aneksimin e jugut të Shqipërisë, ndërsa Shqipëria në mbrojtje të vetvetes së saj-

Më 14 nëntor profesori i Katedrës së gjuhës greke në Universitetin e Gjirokastrës prof.dr.Panajot Barka botoj një shkrim me titull: "Nacionalizmi, antihelenizmi dhe antishqiptarizmi", ku ngre shqetësimet e tij rreth nacionalizmit të "brishtë" grek dhe të nacionalizmit të "frikshëm" shqiptar. Që në fillim të shkrimit të tij z.Barka nuk është i sinqertë dhe real, ai në mes rreshtave shfaq ndjenjat e tij të djathta nacionaliste greke duke bërë krahasime të padrejta midis respektimit për ushtarët anglez të vrarë në Shqipëri dhe mosrespektim për ushtarët grek të vrarë në luftën italo-greke 1941 nga ana e përfaqësuesve të shtetit shqiptar. Panajot Braka e di shumë mirë që nuk mund të respektohen pushtuesit ashtu siç respektohen çlirimtarët, dua ti rikujtoj se vërtet ishte luftë italo-greke ajo e 1941, por Republika Greke ende nxjerr kartonin e kuq të Ligjit të Luftës me Shqipërinë

kur duhet ti bëj presion shtetit shqiptar dhe imponuar politikën greke. Panajot Barka e di shumë mirë se ushtarët grek nëpër librat e historisë së Greqisë dhe në aktivitet e përkujtimit paraqiten si çlirimtarë të Vorio Epirit, dhe ekziston një betim për ushtarët grek të cilët duhet të luftojnë për çlirimin e motrës Vorio Epiriote.

Megjithatë dua ti rikujtoj z.Barka dhe atyre që punojnë nëntokës kundër interesave të Shqipërisë se përfaqësuesit të shtetit shqiptar gjithnjë i kanë respektuar ushtarët grek të vrarë në Shqipëri në luftën e 1941, por z.Panajot nuk dëshiroj të thotë të vërtetën, ai si gjithnjë shkruan me penën e tij për të nxitur nacionalizmin grek brenda territorit të Shqipërisë. Unë i rikujtoj z.Barka se më 28 nëntorë 2011, në fshatin Bularat ishin të pranishëm për respektuar ushtarët grek Prefektja e Gjirokastrës znj.Mimoza Çomo, anëtare e PD, kryetari i Bashkisë së Gjirokastrës z.Flamur Bibe i PS, ministri Spiro Ksera si dhe deputet të cilët nuk përfaqësojnë minoritetin grek, por votuesit shqiptar të LSI dhe PD, Vangjel Tavo dhe Kosta Barka. Këta përfaqësues të shtetit shqiptar të pranishëm z.Barka nuk ju mjaftojnë? Mos harroni se pa lejen e shtetit shqiptar këta nuk do ishin të pranishëm në atë ceremoni, nuk do të merrnin pjesë për të respektuar ushtarët grek të 1941.

Sa për ironinë që bëni ju z.Panajot Barka se shqiptarët janë nacionalistë ekstremistë dhe grekët nacionalistë të izoluar, unë ju rikujtoj se deri më sot asnjë deputet apo përfaqësues i shtetit shqiptar nuk ka guxuar që brenda territorit të Greqisë të çirret apo të bërtasë për autonominë e Çamërisë dhe çlirimin e saj, gjë që ne jemi mësuar ta shohim edhe të dëgjojmë britma dhe çierre nga deputet dhe përfaqësuesit e shtetit grek brenda territorit të Shqipërisë për autonomi dhe çlirim të Vorio Epirit sa herë që ju kujtohet atyre apo kur vijnë për kafe në fshatrat e Dropullit.

Ju rikujtoj i nderuar profesor se sot në Kuvendin e Greqisë janë rreth 20 deputet që zyrtarisht i përkasin grupit me ideologji naziste, ideologjisë që shfarosi miliona njerëz gjatë Luftës së Dytë Botërore. Të mos harrojmë se më 10 prill 1994 një grup terrorist grek me emrin Fronti për Çlirimin e Vorioepirit (MAVI) hyn në territorin e Shqipërisë dhe vret ushtarin Arsen Gjinin dhe kapitenin Fatmir Shehu. Për fat të keq njerëzit që ndihmuan në këtë masakër lëvizin lirshëm në Shqipëri dhe Greqia, bile njeri është shtetas i Shqipërisë. Më 21 gusht të 1994 piloti grek Kosta Vrakas me avionin e tij hodhi fletushka antishqiptare në territorin e Republikës së Shqipërisë. Në fletushka u bëhej thirrje popullit shqiptar për t'u ngritur në protesta për të larguar nga pushteti Kryetarin e Shqipërisë Sali Berishën dhe kryeministrin Aleksandër Meksin. Profesor Baraka ju ku bëni pjesë tek ata që ngrenë Flamurin e Vorio Epirit apo tek ata që ngrenë flamurin e miqësisë dhe paqes midis Shqipërisë dhe Greqisë? Ju z.Barka jeni i dëshmuar tashmë se mbani në duar lart flamurin e aneksimit të jugut të Shqipërisë, ndërsa ne asnjëherë nuk kemi guxuar të ngremë flamurin e aneksimit të Çamërisë. Shqipëria njeh dhe respekton të drejtat e njeriut, të drejtat e minoritetit tuaj grek, ndërsa Greqia edhe pse ka firmosur që njeh minoritetin shqiptar, ajo ndër vite me dhunë dhe presione ka dëbuar dhe asimiluar minoritetin shqiptar, ku ndër kohë Greqia ka njohur zyrtarisht minoritetin sllavë në Follorinë.

Në vitin 2003 organizatat greke përpiluan një raport për historinë e Vorio Epirit dhe gjendjen e minoritetit, të drejtat e tyre etj. Raporti në fjalë është rreth 86 faqesh dhe fillon me historinë e themelimit të shtetit shqiptar, protokollin e Korfuzit.

Në fund raporti mbyllet me emrat e të gjithë minoritarëve grek që kanë probleme me të drejtën e pronave në qytetin e Sarandës. Për çdo informatë rreth këtij raporti janë lënë emrat dhe telefonat e disa intelektualëve minoritar që njihen si drejtues të disa shoqatave që luftojnë për aneksimin e jugut të Shqipërisë si Panajoti Lezos, ish sekretar i shoqatës Vorio Epirit, Panajot Barka, profesor në Universitetin E.Çabej në Gjirokastrë, Harrallambos Karathanos, anëtar i partisë LAOS, ndërsa sot iND, A. Soku, K. Saferatis Mos ti kthehemi të shkuarës sepse shumë padrejtësi kombi juaj i ka bërë kombit tim shqiptar. Unë personalisht z .Barka kam shumë miq e shok në Greqi, e respektojë popullin grek, por nuk mund të lejoj askënd të injorojë, të shpifë apo të hedhë baltë mbi kombin që i përkas, nuk ju lejoj as juve që ne ju kemi shkolluar dhe edukuar kam mirë. Ju lutemi ndaleni ironinë tuaj në shkrimet që shkruani sepse shumë mirë e dimë se çfarë doni të thonë dhe çfarë mesazhi përcillni. Ju nuk jeni i sigurtë me shqiptarët dhe lexuesit e medieve shqipe, ju duhet të thoni të vërtetën, të pranoni se jeni përpiluesi i disa Raporteve shpifëse ndaj Shqipërisë dhe këto Raporti i dërgonin në BE dhe NATO.

Në përfundim z.Panajot Barka ju nuk përdorin argumenta sepse argumenta nuk kenë, por vetëm përdorin akuza politike. Kjo është metodë klasike për tu mbyllur gojën atyre që thonë të vërtetën.

Propaganda për “Autonominë e Vorioepirit” e pas vitit 1990

Shteti grek nga frika e vërtetë për problemin e pasurive të Çamëve, rikthimin me të drejtë në tokat dhe pronat e baballarëve të tyre, nxit njerëz të ndryshëm për tu grupuar në shoqata me ide për autonomi në jug të Shqipërisë ose siç u pëlqen Autonomi të Vorio Epirit. Shoqatat për autonomi të vorio epirit mbështeten fuqishëm zyrtarisht nga shteti grek. Që nga viti 1918 në Selanik funksionon zyra e shoqatës Vorioepiriotë. Mbas viteve 1990 u themeluan shoqatat e “Vorioepiriotëve të Gjirokastrës-Sarandës-Delvinës”, shoqata e “Çobenjëve grek vorioepiriot nga Shqipëri”, e cila u themelua dhe u drejtua nga vëllezërit e ish-deputetit Kristo Goxhit. Këto shoqata ishin shumë aktive në drejtim të propagandës për autonomi të Vorioepirit. Shoqata e Mihal Goxhit zhvillonte aktivitete kulturore nëpër malet e Korçës për autonomi të “VORIOEPIRIT”, për ta flitet se kanë ngritur në vitin 1997-1998 flamurin grek në Korçë. Drejtuesit e këtyre shoqatave dolën hapur kundër shqiptarëve të Shqipërisë në periudhën e vështirë të luftës në Kosovë në vitet 1998-1999. Kur populli shqiptar i Kosovës vritej dhe digjej i gjallë dhe opinionin mbarë botëror përkrahte dhe ndihmonte popullin e shkelur të Kosovës, shoqatat e minoritetit grek me ideologji për aneksimin e jugut të Shqipërisë protestonin duke gjuajtur me gurë dhe vezë mbi Konsullatën e Përgjithshme Shqiptare në Selanik, duke kërkuar autonominë e të ashtuquajturit “Vorioepir”. Grekofonët dhe grekofilët dolën nëpër ekranet televizive greke duke akuzuar UÇK-në si organizatë terroriste, ato dolën hapur në përkrahje të ushtrisë barbare serbe të Millosheviçit. Nuk lanë gjë pa thënë kundër shqiptarëve dhe Shqipërisë, duke dhënë intervista nëpër gazetat e ndryshme greke dhe në revistat që botonin organizatat e minoritarëve grek. Kështu, revista e minoritarëve në Gjirokastrë “OAZI” e dhjetorit 1998, -janar 1999 që botohej në dy gjuhë greqisht-shqip botonte një shkrim keqinformues, një shkrim keqdashës që që i shërben urrejtjes dhe injorimit të kulturës shqiptare. Shkrimi kishte titull “Pozicioni i Shqipërisë dhe i shqiptarëve në Ballkan” i autorit minoritar Pavllo Vllahos i cili na sjell opinionin e tij për shqiptarët e Kosovës dhe të Shqipërisë.

Ku shkruante: “Shqiptarët e Kosovës, por edhe të Shqipërisë guxuan të vënë dorë në djepin e kulturës serbe, në vendlindjen e heronjve popullorë të princave”. Ky minoritar na dilte atë periudhë mbrojtës i çështjes shoviniste të serbëve të Millosheviçit. Deklarime kundër shqiptarëve të Kosovës atë kohë kishte edhe nga organizata e “OMONIA-s” të cilët deklarorin se refugjatët e luftës të Kosovës nuk duhet të strehohen në qytetet e Jugut të Shqipërisë si: në Vlorë, Korçë, Gjirokastrë, Sarandë Ersekë, Pogradec, Tepelenë. Pra, grekët, minoritarët grek u tregonin në vitin 1999 se deri ku guxojnë të vendosen shqiptarët e Shqipërisë së vërtetë, se ku duhet të strehoheshin njerëzit e ardhur nga lufta, të tmerruar nga krimet çnjerëzore të kryera nga ushtarët serbë të Millosheviçit.

Në vitin 2002 nëpër rrugët e Selanikut shoqatat “Vorioepirote” shpërndanin fletushka kundër Shqipërisë dhe kërkonin ndërhyrjen e NATO-s për të “shpëtuar” rreth 80 mijë minoritar grek që jetojnë nëpër disa fshatra të Sarandës, Gjirokastrës nga gjoja “terrori” që ushtrojnë shqiptarët kundër tyre. Sot populli shqiptar dhe ai grek ndodhen politikisht shumë larg njëri-tjetrit. Lufta e Kosovës dhe mos njohja e pavarësisë së saj nga Greqia tregon se grekët janë besnik, avokat të politikës raciste serbe, janë në anën e kundërshtarëve të kombit shqiptar. Teoria sipas të cilës “mërgimtarët shqiptarë në Greqi dhe minoriteti grek që jeton në Shqipëri janë urë lidhëse midis dy vendeve” bie poshtë si e pa vërtetë. Mërgimtarët shqiptarë janë pengje, urë e minuar që shpërthen sa herë që Tirana nuk i bindet Athinës, kur kjo e fundit me “fshesat e veta periodike të hekurta” kthen me forcë në heshtje ose me bujë mijëra njerëz të halleve, njerëz të bukës ëës gojës që nuk merren me politikë. Sa herë që Shqipëria do të kërkojë të drejtat e mërgimtarëve në Greqi të drejtat e çamëve, ngritjen në Forumet dhe Asambletë botërore për zgjidhjen e drejtë të çështjes Çame, atëherë Greqia me satelitët e saj minoritar do të kërkojnë autonomi të “Vorio Epirit”. Nga pikëpamja numerike Greqia është një komb i vogël i krahasueshëm me shqiptarët në Ballkan, ndërsa progresionet demografike të çojnë në përfundimin se në mesin e shekullit 21 do ketë më shumë shqiptarë se grekë.

Posted by Βορειοηπειρώτης

Δευτέρα, 26 Νοεμβρίου 2012

Να αποβάλουμε την εσωστρέφεια και να χτίσουμε γέφυρες

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Του Παναγιώτη Μπάρκα

Οι πρόσφατες εξελίξεις στο χώρο μας πρόβαλλαν για μια φορά ακόμα εμπράκτως και σε τόνους ιστορικής ευθύνης κάποιους προβληματισμούς, που αφορούν την συλλογική μας ύπαρξη και εθνική και κοινωνική μας συμπεριφορά με σημείο αναφοράς το παρόν και το μέλλον μας.

Πρώτο, σχετίζεται με τη διάλυση και κατακερματισμό του κοινοτικού μας ιστού, είτε ως εθνικού, είτε ακόμα ως κοινωνικού.

Δεύτερο, σχετίζεται με το γεγονός ότι, αντί να αυτοπροσδιοριζόμαστε εθνικά με βάση την εθνική μας καταγωγή, τον πολιτισμό, τις αξίες και επιτεύγματά μας, σε αντιπαράθεση με εκείνους τους παράγοντες που μας παραβιάζουν τα εθνικά δικαιώμα, αρνούνται το πολιτισμό μας, είτε τον οικειοποιούνται και σφετερίζονται για λογαριασμό τους, κάνουμε εντελώς το αντίθετο.

Δεν καταπιαστήκαμε από την πραγματική μας εθνική και πολιτιστική ταυτότητα. Την εγκαταλείψαμε είτε ως ανίκανοι, είτε διότι φοβηθήκαμε μήπως προκαλέσουμε, είτε διότι αυτή η συμπεριφορά βόλευε και βολεύει τους πολιτικούς εκπροσώπους στην προσωπική τους πολιτική και οικονομική επικράτηση.

Επίσης, αντί να είμαστε εξωστρεφείς προς διεκδίκηση των εθνικών μας δικαιωμάτων και προσδοκιών, ενισχύοντας την εσωτερική ομοεθνή ενότητα, κάναμε το αντίθετο. Μετατρέψαμε αυτό το είδος εξωστρέφειας σε ισχυρό κίνημα εσωστρέφειας. Εντοπίσαμε ως τους μεγαλύτερους αντιπάλους μας τους ομοεθνείς μας και με τον τρόπο αυτό οδηγήσαμε σε σπαραγμό και στα άκρα τη διάσπαση όσον αφορά την εθνική ενότητα, ομοψυχία και αλληλεγγύη. Το χειρότερο, είναι που στη δική μας εθνική εσωστρέφεια ζητήσαμε και ζητούμε την συμπάρσταση εξωεθνικών παραγόντων, είτε είναι πολιτικοί, είτε είναι άτομα, ή άλλες οικονομικές και κοινωνικές υποδομές.

Μεταξύ των δεκάδων παραδειγμάτων αναφέρω τα πιο πρόσφατα.

Στη Λήβενα. Το δικό μας επαρχιακό συμβούλιο παραχώρησε άδεια σε ομοεθνείς μας για λατομείο, σε σημείο όμως που, απ' ό, τι φάνηκε βλάπτει τα συλλογικά κοινοτικά συμφέροντα των κατοίκων της Λήβενας και του Βελιάχοβου. Η αντίδρασή τους το επιβεβαιώνει.

Οι δικοί μας επιχειρηματίες για να κάμψουν την αντίδραση των κατοίκων της Λήβενας, προσέλαβαν αλβανούς ήμι-μπράβους. Σαν να μη έφτανε αυτό και η κρατική αστυνομία στράφηκε εναντίον των κατοίκων. Οι ληβηνιώτες έμειναν μόνοι σ' αυτή την άνιση «μάχη». Δεν υπήρξε διευρυμένη κοινοτική ή εθνική αλληλεγγύη και αντίδραση. Δεν υπήρξε πολιτική στήριξη. Το συλλογικό και εθνικό δίκιο εξουδετερώθηκε μπροστά στην ανάγκη υπεράσπισης ή κάλυψης των «δικών μας» πολιτικά τοπικών αρχόντων. Από την άλλη εκδηλώθηκε φόβος μήπως η οποιαδήποτε αντίδραση αντιστρέφονταν στα κεκτημένα των πολιτικών εκπροσώπων, δλδ αντιστρέφονταν κατά της προσωπικής συνεργασίας τους με τις κρατικές δομές (είτε με τα επιχειρηματικά συμφέροντα), που τους εξασφαλίζει το προσωπικό πολιτικό μέλλον.

Η κατάσταση απόγνωσης και η πίεση του δίκιου ανάγκασε κάποιον κάτοικο του χωριού να ζητήσει βοήθεια από την Χρυσή Αυγή, με αποτέλεσμα να προκαλέσει την άγρια εθνικιστική αντίδραση της αστυνομίας και άλλων δομών

εναντίον του και όλων των κατοίκων της Λήβενας. Το δίκιο μετατράπηκε σε αντι δίκιο και οι κάτοικοι της Λήβενας σε ταμπού, η αναφορά του οποίου θυμίζει πλέον Χρυσή Αυγή, άρα αλβανική αρνητική αντίδραση...!

Το δεύτερο παράδειγμα, η περίπτωση του βουλευτή Ξέρρα. Πρόσφατα, βρέθηκε στο μάτι του κυκλώνα του αλβανικού τύπου ο Έλληνας Βουλευτής και Υπουργός Σπύρος Ξέρρας. Τον θέλουμε, ή δεν τον θέλουμε, ο κ. Ξέρρας χαίρει αυτών των αξιωμάτων. Που σημαίνει ότι μια χειραφετημένη εθνική κοινότητα, παρά τις εσωτερικές επιφυλάξεις, βγάζει προς τα έξω μια ενιαία, εθνική φωνή, υποστήριξη, ενότητα και ομοψυχία. Δεν το είδαμε σε κανένα επίπεδο. Δεν είναι απλώς ότι λησμονούμε την λαϊκή παροιμία που λέει ότι ό, τι ακούς στη γειτονιά σου περιμένε το στη γωνιά σου. Δεν δείχνουμε ότι ξέρουμε να εκτιμούμε και υπερασπιζόμαστε τους ανθρώπους μας μπροστά σε τρίτους. Απεναντίας, υπάρχουν ενδείξεις ότι ομοεθνείς πολιτικοί αντίπαλοι του κυρίου Ξέρρα, συνέβαλαν στην όξυνση των πνευμάτων. (Πριν λίγο καιρό ήταν ξανά δικοί μας άνθρωποι, οι οποίοι υπέδειξαν στον αλβανικό τύπο ότι ελληνικά σχολικά βιβλία στη μητρική γλώσσα δυσφημίζουν την αλβανική αξιοπρέπεια. Η υπόδειξη από τους δικούς μας έγινε ως εκδίκηση εναντίον εκείνων που έθεσαν σε κίνδυνο το δικό τους μονοπώλιο έκδοσης ελληνικών βιβλίων.)

Είπα, ότι τέτοια παραδείγματα υπάρχουν δεκάδες γιατί όχι και εκατοντάδες. Αυτό δείχνει και το επίπεδο που φθάσαμε. Μια κοινότητα συχνά, όταν συνειδητοποιεί ότι οι θεσμοί της έχουν φθαρεί και απαιτείται κάθαρση, επιτρέπει τις εξελίξεις να την οδηγήσουν στη γερή βάση, τον στεγανό πάτο, στο οποίο θα στηριχτεί για να οδηγηθεί με μεγαλύτερη δύναμη προς τα μπρος. Η κοινότητά μας αλλοίωσε και αυτόν το γερό πάτο και οδεύει τώρα προς στο άβαθο τέλος.

Γιατί; Επειδή οι ίδιοι εμείς με αρχηγούς τους πολιτικούς δεν επιτρέψαμε κανένα θεσμό που να μπορεί να κρίνει τον καθένα μας και να αποδίδει τις πρέπειες ευθύνες. Μείναμε καθημερινά με ένα πριόνι και τσεκούρι στα χέρια έτοιμοι να πριονίσουμε κάθε αξία, του παρόντος και του παρελθόντος. Δεν επιτρέψαμε την καλλιέργεια νέων αξιών στηριγμένων στην παράδοση και επιτεύγματα. Ή, αντί να προβάλλουμε μια αξία, ένα έργο, προσπαθούμε να το μειώσουμε, δυσφημίσουμε, αποσιωπήσουμε. (όπως συμβαίνει τώρα στη Δρόπολη). Επιτρέψαμε στους ενόχους και σε εκείνους που ενέδωσαν, πρόδωσαν και εγκλιμάτισαν εθνικά, να συνεχίζουν να κρατούν τα ινία των εθνικών μας ευθυνών. Οι πολιτικοί μας σκοτώνονται να εκλεγούν, να καταλάβουν μια καρέκλα, όχι για να προσφέρουν για το κοινό όφελος, αλλά για να επωφεληθούν και καρπωθούν προσωπικά από τα κοινά.

Καταλήγοντας θέλω να εξηγήσω γιατί επιρρίπτω συνεχώς καίριες ευθύνες στους πολιτικούς εκπροσώπους και κυρίως σ' αυτούς της ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Επειδή αυτοί έχουν καταλάβει και κρατούν δια της βίας την εθνική πολιτική εξουσία που κουβαλάει η ΟΜΟΝΟΙΑ. Την εξουσία αυτή την χρησιμοποιούν, από την μια να αυτοσυντηρούνται πολιτικά σε προσωπική βάση και από την άλλη να ασκούν πίεση, να αντιτίθενται σε καθετί που θέτει σε κίνδυνο την εξουσία τους, να ισοπεδώνουν τα πάντα ως τον καλύτερο τρόπο απόχτησης δικαιώματος ιδιωτικοποίησης των συλλογικών και διαχρονικών αξιών του τόπου μας.

Αυτή η ηγεσία φέρει την καίρια ευθύνη ώστε αντί οι Έλληνες βορειοηπειρώτες να κρίνουν και να κρίνονται με βάση την προσφορά στα εθνικά, κρίνονται από

τη συγκεκριμένη ηγεσία, μέχρι ακόμα και «την ποιότητα» ελληνισμού του καθενός, ξεκινώντας από τις προσωπικές σχέσεις που ο καθένας έχει με την ηγεσία αυτή.

Με αποτέλεσμα και η ενότητα, και η εθνικότητα, και η ομοψυχία και η συνεργασία έχουν αποκτήσει αυτή τη δομή, η οποία γκρέμισε πρώτα το δημοκρατικό διάλογο και μετά τις γέφυρες επικοινωνίας, συνεργασίας και εθνικής αλληλεγγύης και ομοψυχίας. Σήμερα γίνονται αντί διάλογος, μονόλογοι για όλα αυτά και με σημείο αναφοράς «τον ηγέτη» των συμφερόντων.

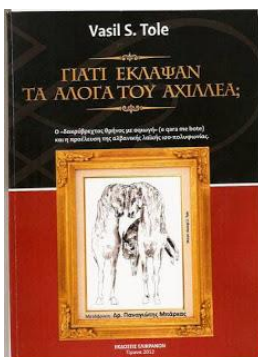
**Παναγιώτης Μπάρκας για Βορειοηπειρώτη
Αργυρόκαστρο 24.11.2012.**

Posted by ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ

Δευτέρα, 3 Δεκεμβρίου 2012

Τίρανα: Ακτίνα ήλιου, στην καταιγίδα του αλβανικού εθνικισμού

Παρουσίαση βιβλίων ελληνοαλβανικού ενδιαφέροντος (φώτο)

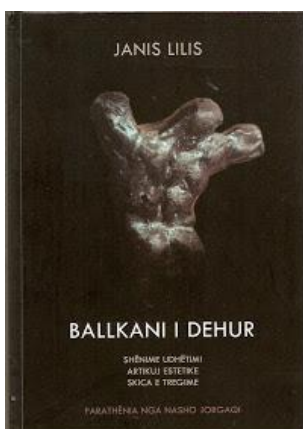

Δύο μέρες μετά τα μποφόρ εθνικισμού στο υψηλό επίπεδο πολιτικής μεταξύ Αθήνας και Τιράνων, η Εστία Τιράνων του Ιδρύματος Ελληνικού Πολιτισμού, υπό την μέριμνα της Ακαδημίας Επιστημών των Τιράνων, οργάνωσε μια πρωτότυπη εκδήλωση αφιερωμένη στα ελληνο-αλβανικά γράμματα.

Δύο βιβλία των αντίστοιχων πολιτισμών μεταφρασμένα στις αντίστοιχες γλώσσες, από τον Παναγιώτη Μπάρκα, παρουσιάστηκαν στην κεντρική αίθουσα της ακαδημίας επιστημών στα Τίρανα στις 30 Νοεμβρίου 2012. Πρόκειται για το βιβλίο του Γιάννη Λίλη από τη Δερβιτσιάνη με τίτλο

«Μεθυσμένα Βαλκάνια», γραμμένο το 1946 στα ελληνικά και μεταφρασμένο πρόσφατα στα αλβανικά. Στο βιβλίο, συν το οδοιπορικό, συμπεριλαμβάνονται και άρθρα του ίδιου στον αλβανικό τύπο της περιόδου πριν και κατά το δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, τα οποία κατοχυρώνουν τον συγγραφέα στην αφρόκρεμα των αλβανικών γραμμάτων της περιόδου.

Το άλλο βιβλίο είναι του Αλβανού ακαδημαϊκού Βασίλ Τόλε, με τίτλο «Γιατί έκλαψαν τα άλογα του Αχιλλέα», μεταφρασμένο από τα αλβανικά στα ελληνικά.

Κοινός μεταφραστής των βιβλίων είναι ο διδασκ. καθηγητής φιλολογίας Παναγιώτης Μπάρκας. Η έκδοση έγινε υπό τη φροντίδα και χορηγία του ομογενή βουλευτή και Υπουργού Εργασίας της Αλβανίας Σπύρου Ξέρρα.

Τα βιβλία παρουσίασαν αλβανοί και Έλληνες άνθρωποι των γραμμάτων. Με ιδιαίτερο ενδιαφέρον ήταν οι ομιλίες των καθηγητών Γιώργο Μπούλιο, Νάσιο Γιωργάκι, Υμέρ Τσιράκου, του συγγραφέα και πολιτικού Πρέτς Ζόγκαϊ κλπ

Αναφερόμενοι οι ομιλητές στο βιβλίο του Γιάννη Λίλη εξήραν ιδιαίτερα την τέχνη του λόγου του, την οποία εύστοχα την χαρακτήρισαν όμοια με εκείνη του Ν. Καζαντζάκη. Εντύπωση έκανε επίσης

συγγραφέας Πρέτς Ζόγκαϊ.

το γεγονός ότι η παρατηρητικότητα και οι περιγραφές του Λίλη σε ότι αφορά την αλβανική πραγματικότητα κάνουν τον επίκαιρο μέχρι τις ημέρες μας, όπως επίσης και το γεγονός ότι ένας νεαρός Έλληνας μειονοτικός γνώριζε τόσο καλά την αλβανική πραγματικότητα και προσπαθούσε να δείξει το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσει ο Αλβανικός λαός. «ένα από τα εντυπωσιακότερα βιβλία της χρονιάς», χαρακτήρισε τον Λίλη ο

Το βιβλίο του ακαδημαϊκού Τόλε, παρουσίασε κυρίως ο διευθύνων της Εστίας Τιράνων του Ιδρύματος Ελληνικού Πολιτισμού στην Αλβανίας, Δρ. Γιώργος Γιακουμής. Ο κ. Γιακουμής αναφέρθηκε ιδιαίτερα στη σκοπιμότητα της μετάφρασης και αφορά να γνωρίσουν στην Ελλάδα το πώς σκέφτονται άνθρωποι των γραμμάτων στην Αλβανία σχετικά με τον αρχαίο Ελληνικό πολιτισμό, κυρίως αυτόν που αφορά την Ήπειρο.

Η μετάφραση στην ελληνική που έγινε με την επιμέλεια του κ. Γ. Γιακουμή, φέρει και τον αντίλογο του μεταφραστή Π. Μπάρκα καθώς φαίνεται να μη συμφωνεί σε όλα με τον κ. Τόλε. Κάτι παρόμοιο ανέφερε και ο εκδότης του βιβλίου του Τόλε, Παναγιώτης Λέζος, ο οποίος ξάφνιασε το κοινό με το έργο ανατύπωσης βιβλίων δύο αιώνων του Εκδοτικού Οίκου «Ελίκρανον» τον οποίο διευθύνει.

Το πολιτικό στίγμα της εκδήλωσης έδωσε ο Βουλευτής και Υπουργός Σπύρος Ξέρρας.

Χαρακτήρισε την εκδήλωση ως την καλύτερη «υπηρεσία στις προσδοκίες των δύο λαών μας»

«Για μένα προσωπικά,

αποτελεί ιδιαίτερη περηφάνια το γεγονός ότι ένας νέος Έλληνας μειονοτικός, ο οποίος στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο μόλις είχε περάσει τα είκοσι, βρισκόταν στην πρώτη γραμμή της αφρόκρεμας των αλβανικών γραμμάτων...» είπε μεταξύ άλλων ο κ. Ξέρρας και κατέληξε αναφερόμενος στα δύο βιβλία ότι «ο Λίλης αποθησαύρισε την πραγματικότητα της εποχής του για να χαράξει καλύτερα μονοπάτια προς το μέλλον μας. Ο δεύτερος, ο Τόλε, ξεκινάει από το παρελθόν για να φθάσει στο παρόν. Ανάμεσα, βρισκόμαστε εμείς, οι οποίοι πρέπει να λάβουμε ως πρέπει τα μηνύματά τους και αφού τα κάνουμε πραγματικότητα, να τα προωθήσουμε πιο πέρα.»

Υποσχέθηκε δε ότι θα είναι αρωγός κάθε παρόμοιας προσπάθειας

Αναφορά στην εκδήλωση έγινε από αρκετά μέσα ενημέρωσης αλβανικής εμβέλειας.

Posted by Βορειοηπειρώτης

Τρίτη, 4 Δεκεμβρίου 2012

Η στάση της μειονότητας και του ελληνισμού γενικότερα στις δηλώσεις Μπερίσια και του αλβανικού εθνικισμού

Ομόνοια και ΜΕΓΚΑ ζητούν δάφνες και προσοχή από την ανούσια εθνοπροσύνη στην Ελλάδα

Οι άμεσες, έντονες και σε όλα τα μήκη και μεγέθη αντιδράσεις στην Ελλάδα με αφορμή τις δηλώσεις - αφιέρωμα Μπερίσια στην Αυλώνα στις εκδηλώσεις για τα 100 χρόνια από την ανεξαρτησία της Αλβανίας, (για τους πρωτεργάτες της πράξης ανεξαρτησίας, που κατά

το Μπερίσια αφορούσε τότε τα αλβανικά εδάφη από την Πρέβεζα μέχρι το Πρέσοβο, από τα Σκόπια μέχρι την Ποντοκορίτσα), επιβεβαίωσαν τους φόβους ότι στις καταστάσεις οικονομικής και γενικότερης κρίσης η Ελλάδα εύκολα μπορεί να αναζητήσει καταφύγιο και λύσεις «στον εθνικισμό», ότι η ίδια η ελληνική κυβέρνηση βρισκόταν υπό πίεση για να αντιδράσει στον ανερχόμενο Αλβανικό εθνικισμό, τον οποίο χαρακτήριζε ο ανθελληνισμός και ως τέτοιος είχε επεκταθεί σε κοινωνικά και πολιτικά σκέλη, πλην τον πρωθυπουργό της χώρας και ότι η Ελλάδα μπορεί να πέσει στην παγίδα του αλβανικού εθνικισμού, να παίξει το παιγνίδι του, (οι ρίζες του οποίου αντλούν απ' αλλού δύναμη) και να οδηγήσει σε επιδείνωση τις σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών.

Δεν πρέπει να τρέφουμε καμιά αυταπάτη ότι η καλλιέργεια της σύγχρονης μυθολογίας περί εθνικής Αλβανίας, με έντονη την ανθελληνική χροιά, αποτέλεσε την βασική προϋπόθεση των πολυήμερων εορταστικών εκδηλώσεων στη χώρα, ότι η εθνική αυτή μυθολογία θα αποτελέσει την βασική προεκλογική τροφή στις επικείμενες βουλευτικές εκλογές, ότι, όπως φάνηκε, στο κλίμα αυτό δεν άντεξε ούτε ο πρωθυπουργός της χώρας. Και τέλος ότι τους μηχανισμούς αυτής της μυθολογίας αισθάνθηκαν ως πολυδιάστατη εθνικιστική πίεση οι Έλληνες στην Αλβανία.

Δεν θα κατάκρινα το αργό ξύπνημα της Ελλάδας. Εκείνο που φοβίζεται, είναι ο ελληνικός αυθορμητισμός και η αντίδραση κατά του αλβανικού εθνικισμού, ως υπεκφυγή από την κρίση και για εσωτερική κατανάλωση. Τόσα χρόνια στην Αλβανία τα ίδια λέγονται σε επίσημο και ανεπίσημο τρόπο. Γιατί ήταν τόσο βουβή και τυφλή η Ελλάδα;!! Ο κύριος Αβραμόπουλος αν θα πήγαινε στην Αυλώνα, μήπως δεν θα κάθονταν κάτω από μια αφίσα στην εξέδρα των επισήμων όπου έξι πόλεις της ελληνικής επικράτειας αναγράφονταν ως αλβανικές;!!

Φοβίζεται περισσότερο η στάση των πολιτικών εκπροσώπων της ε. ε. μειονότητας (και έχω εδώ υπόψη μου και τους δυο φορείς που διεκδικούν την πρωτοκαθεδρία εκπροσώπησής μας). Δεν έκαναν τίποτε για να εμψυχώσουν ηθική εθνική αντίσταση σε όλη αυτή την αφόρητη πίεση αλβανισμού. Δεν άρθρωσαν σθεναρό λόγο και αντίδραση στον απεριόριστο αλβανικό εθνικισμό, ο οποίος, στην ανθελληνική εκδήλωση, είχε στην πράξη παγιδέψει την εθνική ελληνική μειονότητα.

Και μόλις στην Ελλάδα «ξέσπασε» ως χείμαρρος στα πρωτοβρόχια η αντίδραση κατά των δηλώσεων Μπερίσια, πρόβαλλαν και οι «επίσημοι» φορείς μας ΟΜΟΝΟΙΑ και ΜΕΓΚΑ με δηλώσεις.

Νομίζω ότι χρέος των πολιτικών μας σε τέτοιες πραγματικά δύσκολες στιγμές δεν είναι να παράσχουν υπεράσπιση και συμπαράσταση στην Ελλάδα, πλέοντας στην ίδια γραμμή με τα ελληνικά πολιτικά κόμματα και άλλους ελληνικούς φορείς. Πρώτο μέλημα είναι να εμπυχώσουν τον εδώ ελληνισμό, να του εμπνεύσουν αντίσταση και να αντιδράσουν ενεργητικά κατά αυτού του είδους αλβανικού εθνικισμού. Όχι μόνο δεν το έκαναν, (δεν είδαμε καμιά αντίδραση προς αλβανική πλευρά αυτού του είδους), αλλά και οι τωρινές δηλώσεις τους στόχο έχουν την εσωτερική κατανάλωση και εντυπωσιασμό (γιατί είναι «εκ' του γραφείου τύπου», γιατί έχουν προορισμό τα μπλογκς και το ελληνικό κοινό. Καμιά τους δεν απευθύνεται στο αλβανικό κοινό και επίσημους φορείς= προπαγάνδα και δημαγωγία). Η χρήση υψηλού ύφους, προς το επίσημο των ελληνικών ανακοινώσεων στην ανακοίνωση της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, σπεύδει επίσης να επικυρώσει στην ελληνική κοινή γνώμη την ταυτότητα του μόνιμου εκπροσώπου της ε. ε. μειονότητας, εφόσον η γλώσσα της δήλωσης ΜΕΓΚΑ που προηγήθηκε χρονικά, διακρίνονταν για ένα πεζό ύφος.

Ο συντάκτης της ανακοίνωσης της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, όταν πριν από χρόνια μετέφραζε τα σχολικά βιβλία που λένε ότι τα σύνορα της Αλβανίας είναι μέχρι την Πρέβεζα, δεν έβλεπε τις «ανεδαφικές και ανιστόρητες» αλβανικές θέσεις αυτού του ύφους που θέτουν «σε απειλή την ειρήνη και την συμπόρευση των χωρών προς την Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση»;!!

Η δήλωση της ΟΜΟΝΟΙΑΣ τασσόμενη στο ίδιο μήκος κύματος με το σύνολο των ελληνικών αντιδράσεων, σπεύδει ακόμα να πετύχει στα μάτια της Ελλάδας αντιπολιτευτικό λόγο κατά της αλβανικής κυβέρνησης, όχι για κάτι άλλο, αλλά επειδή εκεί, στον κυβερνητικό συνασπισμό, βρίσκονται κάποιοι Έλληνες αντίπαλοι της ηγεσίας της ΟΜΟΝΟΙΑΣ.

Απ' τη δική της πλευρά η δήλωση του ΜΕΓΚΑ βρίσκει την πιο ακατάλληλη ώρα να κάνει αντιπολίτευση και στην Ελλάδα και βλέπει, σ' αυτή τη δύσκολη στιγμή την ε.ε. μειονότητα να «αισθάνεται απροστάτευτη μεταξύ Σκύλας και Χάρυβδης»....!!!

Ερωτώ: Πόσο και σε τι βοηθούν την ε. ε. μειονότητα οι ανακοινώσεις αυτές; Σε τίποτε. Απλώς οι συγκεκριμένες πολιτικές ηγεσίες, ζητούν λίγο δάφνες και προσοχή από την επίσης γενικόλογη εθνοφροσύνη στην Ελλάδα

Την ίδια στιγμή οι επιτήδειοι βρήκαν την ευκαιρία να ξεσπαθώσουν κατά των Ελλήνων που δεν «είναι Έλληνες», αλλά «Αλβανοί» επειδή συνεργάζονται με Αλβανικά κόμματα, ή έχουν κάποιες θέσεις στον κυβερνητικό και κρατικό μηχανισμό και πάει λέγοντας. Συνεπώς, ενώ στην Ελλάδα και την Αλβανία ο εθνικισμός ή πατριωτισμός ενώνει τους πάντες σε ένα χαράκωμα, εμείς εδώ, σ' αυτή τη φτωχογειονιά της Βορείου Ηπείρου, βρίσκομε την πιο ακατάλληλη εθνική στιγμή για να ξεφορτωθούμε ο ένας τον άλλο.

Θυμίζουμε ότι στη δεκαετία του τριάντα, όταν επρόκειτο για να πετύχουν τον εθνικό σκοπό για την λειτουργία των ελληνικών σχολείων οι Βορειοηπειρώτες ενώθηκαν ανεξαρτήτως συμφερόντων και κέρδισαν. Στο δεύτερο παγκόσμιο Πόλεμο, μπροστά σε κάθε δύσκολη εθνική στιγμή, όπως ήταν αν θέλουμε το μακελειό της Γλύνας, οι άντρες αυτού του τόπου, ανεξαρτήτως ιδεολογικών πιστεύω τολμούσαν να καθίσουν μαζί και να αποφασίσουν από κοινού για τα σημαντικά εθνικά θέματα.

Εμείς βρίσκομε την πιο δύσκολη στιγμή για να θάψουμε ο ένας τον άλλο.

Θα ήταν πάρα πολύ σημαντικό αν αυτή τη στιγμή οι Έλληνες Βορειοηπειρώτες θα καθότανε σε ένα κοινό τραπέζι και θα συζητούσαν

εθνικά, θα έβγαζαν συμπεράσματα και θα λάβαιναν κοινές αποφάσεις για την αντιμετώπιση της κατάστασης. Θα εξέδιδαν για τα Τίρανα και την Αθήνα, αλλά και τους διεθνείς οργανισμούς μια κοινή διακοίνωση, θα μοίραζαν στο κάθε πολιτικό εκπρόσωπο καθήκοντα σε συνταύτιση με τον τόπο και τη θέση που έχει στην κοινωνία, τον κρατικό ή κυβερνητικό μηχανισμό, στο δημόσιο ή ιδιωτικό τομέα. Τότε και οι έλληνες μειονοτικοί θα ένιωθαν ασφαλείς, και οι άλλοι φορείς και παράγοντες θα μας έπαιρναν στα σοβαρά και θα μας λάμβαναν υπόψη...

Ο δρόμος όμως που επιλέξαμε θυμίζει το ανέκδοτο το οποίο ανασκευασμένο θα ήταν. Αφήνουμε τον τόπο μας αθωράκιστων και όταν φθάσουν οι ελέφαντες εμείς θα ήμαστε το πατημένο χόρτο. Ας σκεφτούν λίγο πιο πάνω από την μύτη τους, το εγωισμό τους και τα συμφέροντά τους οι πολιτικοί μας. Ας σταθούμε αυτές τις στιγμές δίπλα ο ένας στον άλλο και όχι απέναντι με τα σπαθιά έξω από τις θήκες.

Παναγιώτης Μπάρκας για το Βορειοηπειρώτη

Αργυρόκαστρο 01.12.2012

Posted by Βορειοηπειρώτης

Πέμπτη, 27 Δεκεμβρίου 2012

Η Εθνική διάσταση της αφαίρεσης των συντάξεων του ΟΓΑ από τους βορειοηπειρώτες και οι ευθύνες των "εκπροσώπων"

Του Παναγιώτη Μπάρκα

Τα ελπιδοφόρα μηνύματα των Χριστουγέννων, η δύναμη της παράδοσης, το φως των ευχών, η γιορτινή ατμόσφαιρα, η σύσφιξη των ανθρώπινων σχέσεων κλπ δεν κατάφεραν να απαλύνουν έστω και λίγο το βαρύ φορτίο των αρνητικών ειδήσεων που επιφύλαξε για την κοινότητά μας το τέλος του 2012. Αναφέρουμε συγκεκριμένα στην είδηση για την αναμενόμενη κατάργηση της σύνταξης του ΟΓΑ και για τους Βορειοηπειρώτες.

Η εθνική διάσταση του θέματος

Ασφαλώς, σε περίπτωση που αυτό συμβεί, δλδ σε περίπτωση που λόγω των άλλων μερικών εκατοντάδων χιλιάδων συντάξεων ΟΓΑ Ελλήνων πολιτών ανά τον κόσμο, θα την πληρώσουν και οι συνταξιούχοι Βορειοηπειρώτες, τότε αυτό σημαίνει απλώς και καθαρά ένα πλήγμα μείζονος εθνικής σημασίας. Διαφορετικά από τις άλλες χιλιάδες περιπτώσεις, που το θέμα αφορά καθαρά την προσωπική επιβίωση ή πιο σωστά την προσωπική ευημερία αυτών, στη δική μας περίπτωση πρόκειται για νόμο που αποτελείώνει δημογραφικά των εθνικό χώρο της ε.ε. μειονότητας στην Αλβανία. Εξουδετερώνει τους τελευταίους φύλακες των πατροπαράδοτων ελληνικών εστιών στον τόπο μας. Με τα 330 αυτά Ευρώ ο Βορειοηπειρώτης συνταξιούχος κρατάει το σπίτι του ανοιχτό στα πάτρια εδάφη, διαχειρίζεται τις περιουσίες του, ζει αξιοπρεπώς στον τόπο του, μπορεί και βοηθάει τα παιδιά και τα εγγόνια του. Η παρουσία του συνταξιούχου Βορειοηπειρώτη στις πατρογονικές του εστίες, όταν οι υπόλοιπες ηλικίες βρίσκονται στην Ελλάδα, αποδείχτηκε μέχρι τώρα ουσιαστικό στοιχείο αντίστασης στην εσκεμμένη και φυσιολογική εθνική αλλοίωση του χώρου μας.

Με την πιθανή κατάργηση της σύνταξης του ΟΓΑ για τους Βορειοηπειρώτες και τις οικογένειές τους αυτό θα σημαίνει από πλήρη απογοήτευση μέχρι και επίστευση του τέλους της ζωής τους.

Ας ελπίσουμε ότι ο Πρωθυπουργός της Ελλάδας, τώρα που έχει λάβει ειδική γνώση του θέματος να βρει την δικλείδα εξαίρεσης των Βορειοηπειρωτών από την ψαλίδα του αντίστοιχου νόμου.

Το σημαντικό αυτό θέμα, πρόβαλε επίσης μερικά άλλα ουσιαστικά ζητήματα για την κοινότητά μας.

Το σχέδιο αυτό νόμου ακούγεται και τέθηκε επί τάπητος από βδομάδες. Οι συνέπειες με εθνικό και μόνο κόστος τεράστιες. **Η περίπτωση είναι η καλύτερη για να βρεθούν δίαυλοι πολιτικής και εθνικής επικοινωνίας, συνεργασίας, ενότητας και ομοψυχίας.**

Μάλλον επιβάλλεται για σύμπραξη όλων των φορέων, προς δύο κατευθύνσεις.

Πρώτο και σημαντικό να απαλλαγούν οι Βορειοηπειρώτες από τις ρυθμίσεις του νόμου αυτού.

Δεύτερο, σε περίπτωση που αυτό δεν επιτευχτεί, να διεκδικηθεί ως αντισυνταγματικό και παράνομο η αναδρομική ισχύ του νόμου ή υπολοίπων σχετικών οδηγιών και εγκυκλίων που θα ακολουθήσουν. Και όμως η εικόνα που επικρατεί μόνο τρομάζει!!

Η κοινότητά μας δεν αντέδρασε διόλου. Έδειξε έτσι ότι,

ή ταυτίστηκε με το σύνολο των άλλων χιλιάδων που αντιμετώπιζαν τη σύνταξη αυτή ως χαρτζιλίκι, ή ότι θεώρησε τη σύνταξη του ΟΓΑ χειρονομία καλής θελήσεως της Ελλάδας, ένα είδος κελεπούρι και όχι ως την πιο **ασήμαντη εθνική υποχρέωση** της Ελλάδας απέναντί μας ή, και αυτό είναι το πιο σίγουρο αλλά και το πιο ουσιαστικό, **ότι δεν λειτουργούμε πλέον ως κοινότητα**. Τα αντανάκλαστικά συλλογικότητας και αντιδράσεων δεν υφίστανται ούτε για τόσο ζωτικά θέματα, ότι η κοινότητά μας, συν το γεγονός ότι έχει εισέλθει σε παρακμή, στερείται πολιτικής ηγεσίας για να την εκπροσωπήσει και να της ηγηθεί.

Να σταθούμε στο τελευταίο.

Πολύ χαρακτηριστικό το γεγονός ότι δεν υπήρξε καμιά σχετική επώνυμη αντίδραση από τους φορείς που δηλώνουν ότι είναι οι μόνιμοι και νόμιμοι πολιτικοί εκπρόσωποι του Ελληνισμού της Αλβανίας. Γελοία η ανακοίνωση «εκ' του γραφείου τύπου» της ΟΜΟΝΟΙΑΣ της 23^{ης} Δεκεμβρίου 2012. Η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ δεν μπόρεσε να αρθρώσει λόγο διαμαρτυρίας κατά της συγκεκριμένης πρωτοβουλίας της Ελληνικής κυβέρνησης. Ο Βαγγέλης Ντούλες και ο Βασίλης Μπολάνος, οι οποίοι είναι πρώτοι στη λίστα όσον αφορά τα οφέλη από τον Βορειοηπειρωτικό Ελληνισμό, ως συνήθως, όταν πρόκειται για μείζονα εθνικά θέματα, έχουν εξαφανιστεί από γης επιφάνεια. Για πολιτικά οφέλη και μόνο η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ βρήκε έναν μουσαβέτσικο τρόπο να προβληθεί πολιτικά. Έβγαλε από το απρόσωπο γραφείο τύπου μια ανακοίνωση για να ευχαριστήσει τον Βουλευτή της Ν. Δημοκρατίας κύριο Γιάννη Μιχελάκη. Ασφαλώς και αξίζει ο κύριος Μιχελάκης ευχαριστήρια απ' όλους τους Βορειοηπειρώτες. Η στάση όμως της ΟΜΟΝΟΙΑΣ υπομονεύει την αξιέπαινη προσπάθειά του. Το Γενικό Συμβούλιο της ΟΜΟΝΟΙΑΣ αυτές τις μέρες έπρεπε να ήταν επί ποδός, στο χώρο μας, στα Γενικά Προξενεία και Πρεσβεία, έξω από το Μέγαρο Μαξίμου και την Ελληνική Βουλή, στα γραφεία των κομμάτων και του λόμπι των πολιτικών και άλλων φορέων που έχει καλλιεργήσει για το Βορειοηπειρωτικό. **(Στην ουσία για το τελευταίο δεν έχει κάνει τίποτε, εκτός από κάποιες γνωριμίες και κουμπαριές για προσωπικά και μόνο οφέλη)**

Αλλά τι έδειξε η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Ότι ως συνήθως περιμένει άλλους να βγάλουν τα κάστανα από τη φωτιά. Θεωρεί ότι κάθε διαμαρτυρία, έστω και γι' αυτό το τόσο σημαντικό θέμα, θα προκαλέσει την αντίδραση της Αθήνας (της Νέας Δημοκρατίας), από την οποία η ηγεσία αυτή επιδιώκει με κάθε τρόπο και γλείψιμο να αποσπάσει την εύνοιά της.

Ασφαλώς, η περίπτωση, συν το εθνικό χρέος, προσφέρεται άπλετα και για πολιτικό όφελος. Αλλά η συγκεκριμένη ηγεσία δεν το πράττει, αποκαλύπτοντας έτσι τις αναστραμμένες σχέσεις που έχει με τον Έλληνα βορειοηπειρώτη ψηφοφόρο. Δλδ, επιβεβαιώνει ότι έχει εναποθηκεύσει την πολιτική της επιβίωση και ύπαρξη, όχι στην απόφαση της ψήφου του Βορειοηπειρώτη, αλλά στην Αθήνα και τα Τίρανα και ότι την ψήφο του Βορειοηπειρώτη την χειραγωγούν προς την υπερψήφισή της. (Έχει επιβεβαιωθεί αυτό πολλές φορές όσον αφορά τη συμπεριφορά της συγκεκριμένης ηγεσίας όταν πρόκειται για τα εθνικά μας δικαιώματα προς τα Τίρανα.)

Υπάρχει και κάτι άλλο σημαντικό. Η ηγεσία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ γνωρίζει ότι οι συνταξιούχοι, (οι δραστήριοι πλέον ψηφοφόροι στη Βόρειο Ήπειρο) δεν

ψηφίζουν ΟΜΟΝΟΙΑ. Συνεπώς, κατά βάθος αυτή η ηγεσία βλέπει το μέτρο για την κατάργηση της σύνταξης του ΟΓΑ ως εκδίκηση για την πολιτική τους συμπεριφορά. Κάτι παρόμοιο με την παλιότερη εισήγηση της ίδια ηγεσίας για την κατάργηση του επιδόματος προς τους Έλληνες βορειοηπειρώτες δασκάλους από την Ελληνική Κυβέρνηση, με το σκεπτικό ότι οι δάσκαλοι δεν ψήφιζαν την ηγεσία αυτή.

Υπάρχει επί αυτού και η κωμική όψη του θέματος. Πρόκειται για την αντίδραση της ΟΜΟΝΟΙΑΣ της Κορυτσάς στα αλβανικά ΜΜΕ για να ακούσει η Αθήνα (!!!)

Ωστόσο, θεωρώ απαρηγόρητη τη σιωπή (τουλάχιστον δημοσίως) του Κόμματος των Ελλήνων. Πότε περιμένει να δείξει ότι μεριμνεί για δικαιώματα και τα συμφέροντα των Ελλήνων;!!!

Το ίδιο θα έλεγα και για τους άλλους πολιτικούς μας εκπροσώπους, ειδικά για εκείνους που τρέχουν να εγκαινιάσουν αλβανικά σχολεία στην Ελλάδα. Ούτε επίσης, θεωρείται εξαντλητική προσπάθεια, τόσο η ανοιχτή επιστολή διαμαρτυρίας του κυρίου Μπάρκα, όσο και η επιστολή και οι επαφές του κυρίου Ξέρρα για το ίδιο θέμα.

ΤΕΛΟΣ 26/12/2012.

Posted by Βορειοηπειρώτης